

Giới thiệu Lục Giới Phong Thần

Bối cảnh của câu chuyện được diễn ra ở thời kỳ thượng cổ, lục giới hỗn loạn, Thượng Cổ Thiên Đình quản thiên địa với duy nhất nhờ vào chí bảo Phong Thần bảng.

Vậy mà Diệp Thần chỉ là một thiếu niên bình thường lại có được Cổ Thần khí Thái Cực Bát Quái đồ, cũng bắt đầu từ đó mà hắn cải thiên nghịch mệnh, một đường khai hoàn ca, lên như điều gặp gió.

Hắn tại trong nghịch cảnh mà quật khởi, bằng vào liên tục tạo ngộ, cường thái lục giới anh tài, thành tựu cường tiên chi danh! Hắn đối với địch nhân thiết huyết vô tình, vì huynh đệ không tiếc cả mạng sống, vì hồng nhan..... (Xem đi sẽ biết tiếp)

Cảnh giới tu luyện: Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Luyện Hư, Độ Kiếp, Đại Thừa. (giống YY nhĩ)

Tiên cảnh tổng cộng chia làm bảy đại cảnh giới, phân biệt là Chân Tiên, Thiên Tiên, Thần Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thái Cực Bát Quái Đồ

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Thời kỳ thượng cổ, Thượng Cổ Thiên Đình quản thiên địa với duy nhất chí bảo Phong Thần bảng, định giờ phong thần.

Hàng ngàn năm sau, đến thời kì của Đại Phá Diệt, Thần giới đại loạn, Thượng Cổ Thiên Đình rung chuyển, chúng thần đánh nhau để tranh đoạt Phong Thần bảng, một trận long trời lở đất diễn ra đã đem Phong Thần bảng đánh nát thành sáu khối, thất lạc thế gian, chẳng biết đi đâu...

[Bạn đang đọc truyện tại]

Đại lục Tiên Vũ, Triệu Long thành, Long Dương trấn.

“Ngô Thông nguoi, đây là ý gì?” Long Dương trấn, Diệp gia, một trong tam đại gia tộc trong đại sảnh truyền tới tiếng giận dữ.

“Có ý gì sao?” Trong đại sảnh, một người trung niên nam tử hừ lạnh nói: “Diệp Thần chỉ mới tu luyện được tới Luyện Khí Cảnh tầng hai, coi như là một cái phế vật, Lam nhi nhà ta há có thể gả cho một phế vật không thể tu luyện!”

“Nguoi nói ai là phế vật?” Diệp Phấn sắc mặt trầm xuống, nhãn thần tràn đầy một cỗ lửa giận.

“Diệp Thần dường như vĩnh viễn chỉ dừng lại ở tại Luyện Khí Cảnh tầng hai, lời hôn ước năm xưa coi như chỉ đến đây thôi! Chuyện cưới hỏi của Ngô gia ta cùng Diệp gia các nguoi cũng theo đó mà dừng lại thôi!” Ngô Thông hừ lạnh một tiếng, bỗng có một tờ hôn ước được ném tới từ phía trước, nằm trên mặt đất.

“Ngô Lam là loại mặt hàng mà Diệp Thần ta vừa nhìn đã chướng mắt, may là nguoi hôm nay tới, cũng tiết kiệm ta đi một chuyến.” Tại bên ngoài cánh cửa chính của đại sảnh, Diệp Thần về mặt lạnh lùng, mặc dù chỉ là một thiếu niên, nhưng lúc này trên mặt không có nửa điểm gọi là non nớt.

“Buồn cười, một người tu luyện không có tương lai như nguoi lại dám khẩu xuất cuồng ngôn (DG: giống như nói lời không coi ai ra gì ấy)!” Ngô Thông cười khẩy nói.

“Diệp Thần ta đang tu luyện, dù có tương lai hay không đều không phải là quyền quyết định của nguoi!” Diệp Thần trịnh trọng nói: “Nhớ kỹ, hôm nay không phải do Ngô Thông nguoi hỏi hôn (DG: hỏi hôn = từ hôn hay hủy bỏ hôn ước), mà là Diệp Thần ta bỏ Ngô Lam!”

Ngô Thông sắc mặt tái xanh, quát lên: “Nguoi dám!”

“Ta sao lại không dám?” Diệp Thần không sợ hãi chút nào, “Diệp Thần ta không chỉ có dám, mà tiếp theo, Diệp gia ta còn tuyên bố cho cả Long Dương trấn về tin tức này.”

“Thần nhi nói không sai.” Lúc này, mẫu thân của Diệp Thần là Lăng Vân đi vào phòng khách, “Ngô Thông, ngươi xem Diệp gia ta là thứ gì? Nghĩ quan hệ thông gia liên quan hệ thông gia, nghĩ hời hợt liên hời hợt?”

“Diệp gia các ngươi nếu dám hủy danh dự của Lam nhi, Ngô gia ta sẽ không để yên cho các ngươi!” Ngô Thông tức giận đến xanh mặt, giận đùng đùng rời khỏi Diệp gia.

“Thần nhi, ngươi yên tâm, chỉ cần có ta thì người nào cũng đừng hòng khi dễ ngươi.” Lăng Vân nhìn Diệp Thần, trong mắt tràn đầy thương yêu.

“Mẹ, không ai khi dễ ta.” Diệp Thần cười nói.

“Ngươi đừng tưởng rằng mẹ không biết, hiện ở gia tộc có vài người cũng ở sau lưng ngươi mà chỉ trích, nếu không phải là sợ ta động thủ, bọn họ không chừng sẽ làm ra một chuyện gì đó nguy hại đến ngươi.” Lăng Vân ngâm nga.

“Lúc này đây chúng ta cùng Ngô gia nháo thành dạng này (DG: Ừm, có thể hiểu là gây sự quá mức ấy), đối với Diệp gia chúng ta cực kỳ bất lợi a.” Diệp Phần thở dài một hơi, lo lắng nói.

“Phần ca, lúc này người chịu ủy khuất lớn nhất chính là Thần nhi, cả gia tộc đều biết Ngô Thông đến để hỏi hôn, huynh đệ thế này thì về sau Thần nhi làm sao có thể ngẩng đầu trong gia tộc.” Lăng Vân bắt mắt nói.

“Chuyện của gia tộc mới là đại sự!” Diệp Phần nghe được lời nói của Lăng Vân, trong đầu càng thêm phiền táo.

“Thần nhi là con trai huynh, nếu như huynh cũng không quan tâm đến nó, không phải những người khác sẽ cười ở trên đầu nó sao?”

“Ai nói ta mặc kệ Thần nhi...”

Diệp Thần lắc đầu, tràng cảnh (Biên: khung cảnh) dạng này đã thấy lâu rồi nhưng không thể trách được, từ khi hắn tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng hai, và đến bây giờ vẫn không thể đột phá lên nổi (DG: bản con-vert “thủy chung vô pháp sau khi đột phá”), đã phải luôn thấy tràng cảnh dạng này rồi.

Ba năm trước đây, Diệp Thần là người được hàng trăm hàng vạn người trong gia tộc sùng ái. Thời điểm này có thể nói Diệp Thần là hi vọng của cả gia tộc, mười ba tuổi tu luyện đến Luyện Khí cảnh tầng hai, tốc độ dạng này, khắp Triệu Long thành cũng tìm không được mấy người.

Thế nhưng, trong ba năm tiếp theo, Diệp Thần chỉ dừng lại ở Luyện Khí cảnh tầng hai, không có bất kỳ tiến bộ nào. Ba năm này, Diệp gia cho Diệp Thần sử dụng không ít được liệu tiến hành phụ trợ cho việc tu luyện nhưng cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Cho tới bây giờ, hầu như tất cả mọi người cho rằng Diệp Thần chắc chắn dừng lại ở tại Luyện Khí tầng hai, tất cả đối với hắn bây giờ đã cảm thấy thất vọng rồi.

Thiên tài Diệp Thần nhìn hoàn toàn giống như là phù dung sớm nở tối tàn, tới cũng nhanh biến mất cũng nhanh.

Diệp Thần đi ra phòng khách, cuộc nói chuyện dạng này hắn đã nghe khá nhàm rồi.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Này không phải thiên tài Diệp công tử của chúng ta sao? Nghe nói ngươi hiện tại bị từ hôn?” Diệp Thần đi ra phòng khách không bao xa liền gặp hai gã thiếu niên, một tên trong đó là thiếu niên mặc áo trắng chằm chọc khiêu khích mà cười nói.

“Là đồ phế vật, đâu phải thiên tài gì, đổi lại là ta, ta cũng sẽ từ hôn.” Một gã thiếu niên khác cười khẩy nói.

“Hai người các ngươi là muốn bị đánh sao?” Mắt Diệp Thần trầm xuống, nhìn chằm chằm hai gã thiếu niên.

“Ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao? Nếu không phải mẹ ngươi giống như Mẫu Dạ Xoa, ta đã sớm đánh cho ngươi răng rơi đầy đất.” Thiếu niên áo trắng hừ lạnh nói.

“Ngươi dám nói mẫu thân ta?” Trong mắt Diệp Thần tràn ngập tức giận, một quyền trực tiếp tung ra, trên nắm tay linh lực chớp động, mặc dù không có Lăng Vân cường đại, nhưng lực lượng cũng cường đại gấp mấy chục lần so với thường nhân.

“Không biết tự lượng sức mình!” Thiếu niên áo trắng khinh miệt hừ lạnh, thân thể rất nhanh lóc lên, đồng thời hướng phía Diệp Thần một chương vỡ đi, tốc độ cực nhanh, xa và nhanh hơn Diệp Thần mấy lần.

Diệp Thần cả kinh, không kịp phản ứng, ngực bị đánh một chương không nặng cũng không nhẹ, văng ra mấy trượng (DG: “trượng” gần bằng 4,7 m), cảm giác được ngực truyền tới một trận đau nhức, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

“Mấy ngày trước Đại ca của ta đã thành công đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba, ngươi cho rằng bây giờ và trước đây đều như nhau sao?” Một khác thiếu niên thanh y (DG: trang phục màu xanh, y = trang phục, thanh = xanh) đắc ý nói.

“Đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba?” Diệp Thần biến sắc, trong lòng càng thêm phiền nộ.

“Sau này tốt nhất không nên trêu chọc ta, bằng không, thì ngươi hãy chờ coi kết cục của mình đi.” Thiếu niên áo trắng chỉ vào Diệp Thần vênh vang đắc ý mà hừ lạnh một tiếng, sau đó mang theo thiếu niên thanh y (DG: thiếu niên mặc đồ xanh) cười lạnh rồi tiêu sái rời đi.

Diệp Thần nắm chặt nắm tay, trong lòng cực kỳ biệt khuất (Biên: uất ức, tức tưởi), hần từ dưới đất bò dậy, ra khỏi Diệp gia liền chạy tới phía sau núi Long Dương trấn, một mực chạy cho tới khi khí lực cạn kiệt mới thôi.

“A!” Diệp Thần lớn tiếng gầm thét, phát tiết tâm tình trong lòng.

Mấy năm này, hần từ một thiên tài được hàng nghìn hàng vạn người sùng ái, biến thành một cái một thẳng phế vật không thể tu luyện thêm được nữa (DG: bán con-vert “vô pháp tu luyện phế vật”), hần thấy được sự vắng vẻ của người nhà, rồi nhận phải vô số lời nhục mạ...

Nhìn sắc mặt của hần cũng không có gì đặc biệt, nhưng nội tâm lại cực kỳ không cam lòng, đã từng vô số lần hỏi ông trời, vì sao lão Thiên (Biên: ông trời) cũng đùa cợt với hần.

“Ta không cam lòng, ta không muốn phải sống như vậy đến cuối đời! Lão Thiên, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy!” Diệp Thần xuất lực lượng toàn thân hướng lên trời rống to.

Nhưng mà, đúng lúc này, Diệp Thần thấy một cái bóng đen từ trên trời giáng xuống, chỉ trong nháy mắt, hần không hề hay biết đây là thứ gì.

Cũng không biết qua bao lâu, Diệp Thần mở mắt, xung quanh mờ mịt, lúc này trời đã tối rồi, ở phía sau núi truyền đến từng đợt gầm gừ của dã thú.

“Vừa rồi trên trời rơi xuống vật gì mà làm ta hôn mê vậy?” Diệp Thần sờ sờ đầu, trên đầu không có gì tổn hại, hần tìm tìm trên mặt đất nhưng không phát hiện gì hết, thế là mang theo nghi hoặc xuống núi.

Diệp Thần về tới Diệp gia, từng người từng người lặng lẽ đi về phòng của mình.

“Thần nhi.” Diệp Phần đứng trước cửa phòng Diệp Thần mà chờ hần, bỗng thấy hần mắt hờn mắt vía, có chút đau lòng kêu lên.

“Cha.” Diệp Thần kinh ngạc một chút, ngẩng đầu lên.

“Thần nhi, hiện tại sự tình này ngươi không cần phải đề ở trong lòng, nam nhi Diệp gia ta còn sợ không có thê nhi?” (DG: mình không rõ thê nhi là gì nữa, có lẽ là vợ chăng?) Diệp Phần vỗ vai Diệp Thần khích lệ nói.

“Ta không sao.” Diệp Thần cười cười.

“Ta với gia gia ngươi thương lượng một chút, việc tu luyện của ngươi không có chút tiến bộ, thẳng thần lại giúp xử lý sản nghiệp của gia tộc (DG: OMG! Đó là lời ông nói hay mình dịch sai thể. Bản truyệny nè: “thẳng thần lại giúp nhất khởi xử lý gia tộc sản nghiệp”) ngươi thông minh như vậy, tương lai năng nhất có khả năng đạt được thành tựu.” Diệp Phần cười nói.

“Hết thầy đều là nghe sự an bài của cha.” Diệp Thần rất hiểu chuyện mà cười cười.

“Tốt, sáng sớm ngày mai đi theo ta.” Diệp Phần cười, sau đó rời đi.

Diệp Thần vào phòng, nằm ở trên giường, mệt chết được, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Hần trong giấc mộng, mơ tới chính mình khoan chân ngồi bên trên một cái Thái Cực Bát Quái đồ, Thái Cực Bát Quái đồ đang hút linh khí của thiên địa để mà cung cấp cho hần tu luyện, tốc độ tu luyện có thể sánh bằng trước đây, phải nói là nhanh gấp mấy chục lần.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong đầu vừa rõ ràng nhớ kỹ một giấc mộng đêm qua, rất chân thật, mơ hồ nghĩ là vừa mới xảy ra.

“Chỉ là một giấc mộng mà thôi...” Diệp Thần cười khỏ một tiếng, “Từ nay về sau ta sẽ phải từ bỏ tu luyện, đi một con đường bình thường rồi...”

Diệp Thần vẫn như cũ có chút không cam lòng, hần mở lòng bàn tay ra, thả linh lực ra, thế nhưng vào thời khắc này, Diệp Thần khiếp sợ nhìn lòng bàn tay mình, linh lực của hần so với hôm qua đã hùng hậu hơn gấp mấy lần!

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Tại sao có thể như vậy?” Diệp Thần đại kinh, mở to hai mắt nhìn, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Sau đó, Diệp Thần nhớ lại giấc mộng tối hôm qua, cả người không khỏi run lên, “Chẳng lẽ không phải mộng?”

Diệp Thần lại nghĩ tới ngày hôm qua ở phía sau núi bị vật gì đó giáng xuống làm cho hôn mê, nhưng không có có bất kỳ tổn hại nào. Nghĩ tới những thứ này, Diệp Thần càng khó có thể tưởng tượng nổi.

Hần bắt đầu nhìn vào cơ thể mình, nhìn kĩ đan điền (DG: đan điền = bụng) một thời gian, hần mạnh cả kinh, tại đan điền bên trong hần, lại có một cái Thái Cực Bát Quái đồ, so với trong giấc mộng của hần giống nhau như đúc.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thánh Dịch

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Diệp Thần khiếp sợ nhìn Thái Cực Bát Quái đồ bên trong đan điền của hắn, này thì một cái Thái Cực Bát Quái đồ phong cách cực kỳ cổ xưa, không có ánh sáng gì, nhưng một mực lại hấp thu linh khí trong thiên địa.

“Tối hôm qua thật không phải là mộng?” Diệp Thần trừng mắt nhìn, có chút không rõ, “Ngày hôm qua ở phía sau núi, ta lẽ nào chính là bị thứ này đập cho hôn mê?”

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần nhìn kỹ Thái Cực Bát Quái đồ, trong lòng suy nghĩ Thái Cực Bát Quái đồ làm sao lại nhập vào đan điền của hắn, có thể lấy ra từ bên trong đan điền hay không.

“Ra!” Diệp Thần vận đủ khí quát một tiếng, nhưng Thái Cực Bát Quái đồ vẫn không nhúc nhích.

“Không cách nào để lấy nó ra, lẽ nào chỉ có thể tu luyện ở trong mộng?” - Diệp Thần nghi hoặc.

“Thùng thùng đồng “ (Biên: là từ tượng thanh chỉ tiếng gõ cửa)

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, ngoài phòng truyền đến âm thanh của Diệp Phần, “Thần nhi, rời giường rồi sao? Ăn điểm tâm xong liền đi với ta, hôm nay ta sẽ dẫn ngươi đi làm quen một chút gia tộc có quyền thế.”

“Cha, ta hiện tại có chút khó chịu, không đi được a, chờ ngày mai ta lại cùng cha cùng đi ra ngoài.” Diệp Thần ở bên trong phòng ho khan hai tiếng nói.

“Ngươi khó chịu?” Diệp Phần vừa nghe liền đẩy cửa gian phòng của Diệp Thần mà đi vào.

Diệp Thần sùng sốt một chút, vội vàng ho khan hai tiếng, Diệp Phần bên cạnh vội hỏi: “Ngươi ngã bệnh?”

“Có thể là bên cạnh điểm phong hàn a (DG: chắc là nguyệt đạo gì đó), không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.” Tròng mắt Diệp Thần đảo đảo qua lại, miễn cưỡng bài trừ vẻ tươi cười nói.

“Đề ta đi nói với mẹ ngươi một tiếng, để cho nàng qua chăm sóc ngươi.” Diệp Phần nói.

“Cha, người cũng không thể nói cho mẹ, người cũng không phải không biết tính tình của mẹ, nếu như biết ta bị bệnh, không chỉ có ta muốn chịu tội, ngay cả cha ngươi cũng phải bị mắng.” Diệp Thần vội vàng kéo Diệp Phần nói.

Diệp Phần nghĩ có đạo lý, nhưng lại lo lắng cho Diệp Thần, Diệp Thần nhìn thấu tâm tư của Diệp Phần, cười nói: “Ta dầu gì cũng là tu sĩ, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

“Ngươi nghỉ ngơi thật tốt, chờ ngươi khỏe lại ta sẽ nói cho ngươi về sự tình sản nghiệp của gia tộc.” Diệp Phần vỗ vỗ bả vai Diệp Thần nói.

“Ừ.” Diệp Thần gật đầu.

Sau khi Diệp Phần dặn dò hai câu, liền tiêu sái rời khỏi phòng.

Diệp Thần thở dài một hơi, tiếp tục nghiên cứu sự thần bí của Thái Cực Bát Quái đồ này.

“Thôi, ta ngủ một giấc trước đã, dù có đúng hay không thì vẫn có thể tu luyện.” Diệp Thần nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Diệp Thần vừa ngủ liền bắt đầu nằm mơ, vừa mơ tới hắn ngồi trong Thái Cực Bát Quái đồ.

Diệp Thần trong lòng kinh hãi (DG: vui mừng), “Thật vào được.”

Diệp Thần đứng dậy, bên trong Thái Cực Bát Quái đồ bắt đầu rục rịch, toàn bộ bên trên Thái Cực Bát Quái đồ dừng động một cỗ linh khí hùng hậu, linh khí bốn phía không ngừng hội tụ đến nơi đây.

Diệp Thần tỉ mỉ quan sát, thấy được những linh khí này hội tụ đến bàn bên trên của Thái Cực Bát Quái, sau đó hướng phía hai cái lỗ trong Âm Dương ngư chảy vào, tại bên trong lỗ đó có vài giọt trong suốt sáng như trân châu tồn tại trong một loại chất lỏng.

“Đây là cái gì?” Diệp Thần cảm nhận được lực lượng vô cùng hùng hậu trong vài giọt chất lỏng, tuy rằng không biết là cái gì, nhưng do cảm giác cũng biết được đây nhất định là đồ tốt.

“Thái Cực Bát Quái đồ này tuyệt đối là một bảo bối tốt, nếu như tu luyện ở trong này một ngày, tuyệt đối bằng lực lượng tu bên ngoài vài tháng.” Diệp Thần có chút hưng phấn, nhưng sau đó trở nên thất lạc lên.

“Đây cũng có thể như thế nào đây? Ta vẫn không thể đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba.” Diệp Thần thất lạc lắc đầu, “Đáng tiếc bảo bối tốt như vậy, cứ như vậy mà ở trong tay ta thì vô cùng lãng phí.”

Trong lòng Diệp Thần tràn đầy sự buồn bực, vài giọt chất lỏng vô tình rơi vào mắt hắn, trong đầu linh quang lóe lên, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Được rồi, tuy rằng bảo vật này đối với ta không có tác dụng gì, thế nhưng chất lỏng này có lực lượng hùng hậu, nếu để cho cha mẹ dùng, có thể sẽ tăng được thực lực của bọn họ?”

Mắt Diệp Thần tỏa sáng, mặc dù hắn không có cách nào để thăng thực lực của bản thân, nhưng nếu có thể trợ giúp Diệp Phần cùng Lăng Vân đề thăng thực lực, hắn cũng là thật cao hứng.

“Không biết thứ này có chỗ xấu gì không a, để ta dùng thử một chút, nếu như không có gì xấu, liền cho cha mẹ dùng.” Diệp Thần cười cười, lấy ra một giọt chất lỏng nuốt vào.

Tại đây, sau khi dùng một giọt chất lỏng, Diệp Thần lập tức cảm nhận được một cỗ bàng bạc lực lượng rất nhanh tản ra tại trong cơ thể hắn, sáp nhập vào trong thân thể.

Sau đó, Diệp Thần cảm giác được lực lượng cả người đều bành trướng, kinh mạch cốt cách điều căng đau, giống như là muốn bạo liệt nhau hoặc như là có vô số con kiến đang gặm nhấm thân thể hắn.

“A!”

Diệp Thần rống lớn một tiếng, một tia máu đen tràn ra từ khắp lỗ chân lông trên người hắn, ô uế không chịu nổi, tanh hôi không gì sánh được!

Tại đây một cỗ máu đen ô uế từ từ động lại sau khi đi ra, Diệp Thần cảm giác được cả người có một loại cảm giác thư sướng (Biên: sung sướng) nói không nên lời, thật giống như được thoát thai hoá cốt một lần nữa.

“Lực lượng của ta vừa tăng cường...” Diệp Thần lại cả kinh lần nữa, cảm giác được linh lực của chính mình hùng hậu tăng lên không ít, hơn nữa trong lúc mơ hồ cảm giác được dấu hiệu muốn đột phá

Diệp Thần liền ức chế sự hưng phấn, hắn vừa nghĩ tới điều gì đó, lập tức lại phục dụng (Biên: sử dụng) thêm một giọt chất lỏng, một cỗ chất lỏng lại nhập vào cơ thể, lực lượng bàng bạc tản ra, đánh thẳng vào toàn thân hắn, như là một cỗ nước lũ, trực tiếp đưa linh lực ba năm đã không đã động của hắn liền bành trướng ra mà phá hủy.

“Đột phá... Ta vậy mà đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba...” Diệp Thần tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý xong thế nhưng trong thời điểm xảy ra việc này, hắn vẫn kích động không thôi, không cách nào không chế tâm tình mình.

Ba năm qua, hắn từ thiên tài vì không thể đột phá mà bị người mắng là phế vật, nhưng bây giờ hắn rốt cuộc đã thành công đột phá, một thiên tài Diệp Thần đã trở về, không bao giờ bị người khác dùng con mắt khinh thường giễu cợt nữa.

“Đây thật là thần dị a, ha ha...” Diệp Thần cười phá lên mà nói, dường như nơi này còn lưu lại ba giọt chất lỏng đã trở thành chí bảo.

Diệp Thần khoanh chân ngồi bên trên Thái Cực Bát Quái đồ, dựa theo pháp quyết tu luyện hấp thu linh khí hùng hậu nơi này để củng cố cảnh giới của chính mình.

Qua một canh giờ, Diệp Thần ngừng lại, hắn có thể cảm giác được cơ thể mình tràn đầy lực lượng, loại lực lượng này so với trước cường đại gấp mấy lần.

Diệp Thần từ giấc mơ dần dần tỉnh lại, tâm tình kích động vẫn là việc không thể tu luyện nay đã bình phục, điều đầu tiên mà hắn muốn nhất chính là báo tin này cho Diệp Phần và Lăng Vân.

Ba năm nay, Diệp Phần cùng Lăng Vân quan tâm đến hắn không ít, mà cũng bởi vì hắn mà thường hay cãi nhau. Hiện tại hắn rốt cuộc đã đột phá, sự phiền não cũng không còn.

Diệp Thần đẩy cửa phòng và bước ra, vừa mới rời khỏi phòng, hắn liền cảm giác được không khí bây giờ khác xa so với không khí trước đây, không khí hiện tại mát mẻ hơn nhiều.

Diệp Thần không thể chờ đợi được khi hắn nói cho Lăng Vân việc hắn đã đột phá, thế là hắn liền thẳng đến hướng phòng Lăng Vân mà đi.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Ngay tại hành lang chỗ cửa quẹo, Diệp Thần bởi vì hưng phấn quá sức mà không chú ý nên khi vừa quẹo ngõ đã đụng phải thiếu niên áo trắng và thiếu niên áo xanh, vừa lúc chân bọn họ va chạm nhau, bỗng hai người thiếu niên áo trắng và thiếu niên áo xanh bị đụng phải lui về sau mấy bước

“Ngươi không có mắt à!” Thiếu niên áo trắng mắng.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu.....

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Bắt Đầu Lại Từ Đầu

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Thiếu niên áo trắng tên Diệp Hi là thúc phụ Diệp Thần, Diệp Lâm chi tử (Biên: con của Diệp Lâm/ để vậy cho câu nó hay), so với hắn lớn hơn vài tháng, thiếu niên áo xanh là Diệp Thiên đệ đệ của Diệp Hi.

“Phế vật! Ngươi không có mắt hay sao?” Diệp Hi vừa nhìn thấy Diệp Thần liền tức giận chửi ầm lên.

“Ngươi nói ai là phế vật?” Diệp Thần sắc mặt trầm xuống.

“Ta nói ngươi là phế vật đó thì sao? Ngươi không phục sao? Ngươi đánh ta a!” Diệp Thiên khinh ki (Biên: khinh thường) nở nụ cười.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Thình thịch!”

Diệp Thần không chút do dự nào, trực tiếp một quyền đánh ra, Diệp Thiên không có nửa điểm phòng bị, cứ như vậy bị Diệp Thần một quyền đánh cho văng mấy trượng.

Phốc!

Diệp Thiên che ngực, phun ra một ngụm máu, tức giận nhìn chằm chằm Diệp Thần, gầm hét lên: “Phế vật! Ngươi dám động thủ đánh ta!”

“Đánh ngươi thì thế nào?” Diệp Thần khẽ nói.

“Ngươi dám đánh đệ đệ ta, ta cắt đứt chân ngươi!” Diệp Hi cũng là một dạng bao che cho khuyết điểm của người khác, hùng hổ, liền bước một bước đến Diệp Thần để bắt đầu giáo huấn hắn.

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, linh lực tuôn ra, song quyền quang mang lóe lên, hướng phía Diệp Hi một quyền oanh khứ.

Diệp Hi trong lòng cả kinh, cỗ linh lực của Diệp Thần so với hắn mạnh hơn rất nhiều, hai người va chạm, Diệp Hi trực tiếp ngã lui ra ngoài. Còn không chờ Diệp Hi từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, thân thể Diệp Thần lóe lên, sau đó liền đi tới trước mặt Diệp Hi đánh ra thêm một chương.

Ầnh!

Thân thể Diệp Hi văng ra mấy trượng, ngực truyền tới một trận đau nhức, khó chịu không gì sánh được.

Nhưng trong lòng hắn càng kinh ngạc, ngày hôm qua ở trong tay hắn Diệp Thần còn không có sức để đánh trả hắn vậy mà hôm nay đã vượt qua hắn.

“Ngươi đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba?” Diệp Hi khiếp sợ nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần đi tới bên cạnh Diệp Hi, lạnh lùng nhìn hai người Diệp Hi, nói: “Các ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu như người nào kêu ta là phế vật, ta không ngại cắt đứt chân hắn! Còn có, Diệp Thiên, ta là nhị ca ngươi, ngươi nếu như vô lễ đối với ta, ta giáo huấn ngươi là chuyện đương nhiên.”

“Ngươi...”

“Ca!”

Trong mắt Diệp Thiên tràn ngập lửa giận, vừa muốn nói gì đó thì Diệp Thần trực tiếp quạt tới một bàn tay, âm thanh thanh thúy không gì sánh được (Biên: ý nói âm thanh rất lớn), trên mặt Diệp Thiên xuất hiện một bàn tay in đậm năm ngón.

“Nhớ kỹ, ta là nhị ca của ngươi!” Diệp Thần nhìn chăm chăm Diệp Thiên, gằn từng chữ.

Diệp Thiên ôm cái bản mặt sưng đỏ, băng lãnh nhìn Diệp Thần, một câu cũng không dám nói

“Đại ca, chúng ta đều là người của Diệp gia, ta hy vọng sau này mọi người vì Diệp gia mà làm chút gì đó, chứ không phải tại đây mà ý mạnh hiếp yếu.” Diệp Thần nói vừa dứt câu, liền tiêu sái bước đi.

Diệp Hi còn đang dờ ra tại chỗ, hần nghĩ thế nào cũng không thông, vì sao ba năm qua Diệp Thần không thể đột phá, quái nào lại có thể đột phá trong một đêm?

“Đại ca, mối thù này nhất định phải đòi lại!” Diệp Thiên bùm mặt lạnh lùng nói.

“Đồ ngu! Hiện tại Diệp Thần đã đột phá, chắc chắn gia tộc sẽ cực kì coi trọng hắn, sau này còn có thể dễ dàng động tới hắn, tùy tâm uy hiếp sao?” Diệp Hi mắng to.

“Mẹ!” Diệp Thần vọt vào gian phòng tinh tế (Biên: ý nói phòng đẹp) trong sân nhỏ, vừa vào tiểu viện liền hô to lên.

“Thần nhi, chuyện gì làm ngươi cao hứng như thế?” Lăng Vân từ bên trong gian phòng đi ra, tuy rằng tuổi đã thuộc tầm trung niên nhưng cũng vẫn như cũ “phong vận dư âm” (Biên: đi không ra tiếng).

“Mẹ, người xem!” Diệp Thần không có nói thẳng, chỉ là mở lòng bàn tay ra, sau đó phóng xuất linh lực của chính mình.

Huy động một lượng linh lực hùng hậu, lóe ra một cổ quang mang (DG: sáng rực rỡ/ do không biết để sao cho đúng nghĩa nên giữ nguyên thôi), bao trùm hoàn toàn tay Diệp Thần.

Lăng Vân vừa nhìn linh lực Diệp Thần, con mắt tròn thật lớn, qua nửa ngày vẫn không thể thốt ra nửa lời, sau đó viên mắt đã uрон ướt đứng lên (DG: lệ bắt đầu rơi rồi), “Ngươi đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba?”

“Vâng!” Diệp Thần cố sức gật đầu, nhìn Lăng Vân kích động mà rơi lệ, cũng vì đau xót mà chớp mũi Diệp Thần, chua xót nói không nên lời.

Lăng Vân lấy một tay Diệp Thần ôm vào trong lòng, vừa kích động lại vừa cao hứng, “Thật sự là quá tốt, hài tử, ngươi cuối cùng cũng đột phá thành công!”

“Mẹ, xin lỗi, mấy năm nay làm cho hai người lo lắng, đều là Thần nhi bất hiếu.” Diệp Thần tự trách, nói.

“Đưa con ngọc, chuyện này cũng đâu phải lỗi của ngươi.” Lăng Vân cung chiều mà sờ sờ đầu Diệp Thần, vui mừng cười nói: “Cha ngươi biết chuyện này chưa?”

“Ta vừa mới đột phá nên cha cũng chưa biết.” Diệp Thần cười nói.

“Ta đi trước nói cho gia gia ngươi biết, hắn biết rồi nhất định sẽ rất cao hứng.” Lăng Vân rơi lệ nói, ba năm, rốt cục có thể hạnh diện một lần.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba, chuyện này rất nhanh toàn bộ trên dưới Diệp gia đều biết, nhất là gia gia của Diệp Thần, Diệp Nam Thiên vui vẻ không gì sánh được, lập tức kêu Diệp Phần cùng Diệp Lâm trở về.

Trong đại sảnh Diệp gia, Diệp Nam Thiên thần khí thanh sáng, tinh thần cực kì tốt, nụ cười luôn hiện hữu trên mặt.

“Hôm nay là một ngày cực kì trọng đại, Thần nhi rốt cuộc đã đột phá, đêm nay nhất định phải bày yến tiệc, vì Thần nhi chúc mừng một phen.” Diệp Nam Thiên cười ha ha một tiếng, ba năm lo lắng bây giờ cũng đã không còn.

“Nhất định hôm nay phải chúc mừng, Thần nhi vốn có thiên phú, nếu cứ như vậy mà kết thúc cuộc đời tu luyện, thì tổn thất lớn nhất chính là Diệp gia ta.” Diệp Lâm cười nói.

“Thần nhi, ngươi vĩnh viễn là người để ta và mẹ ngươi tự hào.” Diệp Phần vui mừng cười, tuy rằng về mặt tương đối bình tĩnh, thế nhưng trong đầu lại gặp ai cũng muốn khoe về sự tài giỏi của con mình.

“Cha, ta nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, tuyệt đối sẽ không để cho mọi người thất vọng.” Diệp Thần hăng hái, sự tự tin của ba năm trước, nay đã trở về.

Vào buổi tối lúc diễn ra yến tiệc, tất cả già trẻ trong Diệp gia đều tập trung lại một chỗ. Mặc dù cùng đang ở trong đại viên, nhưng vì đặc thù của cuộc sống, người một nhà rất ít khi ăn chung một chỗ. (DG: thật ra đoạn này mình cũng không rõ lắm, bản con-vert là: “Mặc dù đang đồng nhất cái đại viên, nhưng là trừ tất cả đặc thù cuộc sống, người một nhà rất ít khi ăn chung một chỗ”)

Diệp Nam Thiên đã yêu thích Diệp Thần từ khi Diệp Thần còn nhỏ, hiện tại Diệp Thần đã đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba, hẳn cảm thấy hết sức vui mừng, uống không biết cơ mang nào là rượu.

Trong buổi tiệc đó, người không tự nhiên nhất chính là Diệp Hi cùng Diệp Lâm, hai người một mực không nói gì, hơn nữa trên mặt Diệp Thiên còn in đậm hình bàn tay năm ngón, cũng không dám nói là do Diệp Thần đánh, Diệp Hi đành phải ôm chuyện này để trong lòng không dám nói ra, sau cùng còn bị Diệp Lâm khiển trách một trận.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Hết buổi tiệc, Diệp Thần về gian phòng của mình, hắn đẩy cửa sổ ra, trăng sáng rọi vào đầu, vô số vì sao điểm xuyết trên bầu trời đêm, nhìn khung cảnh về đêm này, hồi tưởng sự tình, cảm thán không thôi.

Diệp Thần thở dài một hơi, hướng về phía trời cao trịnh trọng nói: “Kể từ hôm nay, Diệp Thần ta bắt đầu khởi điểm (Biên: xuất phát), tương lai ta tuyệt đối không chịu bầu trời này trói buộc, ta nhất định xông lên cửu tiêu (Biên: cửu tiên = chín tầng mây)! ”

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhục Nhã?

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Dịch giả có điều muốn nói: Hỡi các đồng đạo trên YY giới, dịch truyện cực khổ lắm, nếu được thì anh em nào có thể donate hoặc nói vài câu bình luận ủng hộ mình được không????

THANKS!!!

[Bạn đang đọc truyện tại]

Trong lúc ngủ mơ, Diệp Thần khoan chân ngồi tu luyện ở bên trong Thái Cực Bát Quái đồ, hắn cảm thấy tốc độ tu luyện ở đây nhanh hơn rất nhiều so với thế giới bên ngoài.

Chỉ trong khoảng sáu canh giờ, Diệp Thần có thể cảm giác được cơ thể mình từ Luyện Khí cảnh tầng ba sơ kỳ đã lên đến trung kỳ, đối mặt với tốc độ dạng này, Diệp Thần quả thực không thể lệt tã được hết sự vui mừng của mình.

“Dựa theo tốc độ dạng này đi xuống, ta rất nhanh sẽ đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng bốn.” Diệp Thần cực kỳ hưng phấn, hơn nữa hắn phát hiện, thần dịch trong Âm Dương ngưng lại thêm một giọt, biến thành bốn giọt.

“Lẽ nào loại thần dịch này mỗi ngày đều ngưng tụ ra sao?” Diệp Thần vuốt cằm suy tư đứng lên.

Sau hai ngày, trong Âm Dương ngưng lại thêm hai giọt thần dịch, điều này làm Diệp Thần cảm thấy cực kỳ kinh ngạc và hưng phấn.

“Loại thần dịch này ẩn chứa một lượng linh khí cực kì cường đại, đến lúc đó nhất định phải để cho gia gia còn có cha mẹ dùng mới được,

giúp bọn họ đề thăng cảnh giới.” sự hưng phấn của Diệp Thần qua đi, hắn âm thầm gật đầu.

Bất quá, hắn cũng biết Thái Cực Bát Quái đồ là một bí mật không thể nói ra, nếu không tin tức này để lộ ra ngoài, toàn bộ Diệp gia đều đụng phải một tai nạn thật lớn.

Cho nên, hắn nhất định phải nghĩ một cái biện pháp để tự bào chữa, nói rõ lai lịch thần dịch.

Lúc này, trong đại sảnh Diệp gia, Diệp Phần cầm trong một tay một tấm thiệp mời, sắc mặt cực kì khó coi.

“Phần ca, sao sắc mặt khó coi vậy?” Lãng Vân đi đến đại sảnh nhìn thấy Diệp Phần buồn bực, quan tâm tiến lại hỏi.

“Triệu gia đưa thiệp mời tới, nói có đám hỏi giữa Triệu gia cùng Ngô gia.” Diệp Phần ngẩng đầu nhìn Lãng Vân, sắc mặt khó coi, mang theo một tia lo âu.

Lãng Vân cũng run lên, tuy rằng nàng là loại người không thích tiếp xúc bên ngoài (DG: mình cũng không rõ nữa, nếu dịch sai anh em thông cảm, bản con-vert là: tuy rằng nàng là loại nữ lưu hàng người), thế nhưng đối với toàn bộ tình thế trong Long Dương trấn, Lãng Vân vẫn là rất rõ ràng.

Nếu như Ngô gia cùng Triệu gia quan hệ thông gia, thì chắc chắn Diệp gia sẽ rơi vào thế bất lợi, đến lúc đó cục diện ôn hòa của ba đại gia tộc sẽ hoàn toàn thay đổi.

Quan trọng hơn là, Diệp gia cùng Ngô gia đã không còn hòa thuận, căn bản không khả năng có quay về đường sống.

“Ngô gia chỉ có duy nhất một nữ nhi, chẳng lẽ là Ngô Lam đi quan hệ thông gia?” Lãng Vân nói.

“Là Ngô Lam cùng Triệu Phong.” Diệp Phần nói: “Ngô Lam mới vừa từ hôn với Thần nhi nhà ta, nay lại cùng Triệu gia quan hệ thông gia, rồi còn đưa thiệp mời tới, đây không phải rõ ràng là muốn sỉ nhục Diệp gia chúng ta sao?”

“Thì chúng ta không đi, ngược lại sau này còn sẽ đối đầu sống chết với nhau.” Lãng Vân nói.

“Đi, tại sao không đi!” Lúc này, Diệp Thần đi vào phòng khách, mang theo một cỗ ngao khí (Biên: kiêu ngạo) nói.

Diệp Phần cùng Lãng Vân đều nhất thời sững sốt, Diệp Thần cười nói: “Cha mẹ, là Diệp Thần ta từ Ngô Lam, vì sao chúng ta đi lại mất mặt? Hơn nữa bây giờ không giống như xưa, hải nhi giờ không còn là một phế nhân nữa, ta cũng sẽ nhất định làm cho Ngô gia hối hận không kịp.”

“Con trai ngoan, người nói không sai, Phần ca, chúng ta đi, không chỉ có muốn đi, còn muốn đi với một cỗ khí thế thật lớn, không thể để mất mặt mũi của Diệp gia chúng ta được.” Lãng Vân sau khi nghe Diệp Thần nói xong, phần chấn bùng phát mà nói.

Diệp Phần cũng hiểu được đạo lý này, tâm trạng liền tốt trở lại, mây đen trên mặt cũng tiêu tan biến thành mây khói, cười lớn: “Chắc chắn phải đi, không thể làm mất mặt mũi của Diệp gia chúng ta được. Thần nhi, người đi cùng ta! Thừa cơ hội này cũng nói cho mọi người biết, Diệp Thần con ta không phải phế vật!”

[Bạn đang đọc truyện tại]

Chuyện cưới hỏi giữa Triệu gia và Ngô gia trong phút chốc toàn bộ Long Dương trấn đều biết, rất nhiều người trong Long Dương trấn đều không khỏi kinh ngạc.

“Sớm nghe nói Ngô gia bởi vì Diệp Thần không thể tu luyện mà hỏi hôn, hai nhà xảy ra xung đột lớn nên giờ không còn hòa thuận nữa, bây giờ lại nhanh như vậy liền cùng Triệu gia đám hỏi, lẽ nào Ngô gia muốn cùng Triệu gia đối phó Diệp gia?”

“Ngô gia đây có ý muốn bề mặt Diệp gia à, không khí yên tĩnh thường ngày của Long Dương trấn giờ đây náo nhiệt hẳn lên.”

“Ba ngày sau sợ là sẽ có một trò hay để xem.”

Trong lúc mọi người đang bàn luận, rất nhanh đã trôi qua ba ngày, ngày này Trần gia đang giăng đèn kết hoa, tạo ra một khung cảnh sinh động, vui mừng.

Ba năm trước, thời điểm Diệp gia cùng Ngô gia quan hệ thông gia, Diệp gia cũng chỉ tiến hành nghi thức đính hôn đơn giản. Nhưng nay Triệu gia lại làm lớn như vậy, có ý muốn làm cho Diệp gia phải mất mặt.

Triệu gia phát thiệp mời khắp nơi, mọi người đến chúc như muốn đem cánh cửa của Diệp gia đập cho hư nát hết.

Diệp Phần cùng Diệp Thần mang theo vài tên gia đình đến đây tặng không ít lễ vật, hai người đều nở nụ cười, không có hề có một chút gọi là mất mặt.

Mọi người đoán rằng trong tình huống này có một độ tương phản cực kì lớn.

“Diệp gia làm sao lại vui vẻ như vậy, lần này Triệu gia rõ ràng là đang đánh thẳng vào mặt, lẽ nào Diệp gia không biết sao?” Có người nhỏ giọng bàn luận.

“Diệp Thần bị Ngô gia từ hôn, bây giờ còn có mặt mũi mà đi theo, đây là vô giá trị sợ hãi sao?”

Tất cả mọi người nhỏ giọng bàn luận, đối với thái độ này của Diệp gia, nghĩ sao cũng không thể ra được, dựa theo tình hình chung, Diệp gia cũng là một trong ba đại gia tộc của Long Dương trấn, mặc kệ thế nào mặt mũi là điều quan trọng nhất, thế nhưng hiện tại Diệp gia làm như vậy, hoàn toàn là đi ngược lại với suy nghĩ của mọi người.

“Triệu gia cùng Ngô gia muốn thấy bộ dạng khó coi của chúng ta, chúng ta thì không thể để cho bọn họ dễ dàng thực hiện được.” Hai ngày này, Diệp Phần ngồi suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng hơn, thấy Triệu gia giăng đèn kết hoa náo nhiệt như thế, ngược lại là càng thêm bình tĩnh, một chút cũng không có tức giận.

“Điều hiển tại không phải là Triệu gia cho Diệp gia chúng ta khó coi, mà là chúng ta muốn cho Triệu gia cùng Ngô gia không còn mặt mũi gặp người khác nữa.” Diệp Thần cười nói.

“Triệu huynh, chúc mừng chúc mừng a.” Diệp Phần đi tới cửa nhà Triệu gia cười ha hả rồi chúc phúc, một chút cũng nhìn không ra là trong đầu Diệp Phần đang khó chịu.

Gia gia của Triệu tộc, Triệu Kim đang đứng tại môn khẩu (Biên: cửa ra vào) nghênh tiếp, đến lúc này Triệu gia có vẻ rất nhiệt tình, điều thứ hai là muốn chọc tức một Diệp Phần, và cuối cùng là mặt mũi của Diệp gia.

Nhưng lúc này Triệu Kim nhìn thấy Diệp Phần chuyện trò vui vẻ mà chúc phúc, đây cũng là điều làm Triệu Kim có chút trở tay không kịp, hoàn toàn ngoài ý muốn).

“Ha ha... Diệp huynh khách khí.” Triệu Kim lập tức cũng không biết phải nói cái gì, thật sự là quá đột nhiên, so với dự đoán của hắn phải nói là kém cách xa vạn dặm.

“Thần nhi, còn không mau gọi Triệu bá bá.” Diệp Phần khiển trách.

“Triệu bá bá khỏe.” Diệp Thần cười kêu lên.

Triệu Kim hiện tại cũng phản ứng lại, có gia chủ phong phạm cười nói: “Cháu hiện tại vẫn còn tốt?”

“Rất tốt, có thể ăn có thể uống còn có thể ngủ.” Diệp Thần cười ha hả nói.

Ánh mắt Triệu Kim lộ ra một thần sắc khinh thường, nhưng chỉ chột lóe lên, cười nói: “Điều này cũng rất tốt, tuy rằng không có thể trở thành cường đại tu sĩ, sau này vẫn là có thể xử lý sản nghiệp gia tộc, điều này cũng có thể vì gia tộc mà cống hiến thật lớn.”

“Triệu bá bá nói rất đúng.” Diệp Thần mỉm cười gật đầu, cũng không có không thần sắc hờn giận gì.

Triệu Kim nhìn thấy Diệp Thần thần sắc không đổi, trong lòng mơ hồ có chút bất an, cũng không nhiều lời, cười nói: “Mời Diệp huynh vào bên trong.”

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Phần cùng Diệp Thần cũng cười thật lớn đi vào, sau khi Triệu Kim nhìn thoáng qua, lập tức khôi phục lại khuôn mặt tươi cười chiêu đãi cái tân khách (Biên: khách mời) khác.

“Ta cứ tưởng là ai tới, thì ra là đại thiên tài của chúng ta.” Lúc này, một người mang theo âm thanh châm chọc truyền tới, cực kỳ chói tai.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xung Đột

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

“Thiên tài gì chứ, đó chỉ còn là chuyện của ba năm trước, hiện tại người khác cũng gọi hắn là phế vật, ha ha...” Mặt khác một đạo âm thanh tràn đầy sự châm chọc truyền tới khiến người nghe cực kỳ chói tai.

Diệp Phần cùng Diệp Thần nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy hai gã thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi mang theo sự châm biếm mà đi tới.

“Cha mẹ các ngươi không có dạy các ngươi như thế nào gọi là lễ phép sao?” Diệp Phần lấy thân phận trưởng bối mắng.

Hai gã thiếu niên lớn lên cũng cực kỳ tuấn lãng (Biên: đẹp trai [hai lại giống chó:kk]), cũng là một trong những thanh niên đẹp trai tài giỏi trong Long Dương trấn, thiếu niên mặc thanh bào tên là Triệu Dương, đứa con thứ hai của Triệu Kim, thiếu niên áo trắng tên là Ngô Ý, chính là trưởng tử của trưởng tôn Ngô gia.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Diệp bá bá tốt.” Triệu Dương cùng Ngô Ý cũng đều là người linh hoạt, lập tức chấp tay hành lễ.

Tuy rằng người của tam gia luôn đối đầu với nhau như nước với lửa, thế nhưng trưởng bối dù sao cũng là trưởng bối, hơn nữa Diệp Phần thực lực Bất Phàm, bọn họ dù sao vẫn là tiểu bối đương nhiên là không dám lỗ mãng.

“Hừ!” Diệp Phần hừ lạnh một tiếng, nghiêng người đi qua, căn bản cũng không thèm để ý tới.

Triệu Dương cùng Ngô Ý cũng không cảm thấy mất mặt, đối phương không chỉ là trưởng bối mà còn là gia chủ Diệp gia, càng là tu sĩ Luyện Khí cảnh tầng năm, trong lòng cho dù có tức giận, cũng chỉ có thể chịu đựng.

“Cha, ngài đi vào phòng khách a, nơi này sự tình giao cho ta thì tốt rồi.” Diệp Thần cười nhạt nói.

Dù sao Diệp Phần đối với Diệp Thần cũng tương đối yên tâm, thế là không nói gì thêm, liền hướng phòng khách mà đi vào.

Diệp Phần vừa đi, Triệu Dương cùng Ngô Ý cũng đều là nhất thời buông lỏng, Triệu Dương cười khẩy nói: “Diệp Thần, ngươi tới đây làm cái gì? Muốn tới để tự rước lấy nhục sao?”

“Đương nhiên là tới tự rước lấy nhục rồi, da mặt phải nói cũng thật là dày quá đi a, ở Long thành sợ là cũng không có người thứ hai.” Ngô Ý cười lạnh nói.

“Ta nhớ kỹ ba năm trước, hai người các ngươi ở trong tay ta tựa hồ vừa vô hai chiêu đã gục? Thế nào? Ba năm, năng lực của các người cao hơn sao?” Diệp Thần mang theo ý vị nở nụ cười nói.

Triệu Dương cùng Ngô Ý sắc mặt nhất thời đều khó coi, lời nói Diệp Thần gọi lên chuyện của ba năm trước đây làm cho bọn họ không thể ngốc đầu lên khi nói về chuyện cũ.

Ba năm trước đây, trong toàn bộ người trẻ tuổi của Long Dương trấn thì Diệp Thần là người có tu vi tối cao nhất, sắc mặt Triệu Dương cùng Ngô Ý liền biến sắc, bị ép tới căn bản là không thể ngốc đầu lên được.

Thế nhưng, ba năm qua, tất cả bọn họ đều đã tiến bộ, cũng chỉ có Diệp Thần thực lực trì trệ không tiến, điều này làm hắn lập tức dương mi thô khí (DG: chắc nó giống như dương oai khí phách gì gì đó, mình cũng không rõ nữa nhưng nói chung là ‘xạo ke’).

“Ngươi cho đây còn là ba năm trước sao? Hiện tại ngươi còn có tư cách gì nói chuyện trước đây?” Triệu Dương sắc mặt âm trầm nói.

“Phé vật, ba năm qua ngươi co đầu rút cổ ở nhà không chịu ra, chúng ta không có cách nào tìm ngươi tính sổ, nay ngươi lại dám tự tìm tới đây, dù năm đó ngươi đúng hay sai thì bây giờ chúng ta cũng tính luôn một lần?” Ngô Ý lạnh lùng nói.

“Tính sổ?” Diệp Thần nở nụ cười, “Các ngươi nhất định phải tính sổ sao?”

“Thế nào? Ngươi không dám sao?” Triệu Dương khinh thường nói: “Ngươi nếu như sợ không dám ra tay thì cũng được, chỉ cần lát nữa trong lúc tiến hành lễ đính hôn, ngươi chỉ cần lớn tiếng nói ra ngươi là phé vật, điều kiện này thế nào, không thì, trừ phi ngươi không rời khỏi Diệp gia, chứ nếu ngươi rời khỏi Diệp gia thì ta gặp lần nào đánh lần đó.”

“Uy phong thật lớn a!” Diệp Thần cười lạnh một tiếng, “Các ngươi đã ngứa da, hiện tại ta liền cho các ngươi thả lỏng da, sẽ giống như ba năm trước đây.”

“Buồn cười, bây giờ bọn ta đã đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng ba, còn ngươi Luyện Khí cảnh tầng hai cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn (Biên: nói ra những lời ngông cuồng), thực sự là chưa thấy quang tài chưa đồ lệ (Nguyên văn: ‘không sợ gió lớn nhanh đầu lưỡi’).” Ngô Ý quát lạnh một tiếng linh lực trên bàn tay bắt đầu khởi động, bỏ về phía Diệp Thần.

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, sau đó nghiêng người, tốc độ cực kỳ nhanh, Ngô Ý bàn tay chém vào không trung, sắc mặt có một chút thay đổi. Ngô Ý cũng là tu sĩ Luyện Khí cảnh tầng ba, chiến lực cùng tốc độ cũng đều không kém.

Hắn lập tức phản ứng kịp, trở bàn tay vừa bỏ về phía Diệp Thần. Lúc này đây Diệp Thần không có né tránh, trên nắm tay linh lực bắt đầu khởi động, một quyền đánh ra, linh lực hùng hậu giống như hai con mắt thái dương chói lóa Ngô Ý cảm giác được liền cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Thình thịch!

Chỉ là trong nháy mắt, Ngô Ý cũng cảm giác được một cỗ lực lượng cường đại từ bàn tay Diệp Thần dâng lên, một thời gian thân thể hắn liền mất phương hướng lùi ra phía sau, hai cánh tay tê dại, yếu yếu run rẩy.

Ngô Ý sắc mặt đại biến, khiếp sợ nhìn Diệp Thần, kinh ngạc nói: “Ngươi linh lực làm sao sẽ mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ ngươi đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba?”

Ở một bên Triệu Dương cũng bị một màn vừa xảy ra làm cho kinh người, nhưng Triệu Dương cũng là người cực kỳ tự phụ (Biên: tự tin thái quá về bản thân,

linh lực trong lòng bàn tay bắt đầu khởi động, đánh về phía Diệp Thần.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần không hề tỏ ra yếu kém, linh lực dâng lên, liền vỡ ra một chưởng, cùng chưởng Triệu Dương va chạm vào nhau. Tại một khắc va chạm, Triệu Dương cảm giác được một cỗ lực lượng mạnh mẽ hơn hẳn rất nhiều đang vọt tới, làm cho hắn trong nháy mắt phải lui ra ngoài.

“Ra!” Lúc này, Ngô Ý từ trong khiếp sợ thanh tỉnh lại, quát to một tiếng, thúc giục một thanh đoàn kiếm đâm về phía Diệp Thần.

Đây là vật thuật cơ bản nhất của tu sĩ, dựa vào linh lực cách không khống chế bản linh vật thể. Đoàn kiếm hướng phía Diệp Thần đâm tới, Diệp Thần cũng nghiêm túc, trong mắt lóe lên hàn quang, ông tay áo bên trong tuôn ra một thanh đoàn kiếm đen kịt.

Thình thịch!

Hai thanh đoàn kiếm đụng vào nhau, khơi dậy một trận hoa lửa. linh lực của Diệp Thần so với Ngô Ý mạnh hơn rất nhiều, đương nhiên uy lực của sự công kích cũng mạnh hơn rất nhiều, vì vậy mà thanh đoàn kiếm của Ngô Ý bị chấn động mạnh mà rút lui, rơi trên mặt đất.

Lúc này Triệu Dương cũng té xuất một thanh đoàn kiếm, linh lực bên trên bắt đầu khởi động, đoàn kiếm phổ thông cũng biến thành quang mang lờ lờ.

Diệp Thần vung tay lên, đoàn kiếm đen kịt xoay người một cái bay về phía đoàn kiếm Triệu Dương, kịch liệt va chạm.

Ành!

Đoàn kiếm Triệu Dương rơi trên mặt đất, đoàn kiếm đen kịt trực tiếp hướng về phía Triệu Dương đâm tới.

Sắc mặt Triệu Dương nhất thời đại biến, phía sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

“Dừng tay!” Lúc này, một tiếng hét lớn truyền tới, một lão già nhảy ra ngoài, nhìn thấy một màn này cũng bỗng dưng sợ hãi.

Đoàn kiếm đen kịt dừng rất chuẩn cách cổ Triệu Dương một tấc (bằng 1/10 mét), Triệu Dương đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, sợ đến ngồi bệt trên mặt đất.

Diệp Thần vung tay lên, đoàn kiếm đen kịt thu vào bên trong ống tay áo.

Ngô Ý vừa rồi sợ cũng không hề nhẹ, nửa ngày cũng không có phản ứng.

Ở đây một số người cũng nhìn thấy ba người Diệp Thần xuất thủ, nhìn thấy một màn vừa rồi cũng đều nín thở, triệt để che lại.

Lão già cũng vô cùng lo sợ, lấy lại bình tĩnh đem Triệu Dương đỡ lên, kiểm tra một phen rồi phát hiện không có có bất kỳ tổn hại nào về sau mới nhẹ nhõm thở dài một hơi.

“Diệp thiếu gia, ý ngài là gì?” Lão già là quản gia của Triệu gia, cũng là tu sĩ Luyện Khí cảnh tầng bốn, lúc này mang theo khẩu khí chất vấn hỏi.

Diệp Thần thần nhiên nói: “Không có gì, vừa rồi hai người bọn họ cùng ta luận bàn một chút, ta xem bọn hắn tính tích cực thì cũng đáp ứng.”

“Diệp thiếu gia vừa rồi làm như thế là không hề ổn, nếu không có ta thì có lẽ thiếu gia nhà ta đã có thể xảy ra chuyện.” Lão già gặp Diệp Thần dường như không có chú ý tới tình hình khi đó, trong mắt lóe lên một sự tức giận.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Ngươi yên tâm, lực khống chế tinh thần của ta rất chuẩn, bất quá cũng chỉ làm cho hắn sợ mà tè ra thôi, tuyệt đối sẽ không gặp để xảy ra một cái án mạng nào cả.” Diệp Thần mang theo sự châm biếm nhìn thoáng qua sắc mặt đang tái nhợt Triệu Dương mà nói.

“Ngươi...” Lão già tức giận đến nỗi nói không thành lời.

“Hai người các ngươi lúc này không phải là cùng ta luận bàn sao?” Diệp Thần nhìn Ngô Ý cùng Triệu Dương, cười nói: “Ba năm trước đây khả năng của ta áp chế làm cho các ngươi không thể thờ nổi, ba năm sau Diệp Thần ta có thể áp chế các ngươi không thể ngóc đầu lên được.”

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu....

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xin Nhớ, Là Ta Bỏ Người

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Ngô Ý cùng Triệu Dương dần bình tĩnh lại, trong lòng tuy rằng vẫn còn khiếp sợ Diệp Thần, nhưng lại dâng lên một đoàn lửa giận dữ.

“Người vừa rồi có bản lĩnh mà giết ta à!” Triệu Dương gầm hét lên.

“Người làm như ta không dám sao?” Mặt Diệp Thần vô cùng lạnh lùng, một cỗ hàn quang chớp động, làm cho Triệu Dương cảm thấy cực kì sợ hãi.

Triệu Dương mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hẳn có một loại cảm giác, Diệp Thần tuyệt đối dám động thủ giết hắn.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Quản gia Triệu gia ho khan một tiếng, nói bằng giọng bất mãn: “Diệp thiếu gia, nơi này chính là Triệu gia, ngài hôm nay là khách nhân, cũng là ngày vui của Triệu gia ta, ngài đến đây cũng là có thân phận khách mời, nhón nhào ở chỗ này cũng không tiện, xin mời vào trong đại sảnh.”

Diệp Thần cười nhạt nói, căn bản cũng không có xem Ngô Ý cùng Triệu Dương ra gì, liếc mắt một cái, sau đó hướng phía phòng khách đi vào.

“Thiếu gia, ngài không có sao chứ?” Quản gia Triệu gia tâm vội vã quan hỏi.

“Không sao!” Mặt của Triệu Dương lúc này đây cũng ném lớn (DG: chắc nó có nghĩa là cái mặt giận mà to đùng lên ấy), trong lòng nín con tức giận, đùng đùng nổi giận mà tiêu sái rồi đi.

Ngô Ý cũng không ngốc mà cứ lì lợm đứng ở đây, mang sự tức giận cùng thân thể đầy bùn đất mà tiêu sái bước đi.

“Diệp Thần như vậy mà một người lại đánh thắng hai người, lẽ nào hắn đột phá đến Luyện Khí cảnh tầng ba sao?” Có một người khách kinh hãi không thôi, thật lâu sau đó cũng không thể bình tĩnh lại được.

“Làm sao có thể? Ba năm cũng không hề có một chút động tĩnh, hơn nữa đã bị người đời coi là phế nhân, làm sao sẽ đột phá?”

“Chứ vừa rồi Diệp Thần chiến đấu với trình độ và lực lượng vô cùng hùng hậu, tuyệt đối là đã đột phá.”

Cái tin này rất nhanh từ bên trong phòng khách truyền ra, rất nhiều người cũng đều khiếp sợ giống nhau, nếu chưa từng thấy qua màn vừa rồi thì người nghe còn hiểu lầm là người kia đang nói đùa.

“Chuyện này là thật sao?”

“Tuyệt đối là thật, ta tận mắt nhìn thấy, Diệp Thần một người đánh thắng cả Ngô Ý và Triệu Dương, vừa thiếu chút nữa là giết cả Triệu Dương, tuyệt đối là Luyện Khí cảnh tầng ba, chứ không thì tuyệt đối không thể lấy một địch hai như vừa rồi.”

“Vậy là sắp có trò hay để xem rồi, thảo nào Diệp gia như thế mui phần phần khích tới tham gia dự lễ, nguyên lai là có chuyện như vậy.”

“Không biết Ngô gia bây giờ ra sao nữa.” Có người nhìn nói mà há hê nở nụ cười.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần đi vào phòng khách, ngồi trong đại sảnh có không ít khách mời, tuy rằng không thể so sánh được với tam đại gia tộc, nhưng cũng đều là nhân vật có uy tín cùng danh dự trong Long Dương trấn.

Diệp Thần xuất hiện, không ít người đều nhìn về phía hắn, có người lắc đầu thở dài, có người nhăn mày trào phúng, có người châu đầu kề tai nghị luận.

Trong đại sảnh, Ngô Thông ngồi ở hàng ghế đầu phía bên trái, Diệp Phần thì ngồi ở phía đối diện, Diệp Thần lại ngồi ở bên cạnh cha mình, ánh mắt rơi vào trên người Ngô Thông, khóe miệng hơi vung lên.

Đối mặt với ánh mắt của Diệp Thần, Ngô Thông hừ lạnh một tiếng, khẽ cười nói: “Có vài người cũng không biết tự lượng sức, còn có mặt mũi mà đi tới đây.”

“Có vài người da mặt cũng thật là dày như tường đồng vách sắt, Ngô Lam mới bị ta bỏ không bao lâu, liền vừa tìm nhân gia, thực sự là không biết liêm sỉ à.” Diệp Thần lắc đầu cảm thán nói.

Ngô Thông sắc mặt trở nên âm trầm đứng lên, Diệp Thần vừa nói như vậy, làm hắn không còn một chút thể diện nào, cả giận nói: “Ngươi nói bậy bạ gì đó? Rõ ràng là Ngô gia chúng ta từ hôn!”

“Từ hôn?” Diệp Thần cười cười, nói: “Diệp Thần ta đáp ứng từ hôn sao? Ngươi xem thử đây là cái gì?”

Diệp Thần lấy ra một tờ giấy trắng mực đen, mặt trên thanh thanh sở sở viết “Thư từ hôn”, tất cả mọi người đều thấy rõ, tuy rằng xem không biết rõ nội dung bên trong, thể nhưng bên trong lại có chữ ký của Diệp Thần.

“Lần trước ngươi đi được quá gấp, thư từ hôn còn chưa có lấy đi, hiện tại ta đã đưa tới đây rồi nè, bây giờ Ngô Lam có thể danh chính ngôn thuận cùng Triệu Phong đính hôn.” Diệp Thần đem thư từ hôn ném về phía Ngô Thông.

Ngô Thông sắc mặt tái xanh, một chương vỡ ra đem thư từ hôn chân đất nát bấy, giận dữ nói: “Diệp Phần, ý ngươi là gì?”

“Không có ý gì cả, ta đây cũng là vì muốn tốt cho ngươi, không thì đến lúc đính hôn lại bị người ta chê cười thì có lẽ sẽ không tốt đâu a.” Diệp Phần nhàn nhạt cười nói, còn Ngô Thông thì đang suy nghĩ tình hình mờ hồ trước mặt.

Mọi người tại đây đưa mắt cũng rơi vào tầm thiệp của hai nhà gia chủ trên người (DG: Ngô gia và Triệu gia), không ai mở miệng, chỉ là vui vẻ xem kịch, còn có người xem mà trong lòng cảm thấy có chút hả hê.

“Ngươi!” Ngô Thông tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt tái xanh, một câu nói cũng nói không được.

Bầu không khí trong phòng khách bỗng đọng trở nên trầm lại, tất cả mọi người đều trầm mặc, trong không gian yên tĩnh khiến mọi người có một loại cảm giác vô cùng quý dị

Triệu Kim đi vào phòng khách, sắc mặt cũng khó coi, hắn đã nghe nói Diệp Thần cùng Triệu Dương có chút xung đột (DG: xung đột quá nhiều luôn í chứ), điều này đủ để nói rõ là hiện tại Diệp Thần đã đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba, đây không phải là một chuyện nhỏ.

Vậy mà lúc này, Triệu Kim cảm nhận được bầu không khí trong đại sảnh, sững sờ một lúc thì lập tức nhìn thấy sắc mặt khó coi của Ngô Thông, trong nháy mắt liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bất quá Triệu Kim là người đứng đầu một nhà, rất nhanh liền điều chỉnh tâm tình của mình, cười ha hả, nói: “Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ là do Triệu gia ta chiều dài không chu toàn sao? Lễ đính hôn sắp bắt đầu, hiện tại tất cả mọi người muốn uống thì đều phải vui đùa hài lòng a.”

“Triệu huynh đây nói rất đúng, hôm nay là đại hỷ, mọi người nếu như chơi không được vui, chính là không cho Triệu huynh mặt mũi a.” Diệp Phần cười nói.

Lúc này, quân gia Triệu gia vừa đi vào phòng khách, lặng lẽ nói với Triệu Kim hai câu, Triệu Kim gật đầu, lão quân gia ho khan một tiếng, cất tiếng nói: “Lễ đính hôn chính thức bắt đầu...”

Nhưng mà lão quân gia tiếng nói còn chưa hạ xuống, Triệu Phong nổi giận dưng dưng đi vào phòng khách, xông thẳng Diệp Thần mà phi đến.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Diệp Thần, hôm nay ngươi có ý gì?” Triệu Phong chỉ vào mặt Diệp Thần mà mắng.

“Không có ý gì cả, ta tới chúc mừng cho ngươi, lẽ nào ngươi không hoan nghênh a?” Diệp Thần cười nhạt một tiếng, nói.

“Chúc?” Triệu Phong hừ lạnh nói: “Ta xem thật ra ngươi tới chính là để gây rối! Nơi này chính là Triệu gia, không phải là chỗ của Diệp gia ngươi, ngươi ở nhà ta mà dương oai tự đắc, dám dă thương đệ đệ ta, lại còn chửi bới vị hôn thê của ta, chuyện này ta nhất định phải tính sổ với ngươi.”

Diệp Thần đứng dậy, nhìn thẳng Triệu Phong, “Ngươi muốn như thế nào?”

“Hiện tại ngươi phải cho đệ đệ ta còn có Lam nhi một lời xin lỗi, bằng không ngươi đừng mơ mà ra khỏi Triệu gia được nửa bước!” Triệu Phong nhìn chăm chăm Diệp Thần, làm cho ít khách tới xem không khỏi khiếp sợ mà im lặng.

“Triệu Phong, ngươi dám!” Diệp Phần đứng lên cả giận nói.

“Cha, chuyện này không cần người đứng ra, ta tới ‘nói chuyện’ với hắn một chút là tốt rồi, vì một hậu bối mà động khí (Biên: đánh nhau các kiểu) thì sẽ làm tổn hại đến thân thể của người a.” Diệp Thần cười trấn an Diệp Phần.

Diệp Phần hướng về phía Triệu Kim cùng Triệu Phong hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống.

“Triệu Dương là tự tìm đến ta, nhiều người ở đây đều có thể làm chứng cho ta. Còn về phía Ngô Lam thì tất cả lời của ta nói đều là thật, lời nói không có ý sỉ nhục, người đàn bà dám dăng ấy chính là bị Diệp Thần ta bỏ đi, hiện tại để lại cho ngươi.” Diệp Thần nhún nhún vai hùng hồn mà cười nói.

“Diệp Thần, ngươi nói cái gì?” Lúc này, một thiếu nữ thân mặc quần đỏ đi tới, mang trên mặt vẻ tức giận nhìn chăm chăm vào Diệp Thần, nàng chính là Ngô Lam.

Ngô Lam lớn lên mặc dù chưa tính là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khí chất thì thật là tốt, tại toàn bộ trong Long Dương trấn nếu muốn tìm người sánh ngang hàng ngang về thì cũng thật là khó a.

“Ta nói, mời nhớ kỹ, là ta bỏ ngươi!” Diệp Thần nhìn chăm chăm Ngô Lam, mỗi chữ mỗi câu nói xong đều cực kỳ rõ ràng, âm thanh trong đại sảnh cứ lượn lờ lượn lờ mãi không chịu tiêu tan.

Ngô Lam sắc mặt khó coi, mắt đầy phần nộ, Triệu Phong còn tức giận hơn, không thể kiềm được nữa liền quát to: “Diệp Thần, hôm nay nếu ngươi không chịu xin lỗi, thì trên đời này nếu có người thì chắc chắn sẽ không có ta!”

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cường Thế Trở Về

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Lục Tản Dương*

Biên: *Lục Tản Dương*

Đăng tại:

Trong đại sảnh Triệu gia, theo nguyên bản của yến tiệc thì nên là một mảnh náo nhiệt cùng nhau vui vẻ ăn mừng nhất thời lại biến thành tình thế khẩn trương giương cung bạt kiếm.

Tất cả những người khách ở đây cũng không ai dám mở miệng, nín thở lắng lắng nhìn tình thế đến cuối cùng sẽ như thế nào.

“Triệu huynh, đây chính là cách mà Triệu gia chiêu đãi khách nhân sao?” Diệp Phần bất mãn nói.

“Vậy theo Diệp huynh khách nhân chính là như thế sao?” Sắc mặt Triệu Kim lúc này cũng thay đổi, trong giọng nói đều là vẻ bất mãn.

“Các ngươi chửi bới nữ nhi của ta cũng chính là chửi bới Ngô gia, lại vừa đả thương Triệu công tử, đây chính là cách giáo dưỡng của Diệp gia sao? là cách đối nhân xử thế của Diệp gia sao?” Ngô Thông đứng dậy, gãi vừa tìm được cách phản bác chuyện vừa rồi nên cười nói.

“Chúng quý so với kiểu nịnh hót của Ngô gia ngươi thì mạnh hơn, chí ít chúng ta cũng đi được ngồi được, không thẹn với lương tâm!” Diệp Phần không chịu yếu thế nên liền phản bác.

“Nếu đây là sự tình của tiểu bối, chúng ta làm trưởng bối thì không nên nhúng tay vào chuyện này, để cho chính bọn nó tự đi xử lý a, cũng để cho chư vị nhìn xem Diệp gia công tử hiện tại là có bao nhiêu thực lực..” Ngô Thông nở nụ cười lạnh, bất quá lời này chứng tỏ rằng hắn đang suy tính gì đó, nghe thế sắc mặt của Triệu Kim liền biến sắc mà nói: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

“Nói cái gì là cái gì?” Triệu Kim sừng sốt một chút hoàn toàn là không có hiểu rõ ý tứ của Ngô Thông.

“Ngươi nói Diệp Thần đem Triệu Dương đi đánh?” Ngô Thông này mới phản ứng được sự khiếp sợ nhìn Triệu Kim.

“Không chỉ là Triệu Dương, còn nhi tử Ngô Ý của ngươi cũng bị hắn đánh.” Triệu Kim nhìn chăm chăm Diệp Thần hừ một tiếng.

“Cái gì?” Ngô Thông mở to hai mắt nhìn, hắn cảm thấy cực kỳ bối rối, nửa năm trước Ngô Ý đã đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba a, mà mấy hôm trước thì Diệp Thần vẫn chỉ là Luyện Khí cảnh tầng hai, thế quái nào sau vài ngày không gặp đã liền đột phá?

“Sự tình của văn bối lúc này mà chúng ta nhúng tay vào nhất định là không thích hợp, nên để cho chính bọn nó tự giải quyết đi, chúng ta chỉ cần nhìn là được rồi.” Diệp Phần nhìn Ngô Thông đang khiếp sợ về tình hình trước mắt, thoải mái mà cười ha hả, lòng tự tin của hắn đối với Diệp Thần tròn vẹn mười phần.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Sắc mặt Ngô Thông tái nhợt lần hai, nhìn thoáng qua Triệu Kim, Triệu Kim liếc mắt nhìn hắn trong lòng chứa một đoàn lửa giận, rất muốn hung hăng nhục mạ Ngô Thông là một tên ngu ngốc!

Nhưng lúc này, đã phóng lao thì phải theo lao, còn bất hảo nói cái gì nữa.

“Ngươi nhất định phải cùng ta động thủ sao?” Diệp Thần mang theo bộ dáng ngoạn vị tươi cười nhìn Triệu Phong mà nói.

“Không tệ, nếu ngươi không chịu nói xin lỗi, ta nhất định sẽ đánh cho ngươi phải ân hận!” Triệu Phong cả giận nói. (DG: mịa, sao mấy tên tác giả TQ cứ thích dài dòng thế, bắt quá ta thích:D)

Diệp Thần cười nói: “Nếu ngươi muốn động thủ thì đi ra ngoài, ta với ngươi quyết đấu một trận công bằng!”

Diệp Thần hướng phía ngoài bước ra, cũng không buồn nhìn Ngô Lam một cái. Triệu Phong đứng đứng nổi giận hướng bên ngoài phòng khách mà đi ra, tất cả khách khứa ở đây cũng đều tụ tập bên ngoài để xem trận quyết đấu.

Vừa rồi là tu cùng Triệu Dương (là tu?? Ta đếch hiểu), thời điểm đại chiến với Ngô Ý cũng không có nhiều khách khứa nhìn thấy, nên hiện tại càng thêm mong đợi, định chứng thực một chút có thật hay không rằng Diệp Thần đã đột phá.

“Đừng nói là ta không cho ngươi cơ hội, chấp ngươi ba chiêu đấy!” Diệp Thần đứng chấp tay, khề cười nói.

Triệu Phong càng phẫn nộ, đây là một loại khinh miệt, hoàn toàn không coi hấn vào đâu, đây là chuyện mà hấn không thể dễ dàng tha thứ. (DG: hò dô, mau đánh đi)

Linh lực bên trong lòng bàn tay Triệu Phong bắt đầu khởi động, một cỗ lực lượng cực kì hùng hậu xuất ra, nhất thời đã đạt đến Luyện Khí cảnh tầng ba trung kỳ. Hấn phẫn nộ quát một tiếng về phía Diệp Thần, song chương liên tục đánh xuống, linh lực như hóa thành từng đạo kiếm khí, lực lượng vô cùng cường đại.

Thân thể Diệp Thần liên tục né tránh, lòng bàn tay cũng ngưng tụ ra đại lượng linh lực, một quang mang chói mắt liền xuất hiện trên bàn tay hấn, qua ba chiêu hấn liền chương lại một phát để phản kích, như là một thanh chuỗi đao chém xuống.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Không thể không nói, Triệu Phong thực lực so với Triệu Dương hay Ngô Ý đều mạnh hơn nhiều, chỉ ít sẽ không bị Diệp Thần nháy mắt giết chết.

Thình thịch!

Một trận chiến đấu kịch liệt diễn ra giữa hai người, song chương va chạm, đều lui về sau mấy bước. Ở đây tất cả khách nhân đều vô cùng khiếp sợ, bọn họ đều là tu sĩ, ai cũng đã nhìn ra được Diệp Thần hiện tại không chỉ có đột phá Luyện Khí cảnh tầng ba, mà còn đã đạt tới tầng ba trung kỳ.

“Tại sao có thể như vậy?” Ngô Thông sắc mặt càng thêm khó xem, hoàn toàn là không dám tin tưởng.

“Vừa đột phá một cái tiểu cấp bậc, ba năm, quả nhiên là hậu tích bạc phát a.” Diệp Phần trong lòng kích động không thôi.

Triệu Kim sắc mặt âm trầm, kể từ khi xem cuộc chiến đến bây giờ, trong lòng hấn khó có thể biết được trận chiến như thế này Triệu Phong có thể thủ thắng hay không.

Diệp Thần song quyền luân phiên đánh ra, một đôi tay nắm linh lực chói mắt không gì sánh được, hùng hậu mà tinh thuần, hoàn toàn so với linh lực của Triệu Phong cường đại hơn rất nhiều.

Đây cũng là kết quả mà Diệp Thần tu luyện trong Thái Cực Bát Quái đồ, Thái Cực Bát Quái đồ hấp thu linh khí đều là cực kỳ tinh thuần, một chút tạp chất cũng không có, tự nhiên sẽ mạnh hơn so với những người khác.

Triệu Phong càng đánh càng kinh hãi, bị Diệp Thần cường đại thể cứ tiến công làm cho hấn không ngừng lui về phía sau.

Vừa rồi hấn cứ tưởng rằng Diệp Thần cũng chỉ là Luyện Khí cảnh tầng ba sơ kỳ mà thôi, chưa từng nghĩ đến, Diệp Thần cùng hấn đều là Luyện Khí cảnh tầng ba trung kỳ, hơn nữa linh lực và trình độ còn mạnh hơn so với hấn.

Triệu Phong bị làm cho vô pháp hoàn thủ (không có cách nào phòng thủ, đánh trả các kiểu), lập tức nhảy về phía sau, một thanh đoản kiếm tùy theo tuôn ra, lóe ra quang mang hóa thành một loại thiểm điện mà đánh tới.

Diệp Thần quát lạnh một tiếng, thanh đoản kiếm đen kịt trong ống tay áo bay ra, được linh khí hùng hậu bao vây, mang theo lực lượng cường đại cùng đoản kiếm Triệu Phong va chạm vào nhau.

Ầm!

Một thanh âm thanh thúy truyền đến, đoản kiếm Triệu Phong bị đẩy lui, Triệu Phong thả ra linh lực lần thứ hai thôi động đoản kiếm tuôn ra, thanh đoản kiếm đen kịt của Diệp Thần đột nhiên càng thêm hùng hậu, đem đoản kiếm Triệu Phong chấn đặc tét ra, “Ba” một tiếng rơi trên mặt đất vang lên.

Mà đoản kiếm đen kịt của Diệp Thần trực tiếp xông về Triệu Phong, Triệu Kim sắc mặt đại biến, mọi người cũng đều ngả hít một lượng khí, nín thở.

Đoản kiếm đen kịt cách một tấc trước mũi tâm Triệu Phong liền ngừng lại, Diệp Thần khống chế tinh lực cực kì chuẩn xác khiến mọi người cảm thán không thôi.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Triệu Phong sắc mặt tái nhợt, trên môi không còn lưu lại một tia huyết sắc, một giọt mồ hôi lớn chùng hạt đậu trên trán rơi xuống, trong cổ họng truyền tới tiếng kêu “cầu nhau”. (DG: hắc, không biết tên này có tè dầm không nữa)

Triệu Kim thở dài một hơi, tất cả khách nhân ở đây cũng đều thở dài một hơi, chỉ có Diệp Phần thần sắc bình tĩnh, lão thần khắp nơi. Hắn rất hiểu rõ con trai mình, cho nên căn bản không cần phải lo lắng.

“Ngươi thua! Ba năm trước đây ngươi không phải là đối thủ của ta, ba năm sau ngươi cũng như cũ không phải là đối thủ của ta. Mặc kệ lúc nào, Diệp Thần ta đều có thể áp được các ngươi không thể thở nổi.” Diệp Thần thanh âm không lớn, nhưng ở trong đầu Triệu Phong cùng Ngô Lam lại như bị thiên lôi bổ từng đợt, âm âm rung động.

“Một thiên tài đã trở về?” Rất nhiều khách tới cũng nuốt nước miếng một cái, mang theo con mắt nghi hoặc chăm chăm nhìn Diệp Thần.

Ngô Thông sắc mặt cực kì khó coi, hắn hôm trước từ hôn, hôm sau Diệp Thần liền đột phá, đây là hắn quá xui xẻo hay là do trùng hợp? Hay chỉ là do người Diệp gia giả ra để cố ý trêu chọc hắn mà thôi?

Cũng mặc kệ thế nào, quan hệ giữa Ngô gia bọn họ cùng Diệp gia đã triệt để cắt đứt không có khả năng phục hồi.

“Ta chúc các ngươi trăm năm tốt hợp (Biên: hạnh phúc)!” Đang lúc mọi người vẫn đang chờ người ra, Diệp Thần hướng về phía Triệu Phong cùng Ngô Lam cười nhạt nói, phát ra một câu chúc phúc, sau đó liền xoay người rồi rời đi.

Ngô Lam một trận đờ ra, không biết đang suy nghĩ cái gì. Triệu Phong tràn đầy uể oải, trận chiến này hoàn toàn thảm bại.

DG có lời muốn nói: Đạo này bạn quá không có thời gian, lẽ ra hiện tại mình không có thời gian dịch chương này đâu mà do có bạn đã donate tận 5k TLT nên mình cố gắng để hoàn thành đây

*) Cảm ơn bạn Everstill đã donate 5.000 TLT cho truyện.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tiểu Ma Nữ

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Iris Nguyen*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Bốn năm ngày đã trôi qua kể từ khi Triệu Phong cùng Ngô Lam đính hôn nhưng trong toàn bộ Long Dương trấn vẫn còn đang say sưa bàn tán những chuyện mà Diệp Thần đã làm tại Triệu gia. Những chuyện này đã làm cho Triệu gia cùng Ngô gia hoàn toàn mất hết thể diện.

Đồng thời, tất cả mọi người đều hết sức bất ngờ vì thực lực cường đại của Diệp Thần. Thử hỏi xem tất cả các công tử trẻ tuổi trong cái Long Dương trấn này có ai có khả năng sánh với Diệp Thần?

Triệu Gia cùng Ngô gia muốn làm Diệp gia mất mặt, ngược lại là bị Diệp Gia tát cho vài tát đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong đầu Diệp Thần hiểu rõ tình thế của Long Dương trấn hiện nay. Hắn bày trò như thế, tuy rằng chỉ vì muốn xả giận trong lòng, nhưng đồng thời cũng vô tình thúc đẩy Triệu gia cùng Ngô gia liên kết đối phó với Diệp gia. Cho nên hắn phải nghĩ biện pháp làm cho Diệp gia trở nên cường đại hơn để có đủ khả năng ngăn cản được công kích của hai nhà kia.

“Nhất định phải để cho gia gia cùng phụ thân và mẫu thân đề cao cảnh giới!” Diệp Thần quyết định không thể kéo dài chuyện này thêm nữa, khi toàn thể Diệp gia cùng đề cao cảnh giới, Triệu gia cùng Ngô gia thế nào mà không lập tức làm lễ đính hôn.

Diệp Thần từ trong mộng lấy ra hai giọt thần dịch, sau đó pha loãng thần dịch đậm đặc với nước sạch. Tuy thần dịch bị pha loãng nhưng linh khí không hề bị biến đổi.

Diệp Thần cũng đã nghĩ xong một lý do thoái thác, sau khi cảm thấy dường như không còn vấn đề gì, hắn liền cất bước đi đến tiểu viện của Diệp Phần và

Lăng Vân.

Lúc này đã là buổi tối, đúng giờ cơm tối, sau khi ăn cơm xong Diệp Thần cười nói: “Cha, mẹ, con có món đồ muốn đưa cho hai người.”

Diệp Phần cùng Lăng Vân liếc mắt nhìn nhau, cũng có chút tò mò mà nhìn Diệp Thần.

Diệp Thần đem sáu bình thần dịch đã pha loãng ra, nói: “Cha, mẹ, kỳ thực hài nhi có khả năng để mà đột phá Luyện Khí Cảnh tầng ba đều là dựa vào chúng nó.”

“Đây là cái gì?” Diệp Phần kinh ngạc hỏi.

“Đây là một loại thần dịch, ngày mà Ngô Thông hồi hôn con đã phát hiện ra tại nơi sâu nhất trong Long Dương trấn. Lúc đó, tâm tình con thật sự không tốt, bất tri bất giác liền đi đến nơi này. Khi nhìn thấy một dòng suối, đang lúc khát nước liền uống vài ngụm, liền cảm thấy một nguồn linh khí hùng hậu rót vào trong người. Biết mình gặp phải bảo vật cho nên liền mang toàn bộ trở về.”

Diệp Thần dựa theo lý do thoái thác mà bản thân đã chuẩn bị sẵn tiếp tục nói: “Con sau khi sử dụng thứ thần dịch này liền đột phá. Lúc đó, con không dám nói ra cho mọi người biết bởi vì sợ khi tin này bị tiết lộ ra ngoài sẽ dẫn đến nhiều phiền toái.”

Diệp Phần cùng Lăng Vân khiếp sợ nhìn Diệp Thần, Diệp Phần nói: “Chuyện con nói thật không?”

Diệp Thần ra sức gật đầu, bày ra bộ mặt vô cùng hợp tình hợp lý, làm cho người khác không thể nhìn ra là hắn đang nói dối.

Diệp Phần cầm lên một lọ thần dịch, mở nắp bình ra mà ngửi một cái, trong lòng khiếp sợ, “Linh khí thật là thuần khiết, đây quả thật là một loại thần dịch a!”

Lăng Vân cũng xác nhận một chút, cũng cảm thấy bất khả tư nghị (Biên: không có nghi ngờ).

“Đúng là hông thể nghĩ ra rằng Long Dương sơn lại còn có thần dịch dạng này! Thần nhi, đây đúng là phát hiện vĩ đại a.” Lăng Vân vui vẻ nói.

“Bây giờ Triệu gia cùng Ngô gia đã triệt để liên kết, điều này đối với Diệp gia chúng ta mà nói cực kỳ bất lợi.” Diệp Thần cảm thán nói: “Nếu như lực lượng của Diệp gia chúng ta không đủ mạnh mẽ, căn bản là không có cách nào chống lại hai nhà Triệu Ngô, cho nên gia gia và cha mẹ, mọi người đều phải nhanh chóng đề thăng cảnh giới!”

“Ngươi cho chúng ta thần dịch rồi thì ngươi phải làm sao?” Diệp Phần mặc dù có chút động tâm, thế nhưng thần dịch này cũng có quan hệ đến Diệp Thần tương lai, hắn không thể không thận trọng.

Diệp Thần cười nói: “Cha mẹ, hai người yên tâm, chỗ con còn nhiều lắm, vẫn đủ cho con dùng. Hiện tại gia gia và cha đều đang đến thời kì mấu chốt, chỉ cần tiến thêm một bước nữa thì đến lúc đó việc đánh tan liên minh hai nhà Triệu Ngô là chuyện hoàn toàn đơn giản.”

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Phần sau khi nghe Diệp Thần nói đã có chút động tâm. Bọn họ chính xác là cần nâng cao thực lực, nếu không thì lấy cái gì để mà đi đối kháng với hai nhà Triệu Ngô?

“Con nói không sai, chỉ cần gia gia con đột phá, thực lực của tộc ta sẽ tăng lên đáng kể, đến lúc đó thì toàn bộ Long Dương trấn sẽ không ai dám đụng đến Diệp gia ta, chúng ta sẽ hoàn toàn độc bá trấn này.” Diệp Phần hăng hái nói: “Mấy năm nay, sở dĩ ba nhà có thể hình thành một cục diện “thế chân vạc” như vậy là do lực lượng ngang bằng nhau, không ai dám đụng đến ai. Nếu như gia gia con đột phá, tình huống sẽ liền thay đổi, loại cục diện hòa hoãn này nhất định sẽ triệt để bị phá vỡ.”

“Cha! Thần dịch người không cần để phần cho con, con còn trẻ, có rất nhiều thời gian để tu luyện.” Diệp Thần cười cười lại lấy ra bốn bình Thần dịch.

Diệp Phần nhìn chằm chằm mười bình thần dịch, ánh mắt nóng bỏng. Đây không chỉ đơn giản là thần dịch mà chính là bảo vật dùng để cải biến toàn bộ Diệp gia, đảm bảo sự hưng thịnh cho Diệp gia.

Diệp Phần không hề cự tuyệt, ngay lập tức cầm lấy thần dịch đi tìm Diệp Nam Thiên.

Đã một ngày trôi qua kể từ khi Diệp Nam Thiên tuyên bố bế quan, không xuất đầu lộ diện mà cũng không chịu để ai quấy nhiễu.

Diệp Thần thờ dãi một hơi, cuối cùng cũng có thể không gây ra bất kì hoài nghi nào cả.

“Ta có lẽ cũng nên tự nâng cao thực lực của bản thân a!” Sau khi về tới gian phòng của mình, Diệp Thần liền nằm lên giường bắt đầu ngủ (Biên: thẳng này hài thật!).

Hắn hiện tại mỗi ngày sau khi ngủ cũng đều tiến vào Thái Cực Bát Quái đồ tu luyện một cách rất tự nhiên. Linh Khí thuần khiết cuộn cuộn rót vào trong cơ thể Diệp Thần. Cơ thể Diệp Thần phát ra một loại cảm giác trang nghiêm cực kì đặc biệt.

“Giá! Giá!”

Trên đường lớn trong Long Dương trấn truyền đến từng tiếng quát nhẹ của nữ tử cùng thanh âm dồn dập của vó ngựa. Một con ngựa trắng rong ruổi trên đường phố khiến người đi đường nhanh chóng né tránh. Khi nhìn thấy thiếu nữ trên lưng ngựa, sắc mặt ai ai cũng đều đại biến, bộ dáng tựa như gặp phải nữ quý.

“Không xong rồi, tiểu ma nữ đã quay trở về...” có người tựa như phát điên hô toán lên.

“Làm sao mà mới đi chưa đầy ba tháng đã trở lại, không phải nói là muốn đi nửa năm sao?”

“Xong xong, những ngày bình lặng của chúng ta lại một lần nữa chấm dứt rồi...”.

Trên đường lớn bất luận là ông chủ, hóa kê của các cửa hàng hay người qua đường đều cùng một mạng về mặt bất đắc dĩ, cứ như là ngày tận thế đã đến.

Con ngựa trắng dừng lại trước cửa chính của Diệp gia, thiếu nữ áo tím cầm roi ngựa trong tay liền trùng trùng tiến vào cửa chính thế nhưng hai gã gia đình canh cửa sau khi thiếu nữ áo tím đi vào mới kịp phản ứng.

“Là tứ tiểu thư...”.

“Xong, tứ tiểu thư đã trở về rồi...”.

Khi hai gã gia đình nhớ về một màn khi nãy cũng không thể không rung mình một cái.

“Tứ tiểu thư...” Sau khi thiếu nữ áo tím tiến vào trong nhà, có rất nhiều gia đình trong lòng đều cảm thấy hồi hộp, thiếu chút nữa đã phải tắt thở.

“Nhị ca!” Thiếu nữ áo tím xông thẳng vào bên trong tiểu viện của Diệp Thần.

Diệp Thần lúc này đang ở trong phòng riêng để mà ngâm mình thư giãn, hơn nữa loại nước để tắm cũng đều là thần dịch được pha loãng mà thành, có thể nói là xa xỉ đến cực điểm.

Đột nhiên Diệp Thần nghe có tiếng ai đó gọi mình, cũng không đợi hắn kịp phản ứng, cửa phòng liền bị đẩy vào một cách thô bạo, một thân ảnh màu tím trong chớp mắt lên đến ngay trước mặt hắn.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“A!” Khi nhìn thấy thiếu nữ áo tím, cả căn phòng trong nháy mắt vang tiếng thét chói tai của Diệp Thần, thiếu chút nữa là bay cả nóc nhà.

“Nhị ca, huynh bị mất trí rồi à?” Thiếu nữ áo tím bịt kín hai lỗ tai lại, nét mặt đầy vẻ bất mãn mà nói.

“Người đang làm gì thế hả? Ta đang tắm đây, hiện tại còn không có mặc quần áo nữa, người tiến vào tại sao lại không gõ cửa chứ, người có biết là ta đang không mặc quần áo không?” Diệp Thần trùng hai mắt nhìn thiếu nữ áo tím, đến nói chuyện cũng không thể nói mạch lạc được.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khu Vực Tam Giác

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Iris Nguyen*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Thiếu nữ áo tím chớp chớp đôi mắt nhìn Diệp Thần, tỏ vẻ thất vọng mà nói: “Cũng không phải là muội chưa từng nhìn qua, mất mớ gì mà phải tỏ vẻ cơ chứ?”

Mặt Diệp Thần tối sầm lại, trong đầu mơ mơ màng màng nhớ chuyện năm xưa.

“Thế sao muội lại trở về?” Diệp Thần sau khi bình tâm lại liền hỏi.

“Ta vì nhớ huynh nên mới trở lại đây” Thiếu nữ áo tím nở nụ cười để lộ một hàm răng trắng tinh, đôi mắt híp lại, cong cong như trăng khuyết, nói.

“Muội có thể để cho ta mặc xong quần áo trước được không?” Diệp Thần chăm chăm nhìn thiếu nữ.

“Huynh mặc vào đi, muội có cầm huynh mặc quần áo vào đâu nào.”

Hắc tuyến trên mặt Diệp Thần xuất hiện ngày càng nhiều, “Muội không đi ra làm sao mà ta mặc được.”

“Có cái gì đặc biệt hơn người khác đâu? Nó cũng không phải là thứ hiếm lạ gì, nếu không chịu cho nhìn thì không nhìn.” cô gái chu mỏ một cái, thoáng nhìn qua Diệp Thần, hiện lên vẻ mặt đánh đá rồi xoay người rời khỏi phòng.

Diệp Thần cười khở, đứng dậy mặc quần áo, vừa bước ra khỏi phòng liền bị cô gái kéo tay lại mà nói: “Nhị ca, cùng ta đi dạo một chút đi. Nhà bên ngoài đúng thật là cực kì nhàm chán, làm ta bức bối, khó chịu muốn chết.”

Nữ tử áo tím này vốn là Diệp Văn, con gái của Diệp Lâm. Từ thuở ấu thơ, Diệp Văn cùng Diệp Thần luôn luôn quấn quýt bên nhau, nửa bước cũng chẳng rời. Còn Diệp Hị và Diệp Thiên thì thân thiết với nhau hơn.

Về việc mà Diệp Văn có danh xưng là "tiểu ma nữ" thì Diệp Thần cũng có chút liên quan.

Chuyện là lúc bé Diệp Văn rất thích đi theo sau Diệp Thần vì nói cho đúng ra thì trong đám đồng trang lứa, cậu ta có uy thế mạnh nhất, Diệp Văn có thể cạy vào đó mà chinh đồn từng người trong đội ngũ. Ai trong thấy cô đều như là chuột thấy mèo, nhanh nhanh chạy trốn.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Thôi được, dù sao cũng lâu rồi ta chưa có đi dạo phố. Xong rồi là không được phá phách nữa đâu đấy, nếu không sau này chính là muội sẽ phải tự lãnh lấy hậu quả a” Diệp Thần nói.

“Chắc chắn mà”. Diệp Văn kiên quyết.

“Có ma mới tin được lời muội nói” - Hắc liếc nhẹ Diệp Văn.

Diệp Văn nhẹ nhàng cười tươi mà đắm thắm, hàm răng trắng đều tựa như trái bắp xinh.

Diệp Thần rất nuông chiều cô, vì trải qua ba năm, mọi người đều không coi trọng hắn cho lắm. Riêng chỉ có mỗi Diệp Văn là một lòng bảo vệ và yêu thương hắn. Chỉ cần nghe được ai nói xấu Diệp Thần, cô tuyệt đối sẽ không buông tha.

Lúc Diệp Thần uy phong nhất, bên cạnh hắn không nhất định chỉ có tiểu nhân. Nhưng khi trong tay hắn không còn có gì thì nàng vẫn trước sau như một, đối tốt với hắn, thể hiện được một tình cảm chân thành.

Hai người bước ra cửa. Diệp Văn tuy hoạt bát nhưng vẫn có nét ôn hòa, khác hẳn với những gì mà người khác nói về cô.

Ngoài đường tiếng của những thương buôn có to có nhỏ vang lên, những sạp hàng quán đều nom nớp lo sợ, phải dè chừng, không dám nói chuyện lung tung. Dù chỉ có bán chút hoa quả họ cũng tình nguyện chủ động dâng cốt lấy lòng. (Biên: haizz, đúng là ma nữ)

“Tứ tiểu thư, ăn thử chút mứt hoa quả này đi, vị chua chua ngọt ngọt, ngon lắm ạ.”

“Tứ Tiểu thư à, cái này tại hạ vừa mới làm, mời tiểu thư nhận dùm nha...”

Đi hết một vòng, Diệp Văn tay xách nách mang, ôm không xuể phải nhờ Diệp Thần cầm phụ không ít. (Biên: ta cũng muốn như tiểu ma đầu này)

Những thứ mà mấy người thương gia thủ thi đưa cho Diệp Văn đều là hàng tốt.

Long Dương trấn nắm giữ ba đầu đường lớn, ba đầu đường này tạo thành một hình tam giác.

Khu vực tam giác không thuộc về quyền quản lí của bất kì một gia tộc nào cả và vì đây là khu vực chung nên tam đại gia tộc đều có sản nghiệp riêng ở nơi này.

Chính bởi vì đây là khu vực chung nên không cần phải giao nộp cống vật cho bất kì gia tộc nào nên các tiểu thương tập trung ở nơi này khá đông đúc, thương phẩm buôn bán cực kì đa dạng, muôn màu muôn vẻ, giá cả lại rất phải chăng, có thể gọi nơi này là một cái chợ nhỏ.

Khi còn bé, các thiếu gia của các gia tộc lớn rất thích tụ tập, chơi đùa ở nơi này. Nơi này còn là nơi tụ tập rất nhiều bảo vật cổ quái, có người ham mê đào bới vật đến nỗi tổn hại pháp khí.

Khi Diệp Thần và Diệp Văn đến khu vực tam giác, nơi này đang hết sức sôi nổi. Tiếng tiểu thương rao hàng, tiếng người bắt chuyện âm ỉ liên tiếp lọt vào tai mọi người nơi đó.

“Đã lâu rồi không đến nơi này a...” Diệp Thần cười cười cảm thán. Kể từ năm thứ hai, khi tu vi của hắn không thể đột phá vào tầng thứ ba. Diệp Thần rất ít khi xuất môn nên cũng không thể có việc để mà hắn có tình đến nơi này dạo chơi.

“Muội cũng mấy tháng rồi không đến đây, nơi này càng ngày càng náo nhiệt hẳn lên.” Diệp Văn sôi nổi, hoạt bát hết như một con ma tước nhỏ.

Diệp Thần chậm rãi đi bên cạnh, dạo quanh khu vực tam giác. Trong tay hắn là một thanh đoản kiếm màu đen kịt. Thanh đoản kiếm này chính là thứ hắn tìm mua được tại nơi đây.

Đoản kiếm tuy chưa được tính là pháp khí, nhưng so với một số loại binh khí bình thường khác thì độ bền bỉ cao hơn rất nhiều. Chất liệu gỗ tương đối cao cấp, khi giao đấu cùng một số loại binh khí khác cũng chiếm được ưu thế khá lớn.

Diệp Thần đi vòng quanh khắp các ngõ ngách, sau cùng chọn dừng chân lại tại một cái sạp nhỏ của một ông lão. Ông lão tay cầm một tẩu thuốc, đang lười biếng dựa vào góc tường phơi nắng mà hút thuốc.

Diệp thần chỉ là thử vận may tìm đến, nào ngờ ba năm trôi qua ông lão vẫn ở chỗ này.

Ông lão thấy người đến liền lập tức lên tinh thần. Nhìn thấy Diệp Thần, miệng cười toe toét nói: “Diệp Thiếu gia vừa ý mặt hàng nào của lão phu thì lão đều giảm giá năm phần.”

Diệp Thần quét mắt nhìn hết một lượt tất cả các mặt hàng được bày bán trước mặt mình. Hàng hóa thì rất nhiều, nhưng cái lọt vào mắt Diệp Thần thì ngược lại một món cũng không có.

Diệp Thần lắc đầu nói: “Mấy thứ này của Lão đều là hàng phổ thông, mua cũng không có tác dụng gì nhiều!”

Ông lão vừa nghe xong lời Diệp Thần nói liền đưa mắt nhìn bốn phía, thần bí nói: “Diệp thiếu gia không biết chứ chỗ ta hai năm trước đã lấy được một món đồ. Từ đó đến nay ta luôn giữ bên mình, không dám lấy ra, sợ rước lấy phiền toái. Hiện tại, nể tình Diệp thiếu gia đến chiếu cố sạp nhỏ của ta, ta cũng không có giấu diếm làm gì nữa, chỉ cần Diệp Thiếu gia vừa mắt, ta cũng tuyệt đối giảm giá cho ngài năm phần!

Diệp thần nhìn dáng vẻ thần bí của lão cười nói: “Vậy lão liền lấy ra cho ta xem, nếu thực sự là bảo vật, ta đảm bảo một phân tiền cũng không trả thiếu cho lão.”

Ông lão mừng rỡ, vội vàng từ trong áo lôi ra một cái túi vải bần thiu, cái túi hiện lên một màu kim sắc, chỉ dài hơn một thước, đường kính của miệng túi còn chưa đến một thước.

“Chính là cái túi này sao?” Diệp Thần nhú mày nói.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Ông lão tiếp lời: “Diệp thiếu gia, cái túi này không có giống mấy cái túi thông thường đâu, tuy rằng với kiến thức hạn hẹp của già không thể biết được cái túi này có thể dùng làm gì nhưng ta đã thử qua, dùng lửa đốt nó, nó cũng không cháy, dùng dao cắt cũng không đứt. Nếu là túi vải thông thường gặp lửa sẽ hóa tro huống chi là dùng dao cắt.”

Diệp Thần nghe thấy thế cũng rất hứng thú, bán tín bán nghi hỏi: “Có thật thế không?”

“Nếu Diệp Thiếu gia không tin, ngay bây giờ ta sẽ cho Diệp Thiếu gia tận mắt chứng kiến.” Ông lão nói xong liền lấy ra một thanh đoản đao, dùng sức cắt cái túi vải, nhưng cái túi vẫn không bị hư hỏng gì, thậm chí ngay cả một vết đao cũng không thấy được. Sau đó ông lão lại dùng lửa thiêu cái túi, nhưng vải cũng không có chút phản ứng gì. Quả thật là vô cùng lì lợm, nước lửa cũng bất khả xâm phạm.

Diệp Thần nhìn theo một cách ngây dại, nếu đây không phải là pháp khí thì cũng là một bảo vật tuyệt vời a. “Cái túi này giá cả như thế nào” Diệp Thần lấy lại bình tĩnh liền hỏi.

“Nếu Diệp thiếu gia muốn lấy, thì một khối Xích Tinh là đủ rồi. Ngài thấy như thế nào?” Ông lão sau khi nghe ý Diệp Thần muốn mua túi liền cười ha hả nói.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Túi Càn Khôn

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Lãm Muối*

Đăng tại:

Xích Tinh, hay cách gọi khác là Linh Tinh, là vật phẩm tu luyện cần thiết của Tu Chân giới. Mỗi tu sĩ đều có khát vọng nắm giữ thật nhiều Linh Tinh để tu luyện.

Phàm là tu sĩ đều biết rõ, linh khí trong trời đất không hề phong phú, cực kì ít ỏi. Người bình thường không cách nào cảm ứng được, chỉ có tu sĩ mới có thể hấp thu luyện hóa. Nhưng do linh khí khá ít ỏi nên tốc độ tu luyện thật sự quá chậm.

Không biết từ lúc nào, có người phát hiện ra bên trong một loại khoáng thạch có linh khí vô cùng phong phú, có thể tiến hành luyện hóa hấp thu. Tốc độ tu luyện nhanh gấp nhiều lần so với hấp thu linh khí trong trời đất.

Bởi vậy, loại khoáng thạch này đã trở thành tài nguyên khiến các tu sĩ nghĩ đủ mọi cách để có được, hậu thế gọi nó là Linh Tinh.

Loại khoáng thạch này có bảy loại màu sắc khác biệt là đỏ, cam, vàng, lục, thanh, lam và tím. Linh Tinh màu đỏ được gọi là Xích Tinh, cứ thế mà suy ra. Nhưng linh khí ẩn chứa trong Xích Tinh là thấp nhất, linh khí ẩn chứa bên trong Tử Tinh là phong phú nhất. (biên: mở rộng đây, Linh Tinh màu đỏ gọi là Xích Tinh, màu cam không có từ Hán Việt nên vẫn gọi là Cam Tinh, màu vàng gọi là Kim Tinh, màu xanh lá gọi là Lục Tinh, xanh da trời được gọi là Lam Tinh và tím được gọi là Tử Tinh)

Linh Tinh mà phần lớn tu sĩ sở hữu đều là Xích Tinh hoặc là Cam Tinh. Linh Tinh ở tầng cao hơn cực kì hiếm có, rất ít khi bắt gặp được chứ chưa nói tới việc dùng nó để tu luyện.

Nhưng mà, những người hậu thế trong khi tu luyện vô tình phát hiện ra một loại chất lỏng, ẩn chứa linh khí vô cùng phong phú, cũng chia ra bảy loại màu sắc, được gọi là linh dịch.

Linh dịch không cần luyện hóa, có thể trực tiếp cho vào miệng, tiến hành hấp thu trực tiếp bên trong cơ thể. Tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với Linh Tinh. Bởi vậy, rất nhiều tu sĩ càng khao khát muốn nhận được linh dịch hơn.

Đương nhiên, linh dịch khó nhận được hơn linh thạch. Không có ai đi luyện hóa linh thạch thành linh dịch, sau đó lại dùng linh dịch để tu luyện? Đây không phải là vẽ vờ cho thêm chuyện sao?

Cho nên, linh dịch tự nhiên rất ít, cho dù là có, cũng đều bị những gia tộc và tông môn lớn trên Tiên Vũ đại lục giành độc quyền rồi. Những người khác gần như không thể có được.

"Một khối Xích Tinh quá đắt, nhiều nhất là nửa khối." Diệp Thần mặc dù có thần dịch, nhưng Linh Tinh hiếm có, cũng không thể không tiêu sài có chừng mực được.

Ông lão cười nói: "Diệp thiếu gia, túi vải này cũng không phải là bảo vật thông thường. Một khối Xích Tinh cũng không phải nhiều. Nếu như biết được công dụng, một khối Xích Tinh tuyệt đối không thể mua được."

Diệp Thần nói: "Người cũng đã nói, chiếc túi vải này còn chưa biết tác dụng ra sao. Nếu như đem về không có cách nào sử dụng, chẳng phải là vô bổ rồi sao? Cũng lãng phí một khối Xích Tinh. Nửa khối Xích Tinh thôi, nếu đồng ý thì ta mua."

Ông lão làm bộ dạng lố vồn lố phải bán phá giá nói: "Nếu Diệp thiếu gia đã thích như thế, vậy thì nửa khối Xích Tinh."

Diệp Thần lấy ra nửa khối Xích Tinh đưa cho ông lão. Ánh mắt của ông lão sáng rực, đã rất lâu rồi hắn không mở hàng, chứ đừng nói chi đến việc nhận được Xích Tinh.

"Sau này có đồ gì tốt cứ giữ lại cho ta, có thể ta sẽ cần đến." Diệp Thần cẩn thận cất chiếc túi vải đi, cười khẽ một tiếng nói.

"Được được được, nhất định sẽ giữ lại cho Diệp thiếu gia." Ông lão gật đầu lia lịa, mừng rỡ tột cùng.

"Nhị ca, nhị ca lại mua được đồ gì tốt vậy?" Sau khi Diệp Văn đi dạo quanh khu vực tam giác một vòng, mua được một chiếc chuông nhỏ màu đồng cổ thất ở trên tay, đi trên đường vang lên những tiếng đình đàng.

"Mua được một chiếc túi rách." Diệp Thần cười nói.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Văn cũng không có để ý, vừa ăn kẹo hồ lô vừa nói: "Vừa rồi ta gặp được tên tiểu tử Triệu Dương. Hắn vẫn nhát gan như vậy, vừa nhìn thấy ta giống như chuột thấy mèo, đã chạy bán mạng."

"Muội là tiểu ma nữ, ai dám trêu chọc muội." Diệp Thần chế nhạo nói.

"Ta đâu có phải tiểu ma nữ chứ, người ta ngoan thế này, hôm nay không có đi gây chuyện." Diệp Văn hất chiếc cằm nhỏ lên, đầy vẻ đắc ý nói.

"Được, muội ngoan nhất." Diệp Thần sùng ái xoa xoa đầu Diệp Văn, cười ha hả nói.

Sau khi đi dạo một vòng trên đường phố, hai người liền trở về Diệp gia. Diệp Văn vừa về đến nhà đã có gia đình kinh hồn bạt vía chạy lại gọi Diệp Văn, nói là Diệp Lâm tìm nàng.

Diệp Thần một mình quay về phòng. Hắn lấy túi vải ra, tiến hành nghiên cứu thật kỹ một hồi.

Hắn dùng đoản kiếm vạch vạch mấy lần, rồi lại lấy lửa đốt nửa canh giờ, chiếc túi vải y nguyên như cũ không chút tổn hại.

"Xem ra chiếc túi vải này có lai lịch bất phàm, cho dù không có những công dụng khác, dùng để tiến hành phòng ngự cũng không tệ, đao thương nước lửa cũng không thể xâm nhập, tuyệt đối có thể ngăn cản những công kích thông thường." Diệp Thần suy tư gật đầu.

Chỉ có điều, Diệp Thần là một người tích cực, nếu là dùng chiếc túi vải này để phòng ngự vẫn luôn có một loại cảm giác không biết người biết của.

Diệp Thần đi ra khỏi phòng, đi tới một tòa lầu các. Đây là Tầng Thư Các của Diệp gia, bên trong có một ít tàng thư, có rất nhiều tàng thư giới thiệu một chút về những điều liên quan tới thế giới này, còn có một số giới thiệu về tri thức tu chân.

Lầu các này chỉ có một gia đình trông giữ, chỉ cần là huyết thống trực hệ của Diệp gia đều có thể tùy ý ra vào đọc, chỉ là không thể lấy ra khỏi lầu các.

Diệp Thần rất ít khi đến lầu các này, ba năm trước đây Diệp Thần có chút tự mãn, gần như chưa từng tới nơi này. Thời kỳ tu vi của hắn không thể tinh tiến, hắn có ghé qua, chỉ là để tìm kiếm một số biện pháp để tiến bộ.

Cho tới bây giờ, Diệp Thần mới phát hiện ra những hiểu biết của mình về thế giới Tu Chân này thật sự là quá ít, có thể nói là kiến thức nông cạn. Dù sao Diệp gia cũng là một gia tộc tu chân, chỉ ít tài nguyên cũng phong phú hơn rất nhiều so với các tu sĩ khác ở Long Dương trấn.

Diệp Thần lật xem một chút tư liệu, một số đồ vật có tính thường thức đã rất quen thuộc của Tu Chân giới.

Trong nội dung những quyển sách này ghi chép, có một chương chỉ giảng đến một loại công cụ thường dùng của các tu sĩ trong Tu Chân giới, đó là túi Càn Khôn.

Túi Càn Khôn không thể công kích, nhưng bên trong có càn khôn. Bề ngoài chỉ lớn bằng bàn tay, hoặc có thể lớn hơn một chút, nhưng không gian bên trong lại lớn tới mức kinh người. Bình thường trong túi Càn Khôn cấp thấp chỉ ít đều có mấy mét vuông, trong túi Càn Khôn cao cấp là cả một thế giới thu nhỏ, chứa cả một dãy núi cũng không thành vấn đề.

Diệp Thần đọc được những điều này, ánh mắt sáng lên, "Lẽ nào chiếc túi ta mua được chính là túi Càn Khôn?"

Căn cứ vào những ghi chép trong sách vở, túi Càn Khôn nhất định phải nhỏ máu nhận chủ mới có thể sử dụng. Nếu chủ nhân đời trước còn sống, cần trước xóa ấn ký đó đi trước, tiến hành nhận chủ mới một lần nữa mới có thể sử dụng.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần khép sách lại, vội vàng quay về phòng của mình, đóng kỹ cửa sổ. Hắn đem túi ra, sau đó tự cắn ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu tươi lên trên chiếc túi.

Diệp Thần căng thẳng tới mức tim đập thành thịch, con mắt không động đậy chú ý quan sát biến hóa của túi.

Giọt máu tươi nhỏ lên trên chiếc túi, trong nháy mắt biến mất không còn vết tích gì cả. Con người của Diệp Thần co rút lại, trong lòng vô cùng kích động.

Dựa theo những gì sách vở ghi chép lại, chỉ cần máu tươi có thể hòa vào túi Càn Khôn, như vậy biểu thị đã nhận chủ thành công, có thể sử dụng túi Càn Khôn.

Diệp Thần dùng ý niệm cảm ứng, quả nhiên là cảm ứng được một không gian, kích thước bên trong chỉ có mấy phương, trống rỗng không có gì hết.

"Không ngờ ta chỉ tốn nửa khối Xích Tinh liền có thể mua được một chiếc túi Càn Khôn, thật sự là lời to rồi." Diệp Thần mừng rỡ như điên, yêu thích chiếc túi Càn Khôn không nỡ buông tay.

Đừng nghĩ một chiếc túi Càn Khôn không có lực công kích, nhưng nó cũng là đồ vật mà vô số tu sĩ đều cần. Suy nghĩ một chút, nếu như có người muốn mang rất nhiều Linh Tinh đi xa, không có túi Càn Khôn thì sao có thể cầm được? Đồ vật ít còn được, nếu là quá nhiều, chẳng phải là càng thêm phiền phức sao.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu....

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Diệt Phần Xảy Ra Chuyện

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Lắm Muối*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

"Xem ra hiện tại vận may của ta thật sự đã tới, một vật quý báu từ trên trời rơi xuống đan điền của ta, bây giờ chỉ mất nửa khối Xích Tinh lại mua được một chiếc túi Càn Khôn, còn ai may mắn hơn ta nữa?" Diệt Thần không kiềm chế được kích động một hồi.

Nhưng, hắn cũng không giống như bộ dạng đắc ý hí hửng của ba năm trước. Dù sao trải qua ba năm thời kì thung lũng, tâm trí hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều, hiểu rõ hơn, muốn đi được càng xa bỏ được càng cao thì càng phải khiêm tốn.

Khiêm tốn bao nhiêu cũng chưa đủ, tự kiêu một chút cũng là thừa. Đây là đạo lý từ ngàn đời nay.

Diệt Thần sau một trận vui mừng khôn xiết cũng trầm lắng xuống, hiện tại hắn may mắn thế nào, đạt được bao nhiêu bảo bối, nếu không nắm lấy cơ hội khiến cho mình càng trở nên mạnh mẽ, tất cả những thứ kia trong chớp mắt đều trở thành vô nghĩa.

Diệt Thần nằm trên giường, đang lơ mơ buồn ngủ, đột nhiên lại suy tư. "Mặc dù nằm mơ có thể gia tăng cảnh giới, nhưng cũng có phiền phức, không thể lần nào tu luyện cũng đều ngủ được?"

"Có thể dùng ý thức tiến vào bên trong không?". Ánh mắt Diệt Thần sáng lên, dựa vào gợi ý từ trong túi Càn Khôn lập tức bắt đầu thử.

Hắn nhắm mắt lại, dùng ý thức cảm ứng Thái Cực Bát Quái Đồ, vậy mà tiến vào bên trong Thái Cực Bát Quái Đồ thành công. Điều này khiến Diệt Thần mừng rỡ không thôi.

Diệt Thần lập đi lập lại thí nghiệm này mấy lần, có thể vào ra bất cứ lúc nào. Như vậy, sau này tu luyện không cần phải đi ngủ phiền toái như trước nữa.

"Cảnh giới của ta đã đạt đến giai đoạn giữa của Luyện Khí Cảnh tầng ba, cũng là thời điểm nên thăng lên một cấp bậc nữa." Diệt Thần suy tư, trước đó hắn lo sợ tự mình tu luyện quá nhanh, căn cơ bất ổn sẽ bất lợi về sau này, cho nên một mực áp chế không đột phá.

Chỉ nếu không với tốc độ tu luyện bên trong Thái Cực Bát Quái Đồ và sự chống đỡ của thần dịch, hắn đã sớm có thể đột phá đến giai đoạn cuối của Luyện Khí Cảnh tầng ba.

Nhưng giữa Luyện Khí Cảnh tầng ba và tầng bốn là một nấc thang, tầng sáu đến tầng bảy là một nấc thang, tầng chín đại viên mãn đến Trúc Cơ Cảnh càng là một nấc thang lớn.

Cho nên, Diệt Thần cũng không nóng lòng đột phá, đây cũng là đặt nền móng cho sau này, là pháo đài để đột phá tầng bảy, thậm chí là để trở thành cường giả Trúc Cơ Cảnh.

Diệt Thần bắt đầu tu luyện, điên cuồng hấp thu linh khí tinh khiết, phóng thích toàn bộ khí tức ra, xung kích giai đoạn cuối của Luyện Khí Cảnh tầng ba.

Không đến nửa canh giờ, khí tức toàn thân của Diệt Thần tăng lên, lóe ra một tầng hào quang nhàn nhạt, thuận lợi thăng cấp đến giai đoạn cuối của Luyện Khí Cảnh tầng ba, linh lực lại hùng hậu lên không ít.

"Nhị thiếu gia, gia chủ mời ngài đến đại sảnh." Lúc này, có gia đình gõ cửa nói.

"Ta biết rồi." Diệt Thần từ trong tu luyện tỉnh lại, ra khỏi căn phòng của mình, đi tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, Diệt Phần, Lăng Vân, Diệt Lâm đều có mặt. Sau khi Diệt Thần tiến vào đại sảnh, Diệt Hi, Diệt Thiên, Diệt Văn cũng đều lần lượt bước vào.

"Hôm nay gọi các ngươi tới là có chuyện quan trọng muốn nói với các ngươi." Diệt Phần thấy mọi người đã đến đông đủ, mở miệng nói: "Ta muốn đi Long thành một chuyến, ước chừng sáu bảy ngày mới có thể trở về. Hiện tại phụ thân đang bế quan, Lăng Vân, nhị đệ, chuyện trong nhà đều giao cho các ngươi toàn quyền phụ trách."

"Phần ca, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ quản lý tốt." Lăng Vân nghiêm túc nói.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệt Phần khẽ gật đầu, nhìn về phía mấy huynh muội Diệt Thần, nói: "Các ngươi tuy bây giờ còn nhỏ, nhưng tương lai cũng đều phải quản lý sản nghiệp gia tộc, cho nên các ngươi có thể hỗ trợ được những gì cũng đều nên góp một phần sức lực. Hiện tại gia gia của các ngươi đang bế quan, ta lại không có ở đây, đừng có gây chuyện, tất cả mọi thứ đều nghe theo sự sắp xếp của trưởng bối, nếu người nào không nghe lời, gây ra chuyện, tổn hại tới lợi ích của gia tộc, ta tuyệt đối không nhân nhượng."

"Vâng thưa đại bá!" Mấy người Diệp Thần, Diệp Hi đều gật đầu cung kính trả lời.

Diệp Phần dặn dò vài câu liền phải lên đường luôn, Lăng Vân dặn dò: "Ở bên ngoài phải hết sức cẩn thận."

"Ừm, việc trong nhà giao lại cho người và nhị đệ, nếu như lần này có thể thành công, tương lai Diệp gia ta muốn đánh vào Long thành cũng không phải không có khả năng." Diệp Phần trịnh trọng nói.

"Đại ca, thuận buồm xuôi gió." Diệp Lâm nói.

"Ta đi đây." Diệp Phần lên ngựa, mang theo mấy tên gia đinh nghênh ngang rời đi.

"Mẹ, cha đi Long thành làm gì vậy?" Diệp Thần tò mò hỏi.

"Đi Long thành bàn chuyện hợp tác, nếu như có thể thành công, trong tương lai Diệp gia sẽ có khả năng đem sản nghiệp tiến vào Long thành, chứ không phải chỉ giới hạn ở Long Dương trấn." Lăng Vân nói.

Diệp Thần khẽ gật đầu, Long Dương trấn thật sự quá nhỏ bé so với Long thành. Muốn đi xa hơn thì không thể hạn chế ở Long Dương trấn nhỏ bé này được.

Trong thời gian mấy ngày Diệp Phần đi vắng, Lăng Vân cùng Diệp Lâm lo liệu việc nhà, quản lý việc trong nhà ngay ngắn rõ ràng, ngay cả Diệp Văn nghịc ngợm phá phách dưới sự nghiêm khắc của Lăng Vân cũng ngoan ngoãn không gây chuyện.

Diệp Thần mấy ngày nay đều đang tu luyện, hắn có một loại dự cảm, tương lai Diệp gia sẽ đối mặt với thế cục cực kỳ phức tạp, Muốn tiếp tục sinh tồn trong thế cục đó, phải có được thực lực siêu cường mới là vương đạo.

Khoảng bảy ngày trôi qua, dựa theo những gì Diệp Phần trước khi đi đã nói, khoảng bảy ngày là có thể trở về, nhưng đã đến ngày thứ bảy khi trời đã tối đen, Diệp Phần vẫn chưa về.

Lăng Vân đứng ngoài cổng của Diệp gia ngóng trông ra đầu phố, trong lòng có chút bất an.

"Mẹ, có lẽ là cha có chút chuyện làm trễ nải, khả năng muộn một chút mới có thể trở về, mẹ không cần lo lắng đâu." Diệp Thần tiến đến an ủi.

"Ta ở bên cha người lâu như vậy, có thần giao cách cảm, từ sáng tới giờ trong lòng ta luôn có cảm giác bất an, sợ xảy ra chuyện gì đó." Lăng Vân cầm tay Diệp Thần nói.

"Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu..." Diệp Thần còn chưa nói xong, trong đêm tối liền truyền đến tiếng vó ngựa cộc cộc, một con ngựa cao lớn nhanh chóng xông về phía Diệp gia, trên lưng ngựa có một người nằm sấp.

"Đây là ngựa của cha người..." Lăng Vân nhìn thấy có người nằm sấp trên lưng ngựa, trong lòng bồn chồn một chút, nhanh chóng đi về hướng đó, cuống cuồng kêu to: "Phần ca!"

Ngựa ngừng lại, người trên lưng ngựa ngã xuống, không ngờ chính là Diệp Phần, nhưng lúc này Diệp Phần đã hôn mê, máu me khắp người.

Diệp Thần kinh hãi, vội vàng ôm lấy Diệp Phần đưa thẳng vào Diệp gia, "Mau gọi đại phu, đại phu đâu rồi!"

Tin tức Diệp Phần bị trọng thương truyền khắp Diệp gia, mọi người đều khiếp sợ không thôi. Đêm hôm đó, toàn bộ gia đình của Diệp gia đều bận bịu không ngừng nghỉ.

Trong phòng Diệp Phần đầy ắp người. Một lão đại phu đang xem bệnh cho Diệp Phần. Lăng Vân và Diệp Thần đều lo lắng không thôi.

Lão đại phu sau một hồi xem xét, vuốt vuốt mấy sợi râu, lắc lắc đầu, sắc mặt nhìn không được tốt. Lăng Vân liền vội vàng tiến đến hỏi: "Đại phu, tình hình Phần ca thế nào rồi?"

Lão đại phu nói: "Gia chủ bị thương rất nghiêm trọng, không chỉ mất máu quá nhiều, mà lục phủ ngũ tạng cũng đều bị thương tích..."

"Đại phu, như thế nào mới có thể chữa khỏi cho cha ta?" Diệp Thần không muốn nghe những nói nhảm này, ánh mắt lạnh lùng hỏi.

"Muốn chữa khỏi những vết thương của gia chủ cần một chút linh dược, thuốc phổ thông căn bản không có bất kỳ tác dụng gì." Lão đại phu cũng là bị ánh mắt của Diệp Thần hù dọa, vội vàng nói.

[Bạn đang đọc truyện tại]

"Cần linh dược gì? Ta đi tìm!" Diệp Thần nói.

"Tứ Kim Huyết Linh Chi, Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo, Kim Chi Ngọc Diệp... Đây đều là linh dược, đương nhiên dùng Tứ Kim Huyết Linh Chi cấp hai làm thuốc dẫn là tốt nhất." Lão đại phu nói.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lên Núi Tìm Thuốc

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

"Những thứ này đều là linh dược, hơn nữa còn là nhị giai linh dược, không có một tiệm thuốc nào bán loại này cả, trừ khi là đi Long thành." Diệp Lâm nói.

"Hiện tại còn không biết rốt cuộc là người nào đã đã thương Phần ca, nếu như là có người chống đối với Diệp gia chúng ta, đi Long thành nhất định không an toàn." Lăng Vân thần sắc lạnh lùng, hận thấu xương đối với người làm bị thương Diệp Phần.

"Long Dương trấn khẳng định là không có linh dược, không thể đi Long thành, đại ca tổn hại không biết làm sao?" Diệp Lâm sốt ruột nói.

"Có một chỗ có thể sẽ có khả năng có linh dược." Lão đại phu vừa nhớ ra cái gì đó liền nói.

"Ở đâu?" Tất cả mọi người nhìn chăm chăm lão đại phu.

"Long Dương sơn." Lão đại phu nói: "Long Dương sơn là long sơn phân chi, ở chỗ sâu trong Long Dương sơn nhất định có yêu thú, cũng liền có thể sẽ có được linh dược. Hơn nữa ở chỗ sâu trong Long Dương sơn cũng ít có người tiến nhập, đi Long Dương sơn tìm có lẽ sẽ có được một ít hy vọng."

"Ta sẽ đi vào trong núi để tìm dược." Diệp Thần xưng phong nhận việc.

"Ở chỗ sâu trong Long Dương sơn nhất định sẽ có yêu thú, quá nguy hiểm, người không thể đi được, để ta đi." Lăng Vân nghiêm túc nói.

"Mẹ, cha hiện tại cần người chiếu cố, nhị thúc lại muốn xử lý gia tộc, các người đều không thể tách rời, chỉ có ta đi là thích hợp nhất." Diệp Thần nói: "Long Dương sơn mặc dù có yêu thú, nhưng cũng đều là yêu thú đơn giản, cao nhất cũng chỉ là Luyện Khí Cảnh tầng ba, ta hiện tại đã đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng ba hậu kỳ, hoàn toàn có năng lực chiến đấu với một chút yêu thú đó, không có việc gì."

Diệp Thần nói xong lời này cực kỳ có lý, Lăng Vân cùng Diệp Lâm đều không thể đi ra, hiện tại trong cả gia tộc cũng chỉ có Diệp Thần là có thực lực tiến nhập vào chỗ sâu trong Long Dương sơn.

Lăng Vân trong lòng vùng vẫy, có chút bận tâm.

"Mẹ, người cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ cầm linh dược trở lại cứu cha." Diệp Thần nắm tay Lăng Vân bảo đảm nói.

"Người nhất định phải cẩn thận." Lăng Vân dặn dò.

"Ừ, việc này không nên chậm trễ, càng sớm tìm được linh dược càng tốt, ta cũng nên đi thôi." Diệp Thần không hề đình chỉ lại thời gian, sau khi nhìn thoáng qua Diệp Phần đang bị trọng thương hôn mê, để cho lão đại phu về hạ chút đáng đáp linh dược xong, liền vội vàng vàng đi ra ngoài.

"Nhị ca, người phải cẩn thận a." Diệp Văn chạy tới cửa hô lớn.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần rất nhanh đã chạy khá xa, đi tới bên trên Long Dương sơn nằm ở phía ngoài Long Dương trấn.

Trên núi một mảnh đen kịt, lâu lâu truyền đến từng tiếng gầm gừ của dã thú. Tại vòng ngoài Long Dương sơn cũng chỉ có một chút dã thú thuộc loại phổ thông, Diệp Thần căn bản không quan tâm, thẳng đến chỗ sâu bên trong.

Trong lúc Diệp Thần cố đi vào chỗ sâu trong Long Dương sơn, sắc trời cũng từ từ sáng lên, trên đường chân trời xuất hiện một ánh bình minh tuyệt đẹp.

Rống!

Đúng lúc này, trước mặt Diệp Thần đột nhiên nhảy ra một con Ngân Lang thân thể cường tráng, Ngân Lang này dữ tợn không gì sánh được, gầm thét xông về phía Diệp Thần.

Từ nơi này con Ngân Lang liền toả ra một khí tức mà Diệp Thần có thể phán đoán, đây là một con yêu thú đã đạt đến Luyện Khí Cảnh tầng hai.

Diệp Thần quát lạnh một tiếng, vỗ túi Càn Khôn, thanh đoản kiếm đen kịt mang theo một lượng linh khí hùng hậu phóng ra, thẳng đến đầu lâu của Ngân Lang.

Phốc!

Đoản kiếm đen nhánh không chút huyền niệm (Biên: là nương tay ấy) chui vào bên trong xương sọ Ngân Lang, xuyên thủng đầu lâu, máu tươi văng khắp nơi.

Thân thể Ngân Lang cứng ngắc lại rơi xuống đất, phù phù một chút liền nằm ngã trên mặt đất. Diệp Thần cầm trong tay thanh đoản kiếm đem đầu lâu của Ngân Lang mở ra, đem nội đan bên trong lấy ra.

Nội đan là địa phương chứa đựng linh lực của yêu thú, tương đương với Linh Tinh, có thể dùng để luyện hóa mà tu luyện.

Diệp Thần sau khi đã lấy xong nội đan liền tiếp tục hướng thâm sơn đi đến, trên đường đi cũng đều cẩn thận tìm kiếm linh dược.

Phía đông đã lóe lên một vòng mặt trời đỏ, bầu trời đã triệt để sáng lên. Trong Long Dương sơn vạn vật cũng dường như thức tỉnh, tỏa ra một luồng khí tức phồn thịnh.

Diệp Thần tìm hồi lâu, cũng không có nhìn thấy loại linh dược mà lão đại phu nói tới, càng không khỏi thêm sốt ruột, không ngừng hướng chỗ sâu trong dãy núi mà đi tới.

Rống!

Cũng không lâu lắm, lại có một con gấu xám cao tức chừng một trượng gầm thét vọt ra, như muốn ăn hết tất cả nhân loại tiến vào lãnh địa của nó.

Diệp Thần thôi động đoản kiếm phóng ra ngoài, con gấu xám này là Luyện Khí Cảnh tầng hai đỉnh phong, nhưng so với Diệp Thần thì chênh lệch tới tận một cảnh giới (DG: haha tới tận một cảnh giới lận đó HAHA), nên liền bị Diệp Thần một kích chém chết, lấy đi nội đan.

Diệp Thần sau khi giết gấu xám xong, đi không bao xa, lại gặp được hai con Hồ Lang Thú Luyện Khí Cảnh tầng hai, hai con Hồ Lang Thú gào thét vọt tới, móng vuốt sắc bén mang theo một cỗ linh lực chớp tới Diệp Thần, muốn đem Diệp Thần ra mà mở ngực mở bụng.

Thân thể Diệp Thần lập tức rút lui, đầu tiên là thôi động đoản kiếm thẳng hướng một con Hồ Lang Thú có khoảng cách gần nhất, sau đó song quyền bên trên ngưng tụ ra một lượng linh lực nồng đậm, một quyền liền đánh về phía Hồ Lang Thú bên kia.

Phốc!

Con Hồ Lang Thú thứ nhất bị đoản kiếm đâm xuyên thủng đầu lâu, ngã trên mặt đất.

Bành!

Con Hồ Lang Thú thứ hai cùng Diệp Thần va chạm, thân thể to lớn bị chấn động liền bị đánh bay ra ngoài, Diệp Thần cũng phải lui về phía sau mấy bước mới đứng vững lại được.

"Không ngờ lực lượng của con yêu thú này lại cường đại như vậy!" Diệp Thần cảm thấy cực kỳ kinh động, biết không có thể cùng so đấu lực lượng với con yêu thú này nên liền đem đoản kiếm tế ra giết chết yêu thú.

Hồ Lang Thú muốn ngăn cản, nhưng thanh đoản kiếm lại uy lực mạnh mẽ, đưa móng vuốt của nó chặt đứt đi, trực tiếp chui vào bên trong cắt vỡ cổ họng của nó.

Sau đó Diệp Thần liền lấy đi hai viên nội đan, tiếp tục hướng chỗ sâu đi đến.

Nhưng đi không bao lâu, Diệp Thần lại gặp liền ba con yêu thú, trong đó mỗi một con đều là Luyện Khí Cảnh tầng ba trung kỳ, thực lực cực kỳ cường đại. Diệp Thần phải tiến hành một phen vật lộn cực kỳ chật vật mới có thể lấy đoản kiếm đem chúng ra chém chết.

"Tại sao lại nhiều yêu thú như vậy chứ?" Trong lòng Diệp Thần càng ngày càng cảm thấy có chút không đúng.

Trong Long Dương sơn mặc dù có yêu thú, nhưng cũng không có dày đặc như thế này a?

Diệp Thần bây giờ đã triệt để tiến vào chỗ sâu trong Long Dương sơn, hẩn cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng trời cũng không phụ người có lòng, rốt cuộc cũng đã tìm được loại nhất tinh linh dược mà lão đại phu nói tới —— Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo.

Tại khoảng cách Diệp Thần mấy trượng chi địa có một thứ gì đó nằm trên bề mặt đất trống, một gốc thực vật chỉ có chín chiếc lá đơn độc sinh trưởng. Gốc thực vật này dài hơn mười thước, bốn phía không có bất kỳ một thảm thực vật nào sinh trưởng, chỉ có một loại cây duy nhất khiến người ta cảm

giác như là độc tôn nơi đây.

Diệp Thần mừng rỡ như điên, vội vàng xông tới. Ngay tại lúc này, truyền đến một tiếng rít lên, một con Hạt Hồ Thú gần đấy tức giận chạy vội tới.

Hạt Hồ Thú là một con yêu thú thân hổ đuôi bọ cạp, sau lưng là một cái đuôi bọ cạp đồng dạng một dây xích được làm bằng sắt hướng phía Diệp Thần mà đánh tới.

Thân thể Diệp Thần vội vàng lui nhanh về phía sau, đồng thời thôi động đoàn kiếm thẳng hướng Hạt Hồ Thú mà bay tới. Con Hạt Hồ Thú này là một Luyện Khí Cảnh tầng ba hậu kỳ thực lực cùng cảnh giới so với Diệp Thần, lần đầu tiên Diệp Thần cảm thấy một cỗ áp lực mạnh mẽ như vậy.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Nói như vậy, tất cả linh dược đều sẽ có yêu thú thú hộ, giữ lại để sau này cho mình hữu dụng (Biên: "mình" ở đây là mấy con yêu thú thú hộ đó mấy đạo hữu). Rất rõ ràng, Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo chính là loại linh dược mà Hạt Hồ Thú phải bảo vệ.

Hạt Hồ Thú gầm thét, cái đuôi bọ cạp cùng thanh đoàn kiếm liên va chạm vào nhau, khơi dậy một màn chiến đấu nảy lửa, truyền đến thanh âm ngày một thanh thúy, phảng phất cái đuôi bọ cạp có thể coi như là sắt thép đúc thành, tuyệt nhiên không thể phá vỡ.

Diệp Thần giật mình "Cái đuôi bọ cạp như vậy thể mà lại cực kỳ cứng rắn!"

Hắn rất nhanh liền điều chỉnh sách lược tác chiến, không thể dùng đoàn kiếm cùng đuôi bọ cạp Hạt Hồ Thú va chạm, chỉ có thể tấn công nhược điểm của nó may ra mới có thể chém chết được.

Đuôi bọ cạp của Hạt Hồ Thú tựa như tia chớp đánh tới, thân thể Diệp Thần nhanh chóng lóe lên, cái đuôi bọ cạp liền đem mặt đất biến thành một cái hố to với đường kính ít nhất cũng rộng tầm ba thước.

Diệp Thần hét lớn một tiếng, liền nhanh chóng chạy thực mạng, di động vô cùng linh hoạt, đuôi bọ cạp không ngừng truy kích, trên mặt đất nhất thời liền lưu lại những cái cái hố với kích cỡ cực to.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bất Phàm Túi Càn Khôn

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Thân thể Diệp Thần di chuyển nhanh chóng, nhưng tốc độ công kích của con Hạt Hồ Thú này cũng không chậm, cái đuôi bọ cạp như trường tiên đâm tới, uy vũ đầy sinh lực. Diệp Thần liên tục lăn lộn tránh né công kích của Hạt Hồ Thú, cùng lúc đó phóng thích linh lực để thôi động thanh đoàn kiếm thẳng hướng đầu lâu của Hạt Hồ Thú đâm tới.

"Keng!"

Không thể không nói, con Hạt Hồ Thú này đích thật rất là khó đối phó, tốc độ phản ứng cực kì nhanh chóng. Diệp Thần mấy lần xuất thủ, tất cả công kích đều bị Hạt Hồ Thú chặn lại.

"Bành!"

Cái đuôi bọ cạp của con Hạt Hồ Thú lại một lần nữa đem mặt đất đánh ra một cái hố to, Diệp Thần lập tức ngã xuống, thân thể dính đầy bụi đất làm cho hắn có chút chật vật.

Yêu thú so sánh với nhân loại thì có thể thấy được cái ưu thế mà ông trời ưu ái đó chính là thể chất.

Tại cùng một cảnh giới, lực lượng cùng tốc độ của yêu thú đều vượt qua nhân loại, cho nên khi gặp được yêu thú có cảnh giới ngang nhau, nếu không có được niềm tin tưởng tuyệt đối, thì rất nhiều người là sẽ không thể ở chính diện mà giao tranh.

"Cây Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo này, ta nhất định phải đạt được!" Diệp Thần không thể nào từ bỏ, hắn cùng Hạt Hồ Thù giao tranh hồi lâu, xuất thủ hơn mười lần, nhưng cũng chỉ có thể đem cái đuôi bọ cạp của Hạt Hồ Thù đã thương được một chút, ngược lại là làm cho Hạt Hồ Thù càng thêm phần nộ, công kích càng mãnh liệt hơn.

Diệp Thần miệng há to phì phò mà thở, "Linh lực tiêu hao quá lớn, nếu lại tiếp tục như thế, nhất định sẽ tiêu hao hết!"

Đột nhiên, trong đầu Diệp Thần linh quang lóe lên, liền nghĩ ra được một biện pháp cực diệu, lập tức xuất ra một bình chứa đựng thần dịch đã được pha loãng mà nuốt vào, thế là liền bổ sung thêm được một chút linh lực.

Cái đuôi bọ cạp của Hạt Hồ Thù lại đánh tới, Diệp Thần quát lạnh một tiếng, đem túi Càn Khôn ra ngăn cản trước người của hắn, cùng lúc đó liền phóng thích ra một lượng linh lực thôi động đoàn kiếm thẳng hướng Hạt Hồ Thù bay tới.

Xuất thủ của Diệp Thần cơ hồ là đồng bộ cùng với công kích của Hạt Hồ Thù, nhưng tốc độ phản ứng của Hạt Hồ Thù có thể nói là cực nhanh, liền đem cái đuôi bọ cạp thu hồi lại để ngăn cản công kích của Diệp Thần.

Nhưng rất rõ ràng, Hạt Hồ Thù cũng không hề muốn thu hồi lại đuôi bọ cạp để ngăn cản đoàn kiếm của Diệp Thần, bởi vì nó muốn sử dụng cái đuôi bọ cạp đó xuyên thủng đầu lâu của hắn.

Nhưng điều vượt quá dự kiến của Hạt Hồ Thù chính là, chiếc đuôi bọ cạp bén nhọn của nó cũng không thể đem cái túi Càn Khôn trong tay Diệp Thần đâm rách, chỉ có thể đánh bay Diệp Thần ra ngoài.

Thế nhưng, thanh đoàn kiếm của Diệp Thần đã đánh tới nhắm ngay chính giữa mi tâm của Hạt Hồ Thù mà xông thẳng.

Phốc!

Thanh đoàn kiếm đâm sâu vào bên trong đầu lâu của Hạt Hồ Thù, máu tươi phun ra, Hạt Hồ Thù không hề cam lòng, hai mắt mở to chăm chăm nhìn Diệp Thần, thân thể to lớn chậm rãi ngã trên mặt đất.

"Thật là đau a..." Diệp Thần mặc dù không có bị Hạt Hồ Thù đánh trọng thương, nhưng là bị lực lượng khổng lồ kia của Hạt Hồ Thù chấn động khiến hắn đau đến ứa ra mồ hôi lạnh.

Diệp Thần nghỉ ngơi một chút, uống một bình chứa đựng thần dịch đã được pha loãng, sau đó mới từ từ khôi phục lại, nhìn thoáng qua túi Càn Khôn, hình dạng vẫn còn hoàn hảo không chút hề có một chút trầy xước.

"Cái này túi Càn Khôn thật là rắn chắc!" Diệp Thần cười cười, đứng dậy đi tới bên người Hạt Hồ Thù, đem đoàn kiếm rút ra, đem nội đan lấy ra ngoài.

Nội đan của Hạt Hồ Thù óanh tinh sáng long lanh, ẩn chứa linh khí hùng hậu. Sau đó Diệp Thần liền hào hào thu nội đan, đi tới cây Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo trước mặt, cẩn thận từng li từng tí đem nó từ trong bùn đất rút ra.

"Đây chính là loại thuốc cứu mạng cha a." Diệp Thần hít sâu một hơi, đem Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo bỏ vào trong túi Càn Khôn, sau đó tiếp tục hướng phía trước đi đến, tìm kiếm các loại linh dược khác.

Trong núi sâu, tiếng gào thét của yêu thú phát ra liên hồi, tựa hồ so với lúc trước còn cuồng bạo hơn rất nhiều, Diệp Thần nghe những tiếng gào thét này, trong lòng cảm thấy cực kỳ kỳ quái.

"Những con yêu thú này hình như cực kỳ bất an, chẳng lẽ là có chuyện gì?" Diệp Thần trong lòng nghi hoặc, có cảm giác nếu như cứ tiếp tục xâm nhập, có thể sẽ gặp nguy hiểm cực kỳ lớn.

Nhưng vì vết thương Diệp Phần, Diệp Thần khê cắn môi, tiếp tục đi tới, hắn không thể lùi bước được.

Lại đi về phía trước hơn một dặm chi địa, Diệp Thần cẩn thận tìm kiếm trên đường, nhưng vẫn như cũ, không thu hoạch được gì cả.

Linh dược như vậy không phải là loại thuốc phổ thông được phổ biến, muốn có là có, linh dược chính là hấp thụ linh khí trong thiên địa mà sinh trưởng, nếu là thời gian dài, liền có được khả năng thông linh thậm chí là còn có thể có được ý chí của riêng mình, cuối cùng còn có thể tu luyện thành yêu.

Linh dược cũng có phân chia đẳng cấp, tại bên trong Nhân Gian giới, linh dược được chia từ một đến chín giai, đẳng cấp càng cao, dược lực cùng địa linh khí ẩn chứa càng nhiều, hiệu quả càng tốt.

Vật như vậy đều là thiên tài địa bảo, nếu như có thể tùy tiện đạt được, giá trị cũng trở thành bình thường so với các loại dược thảo cũng không có gì khác nhau.

"Cuối cùng cũng tìm được một gốc Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo, thương thế của cha không thể kéo dài thêm được nữa, nhất định phải tìm được gốc Tử Kim Huyết Linh Chi." Diệp Thần nhìn xem chỗ sâu hơn trong đại sơn, trong mắt chớp động lên một vẻ kiên nghị.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Lại hướng phía trước đi tới liền rời khỏi Long Dương Sơn tiến vào phạm vi của Long sơn, bên trong ngọn Long sơn yêu thú rất nhiều, lại có chút cường đại, cực kỳ hung hiểm. Nhưng cũng chính là bởi vì nhiều yêu thú, nên có thể nói rõ ràng bên trong linh dược cũng rất nhiều.

Nếu như tìm khắp Long Dương sơn cũng không thể tìm thấy Từ Kim Huyết Linh Chi, Diệp Thần liền quyết định mạo hiểm tiến vào Long sơn.

Diệp Thần ngồi ở trên một tảng đá nghỉ ngơi một chút, hắn cũng nhất định phải nghỉ ngơi, để có thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, nếu là gặp yêu thú có lực lượng cường đại, hắn liền có thể lấy trạng thái đỉnh phong ra để ứng đối.

Diệp Thần nhìn túi Càn Khôn một chút, lần này hắn thu hoạch hơn mười hai viên nội đan yêu thú, cường đại nhất chính là viên nội đan của Hạt Hồ Thú. Linh khí của viên nội đan này cơ hồ tương đương với một viên Xích Tinh.

Bất quá lúc Diệp Thần xem xét túi Càn Khôn, đột nhiên nhảy dựng lên, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên, "Nội đan của ta đâu? Cừu Diệp Tục Mệnh Thảo của ta đâu?"

Diệp Thần còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, nhưng hắn vẫn cẩn thận kiểm tra túi Càn Khôn một lúc bỗng nhiên lại phát hiện, trong túi Càn Khôn có không ít chất lỏng, loại chất lỏng này ẩn chứa một lượng linh khí vô cùng hùng hậu.

"Đây là chuyện gì a? Chẳng lẽ tất cả nội đan đều hóa thành chất lỏng hay sao? Thậm chí ngay cả Cừu Diệp Tục Mệnh Thảo cũng biến thành chất lỏng." Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, hắn nhìn thấy có một ít chất lỏng không chỉ có ẩn chứa linh khí mà còn ẩn chứa được lực cường đại.

Diệp Thần từ trong kinh ngạc chậm rãi lấy lại tinh thần, trở về trạng thái lại bình tĩnh, trong đầu nhanh chóng đem toàn bộ sự tình gỡ ra một lần.

"Chẳng lẽ cái túi Càn Khôn này không phải là một cái túi Càn Khôn bình thường? Có thể đem linh thạch, nội đan cùng linh dược và những đồ vật có linh khí đều có công năng tự động chuyển hóa thành linh dịch?" Diệp Thần cuối cùng cũng đưa ra được một kết luận như vậy.

Để án chứng (kiểm chứng) cái kết luận này, Diệp Thần đem một chút đá vụn ném vào trong túi Càn Khôn, qua hồi lâu, tảng đá vẫn là tảng đá. Sau đó, Diệp Thần lại đem một chút dược thảo phổ thông ném vào, cũng không hề có bất kỳ cái biến gì cả.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần sờ cằm lên suy tư, cảm thấy suy đoán của mình nhất định không sai.

"Xem ra ta đã dùng nửa khối Xích Tinh để mua về một cái chí bảo chân chính." Cõi lòng Diệp Thần đầy sự mừng rỡ.

Có một cái túi Càn Khôn dạng này, hắn liền có thể không cần tốn một chút sức lực để đem linh thạch chuyển hóa làm linh dịch tiến hành tu luyện.

Đương nhiên, hắn có thần dịch, linh dịch đối với hắn mà nói có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng những linh dịch này nếu như cho gia tộc dùng, vậy tuyệt đối có thể khiến thực lực của cả gia tộc nhanh chóng đề thăng.

Diệp Thần càng nghĩ trong lòng càng kích động, sau một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại, sờ cằm suy tư.

"Trước tiên ta phải kiếm một ít linh thạch, sau đó mới có thể đem linh thạch đổi thành linh dịch cho gia tộc tu luyện." Diệp Thần thở dài một hơi, hiện tại thứ mà hắn thiếu chính là linh thạch.

Diệp Thần suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn như cũ, đem ánh mắt nhìn về một nơi xa, lần này hắn nhất định phải đi vào Long sơn.

Cầu Thích, Cầu Doante, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đạp Phá Thiết Hải Vô Mịch Xử

Đi Môn Giày Sắc Tim Chẳng Thấy

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Ngọc Thiện Đoàn*

Biên: *Lục Tản Dương*

Đăng tại:

Diệp Thần sau khi nghỉ ngơi liền tiếp tục hướng phía trước đi tới để mà tìm kiếm thêm linh dược.

Tiếng thú kêu kinh hoàng liên tiếp vang lên, làm tăng thêm vẻ xao động bất an, Diệp Thần cũng thập phần chú ý động tĩnh phát ra từ bốn phía.

Rống!

Bất chợt, có một thanh âm giòn dũ truyền tới, một con yêu thú loài Báo đánh về phía Diệp Thần.

Thân thể Diệp Thần cuộn cuộn nhảy về phía trước, đồng thời xuất ra thanh đoản kiếm, nhắm thẳng lấy cổ họng yêu thú mà bay tới.

Phốc!

Tốc độ công kích của Diệp Thần phải nói là quá nhanh, yêu thú căn bản là không có cách nào phản ứng kịp, cổ họng liền bị xuyên thủng, máu tươi tuôn ra, thân thể to lớn ngã xuống mặt đất.

Lúc Diệp Thần vừa định đem nội đan lấy ra thì cảm giác được một trận run rẩy từ mặt đất, phảng phất như có thiên quân vạn mã đang phi nước đại tới đây.

Rống! Ngao!

Đồng thời, tiếng yêu thú trong núi bất an rống lên.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Thần kinh hãi, nhìn về phía ở trong chỗ sâu, sắc mặt đại biến.

Hắn thấy được nhiều thân ảnh yêu thú mang vẻ thất kinh đang hướng về phía hắn mà chạy đến, như là đang bị cái gì đó truy đuổi.

Diệp Thần nhìn một cái, thấy chỉ ít cũng phải có hơn mười con yêu thú đang vọt đến, hơn nữa cảnh giới thấp nhất của mỗi một con đều Luyện Khí Cảnh tầng ba và Luyện Khí Cảnh tầng bốn.

Da đầu Diệp Thần có chút tê dại, nếu đúng là yêu thú Luyện Khí Cảnh tầng bốn thì hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Yêu thú tốc độ cực nhanh, Diệp Thần không kịp nghĩ nhiều lập tức nhanh chân bỏ chạy. Bất quá hắn cũng không có ý chạy trốn mà là hướng về phía bên cạnh chạy đi.

Tại một chỗ cách hắn mấy trăm trượng chính là một vách núi, vách núi này cũng không có quá dốc nên có chỗ để đặt chân, ngoài ra còn có một gốc cây lớn rũ xuống.

Diệp Thần biết dù hắn có chạy thế nào, đều sẽ bị yêu thú đuổi tới, cho nên tránh phía dưới vách núi này là an toàn nhất.

Linh lực hai chân thả ra để lấy tốc độ nhanh nhất mà chạy tới vách núi rồi sau đó liền kiếm chỗ để đặt chân.

Không thể không nói, Diệp Thần vận khí vô cùng tốt, bắt gặp được một vách đá ngay phía dưới chân núi, vách đá này cũng không nhỏ liền có thể dung nạp từ hai đến ba người, hơn nữa còn có một gốc cây thùy phù xuống.

Diệp Thần không suy nghĩ nhiều, hai tay lẳng lẳng bắt được một gốc cây, thuận theo gốc cây mà leo xuống phía dưới, cũng bởi vì mặt đất rung động nên hắn sợ tảng đá bất ổn mà rơi xuống.

P phía dưới là vực sâu không thấy đáy, ngã xuống tuyệt đối là tan xương nát thịt.

Trên trán Diệp Thần đổ mồ hôi hột, hắn nhìn thoáng qua dưới chân, vực sâu không thấy đáy.

Tiếng thú rống không ngừng truyền tới, cách hắn càng ngày càng gần, hơn nữa mặt đất rung động cũng càng ngày càng kịch liệt, Diệp Thần rút ra phán đoán, những yêu thú này nhất định là từ nơi này đi qua.

Diệp Thần ngẩng nhìn bốn phía, vách đá dựng đứng, căn bản là không có chỗ nào đặt chân.

Nhưng mà, đúng lúc này con mắt Diệp Thần sáng ngời, tại một chỗ cách hắn ba trượng có một đóa hệ rễ huyết hồng, thân thể hiện lên từ sắc kim linh chi phảng phất mọc bên trên vách đá dựng đứng.

“Tử Kim Huyết Linh Chi” Diệp Thần liếc mắt một cái liền nhận ra được, hắn mừng rỡ không thôi, lầm bầm nói: “Thật không nghĩ đến tìm mìn gót vẫn không thể thấy, thế mà giờ lại có được toàn bộ, thật không uống thời gian a, ha ha...”

Tử Kim Huyết Linh Chi chính là nhị giai linh dược a, giống như những linh dược khác, dược liệu này nhất định sẽ có yêu thú theo dõi, hơn nữa còn là yêu thú có thực lực bất phàm.

Diệp Thần vừa mừng rỡ xong liền nghĩ tới đây thì không khỏi cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không thể nghi ngờ gì nữa, đây chính là đại đột mà xông vào địa bàn nguy hiểm a.

Bất quá Diệp Thần vẫn quan sát tỉ mỉ bốn phía của vách đá nhưng cũng không có phát hiện bất kì yêu thú gì, cũng không hề có khí tức gì phát ra.

“Lẽ nào yêu thú bảo vệ Tử Kim Huyết Linh Chi cũng bị hù mà bỏ chạy?” Diệp Thần hai mắt sáng lên, lại càng hưng phấn mà nói: “Vận khí của ta thực sự là ngày càng tốt a”.

Hiện tại yêu thú vừa lúc không có, Diệp Thần cũng không muốn lãng phí thời gian, nên liền bắt đầu nghĩ biện pháp để xuống lấy Tử Kim Huyết Linh Chi.

Tử Kim Huyết Linh Chi cách Diệp Thần khoảng ba trượng, khoảng cách này khá dài, hơn nữa còn không có điểm dừng chân, nếu cứ như vậy mà đi thì quá nguy hiểm.

Diệp Thần suy tư một phen, đầu tiên là thuận theo gốc cây bò lại gốc Tử Kim Huyết Linh Chi bên trên vách đá, sau đó lại tìm tới một gốc dây leo cột vào bên trên một gốc cây cổ thụ, thử độ vững chắc rồi liền đem cơ thể cột vào, thuận theo vách đá mà đi xuống.

Linh lực trong bàn tay thả ra ngoài, làm cho khả năng leo xuống của hắn càng thêm nhanh. Diệp Thần thuận lợi bò lại bên cạnh Tử Kim Huyết Linh Chi, áp chế nội tâm đang bị kích động của chính mình, lấy ra thanh đoản kiếm rồi bắt đầu đục viên thạch bích.

Loại linh dược này nhất định phải được bảo vệ tốt, không thể để linh khí thất thoát, đến lúc đó được liệu giảm thì thật là lãng phí a.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần cẩn thận đục viên thạch bích bên cạnh, đem gốc Tử Kim Huyết Linh Chi bốn phía thạch bích lấy xuống, ngay cả tảng đá mang theo Tử Kim Huyết linh chi cũng đào lên.

“Rốt cuộc cũng tìm được người, hiện tại cha đã ta được cứu rồi”.Diệp Thần nhìn Tử Kim Huyết Linh Chi mừng rỡ, đem bỏ vào túi càn khôn, sau đó leo lên vách núi.

“Tại sao yên tĩnh trở lại rồi?”. Diệp Thần sau khi leo lên vách núi mới phát hiện, toàn bộ Long Dương sơn triệt để yên tĩnh, không có bất kì một thanh âm gào thét gì của yêu thú cả.

Loại yên tĩnh này khiến tâm trạng Diệp Thần xuất hiện một nỗi bất an, hắn nhìn về chỗ sâu bên trong Long Dương sơn, cảm giác rằng nhất định là bên trong Long sơn nhất định có một vật gì đó mới khiến yêu thú khủng hoảng như vậy.

Diệp thần do dự một chút, nếu như bên trong Long sơn thật sự có vật gì đó vô cùng đáng sợ thì có thể khẳng định rằng nếu hắn đi vào chắc chắn sẽ đi đời nhà ma luôn a.

Quan trọng hơn là, phụ thân hắn vẫn chờ hắn đem linh dược trở về để trị thương.

Diệp Thần bồi hồi thật lâu, hắn liên tục nhìn về chỗ sâu, trong đầu một phen đấu tranh cuối cùng hai con mắt kiên định nhìn về chỗ sâu bên trong Long Dương sơn.

“Hiện tại, tất cả yêu thú đều bị hù chạy, vừa lúc có thể đi vào tìm kiếm một chút linh dược, đợi khi yêu thú trở về thì càng thêm nguy hiểm.” Diệp Thần cắn răng nói: “Chỉ có thể đánh cược một lần!”

Diệp Thần quyết định chủ ý, lập tức hướng phía bên trong chỗ sâu mà phóng đi.

Trong núi, tất cả yêu thú đều đã bị hù chạy, Diệp Thần một đường không có gặp bất kì một con yêu thú nào chặn đường. Hắn cẩn thận tìm kiếm linh dược, không cần phải lo lắng yêu thú công kích nên tốc độ sưu tầm linh dược nhanh gấp mấy lần bình thường.

Bất tri bất giác, Diệp thần đã nhanh chóng ly khai khỏi Long Dương sơn tiến nhập vào phạm vi của Long sơn.

Lúc này, Diệp Thần phát hiện ra hai gốc linh dược giống nhau như đúc lẳng lẳng chập tròn trong gió, hai gốc linh dược này có lá cây màu xanh lục, thân cây là kim sắc, theo chính lão đại phu nói thì nhất định đây chính là linh dược nhất giai, Kim Chi Ngọc Diệp.

“Linh dược vậy mà tới tận hai gốc, ha ha...” Diệp Thần kích động nở nụ cười, bắt đầu đào hai gốc cây Kim Chi Ngọc Diệp lên.

Bỏ hai gốc linh dược vào túi Càn Khôn, Diệp Thần phát hiện mùi mùi linh dược tản ra nồng đậm.

“Phía trước chính là Long sơn, nhất định ta phải đánh cược một lần!” Diệp Thần nhìn về phía trước, hít sâu một hơi không do dự chạy qua.

Diệp Thần li khai Long Dương sơn, tiến nhập vào chỗ sâu bên trong Long sơn, bất quá nó vẫn chưa được tính là chỗ sâu nhất.

Diệp Thần cũng không dám tới quá gần bên trong chỗ sâu, mà là ở phạm vi bên ngoài nơi này mà tìm kiếm linh dược, chỉ cần kiếm được thêm vài cọng thì hắn liền có thể trở về.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tiếng Hít Thở Nặng Nề

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Ngọc Thiện Đoàn*

Biên: *Lục Tân Dương*

Đăng tại:

Long sơn không thể so sánh được với Long Dương sơn, Long sơn chính là một sơn mạch lớn nhất bên ngoài Long thành, phân ra nhiều nhánh. Có thể nói, Long sơn chính là nơi tập trung rất nhiều ngọn núi.

Yêu thú trong núi đều là từ Long sơn phát triển ra, những con thực lực yếu đều bị đuổi ra khỏi Long sơn đi về phía các nhánh, yêu thú ở các nhánh vô cùng kính nể, e sợ yêu thú ở sâu bên trong Long sơn, không dám bước vào lối rẽ nửa bước.

Mà đối với yêu thú ở sâu bên trong Long sơn cường đại thế nào, toàn bộ Long thành không ai biết được, cũng không ai dám bước vào trong đó, cho dù là thành chủ của Long thành cũng vậy.

Lúc này, yêu thú bên trong Long sơn không hiểu sao đều bỏ chạy, Diệp Thần bắt được cơ hội tiến vào trong Long sơn bắt đầu tìm kiếm linh dược.

Trong chốc lát, Diệp Thần liền phát hiện ra hai gốc nhất giai linh dược, tuy rằng không biết là loại dược liệu gì nhưng căn cứ vào tình hình hắn tìm kiếm linh dược lúc trước có thể thấy, xung quanh không có bất kỳ thực vật nào sinh tồn, duy nhất chỉ có mình nó, nhất định là linh dược.

Diệp Thần đào nó lên ném vào túi Càn Khôn, túi Càn Khôn lại luyện hóa nó thành chất lỏng, đây là chứng minh tốt nhất rồi.

“Long sơn đúng là Long sơn, linh dược càng nhiều hơn Long Dương sơn.” Trong lòng Diệp Thần hưng phấn, vội vàng tìm kiếm ở bên trong Long sơn.

Hồng học... Hồng học...

Diệp Thần tiến vào sâu bên trong Long sơn, hắn loáng thoáng nghe được có tiếng hít thở, tuy rằng chỉ loáng thoáng nghe được nhưng Diệp Thần vẫn cảm giác được tiếng hít thở có vẻ cực kỳ nặng nề, giống như là có vật gì đó đè lại khiến cho không thở nổi.

Trong lòng Diệp Thần thoáng động, trở nên cảnh giác, không dám lại tiếp tục tiến sâu hơn nữa, hắn lấy tiếng hít thở làm trung tâm tìm kiếm linh dược ở xung quanh.

Hắn là đi tìm kiếm linh dược không phải là đi thám hiểm, cho nên hắn chỉ cần tìm được một ít linh dược xong là có thể đi về.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Hồng học... Hồng học...

Tiếng hít thở không ngừng truyền tới, Diệp Thần bắt đầu không lưu tâm, chỉ lo tìm kiếm linh dược, khi hắn tìm kiếm một vòng, tìm được ba gốc linh dược nhất giai, dự định trở lại, hắn cảm giác được tiếng hít thở càng thêm nặng nề.

“Bên trong rốt cuộc có vật gì?” Diệp Thần nhìn vào sâu bên trong, trong lòng đột nhiên có một cảm giác muốn đi qua xem thử.

Nhưng rất nhanh hắn đã loại bỏ kích động đó, hắn không thể mạo hiểm như vậy được, nếu như chẳng may gặp phải nguy hiểm, mình mất mạng không nói làm gì, phụ thân cũng sẽ gặp nguy hiểm trong sớm tối.

Diệp Thần lắc đầu lắc bảnh: “Hiện tại, ta phải đi về, nếu yêu thú trở lại, ta muốn đi cũng không được”.

Diệp Thần nhìn thoáng qua phía sâu bên trong, sau đó xoay người chạy về phía bên ngoài núi.

Lúc này đây, hắn không chỉ nhận được gốc nhị giai linh dược Tử Kim Huyết Linh Chi, còn nhận được thêm tám gốc nhất giai linh dược, đây đã là thu hoạch lớn.

Diệp Thần rất nhanh đã trở về Long Dương sơn, đến Long Dương sơn hắn trở nên rất cẩn thận, bởi vì yêu thú đều chạy ra ngoài, nếu như trực tiếp gặp phải lại thực sự phiền toái.

Nhưng điều làm Diệp Thần cảm thấy kinh ngạc là, hắn cũng không gặp phải một con yêu thú nào, rất thuận lợi rời khỏi Long Dương sơn.

“Không đúng, có mùi máu tươi.” Diệp Thần ra khỏi Long Dương sơn, sau đó thân thể cứng đờ, một mùi máu tươi khó ngửi xộc vào mũi.

Diệp Thần đi về phía trước, phát hiện có không ít thi thể yêu thú, nội đan trong đầu đèn bị lấy ra.

Ở trong thi thể yêu thú còn có một chút chân tay cụt của con người, cảnh tượng có phần đẫm máu.

“Thần nhi! Thần nhi!”

“Nhị ca, nhị ca đang ở đâu vậy?”

“Nhị thiếu gia...”

Diệp Thần nghe thấy có người gọi hắn, nghe giọng nói hắn phân biệt ra được trong đó có mẫu thân hắn còn có Diệp Văn, trong giọng nói tràn đầy sự sốt ruột.

“Mẹ, tứ muội!” Diệp Thần biết bọn họ nhất định là đang lo lắng, vội vã la lên một tiếng, ý bảo mình còn sống.

“Là giọng nói của nhị ca, nhị ca còn sống!” Diệp Văn nghe được giọng nói Diệp Thần, vừa rồi còn có vẻ lo lắng trong nháy mắt lại trở nên cao hứng.

Lăng Vân cũng thở phào một hơi, vội càng chạy tới chỗ của Diệp Thần.

“Thần nhi, con không sao chứ?” Lăng Vân nhìn Diệp Thần từ trên xuống dưới cẩn thận quan sát một hồi.

“Nhị ca, nhị ca không có bị thương chứ?” Diệp Văn cũng quan tâm hỏi.

“Ta rất khỏe, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Thần nghi ngờ hỏi.

“Chúng ta cũng không biết vì sao những con yêu thú này lại đột nhiên xông ra khỏi Long Dương sơn công kích Long Dương trấn, ba gia tộc lớn chúng ta cùng tu sĩ Long Dương trấn liên thủ giết hết tất cả những con yêu thú này.” Diệp Văn nói.

“Nếu như ta không có đoán sai, sâu bên trong Long Dương sơn chắc hẳn đã xuất hiện biến cố gì đó, mới dẫn tới những con yêu thú này mất đi lý trí.” Lăng Vân kiến thức rộng rãi lại nói ra vấn đề then chốt.

“Là bên trong Long sơn xảy ra biến cố, chắc là có yêu thú cường đại nào đó khiến cho những con yêu thú này cảm thấy bất an.” Diệp Thần nhớ lại tiếng hít thở nặng nề từ bên trong Long sơn truyền tới, trong lòng suy đoán hẳn là có liên quan tới việc này.

“Thần nhi, con không có việc gì là tốt rồi.” Lăng Vân cũng không muốn miệt mài theo đuổi theo chuyện bên trong Long sơn có cái gì, điều này không có bao nhiêu liên quan tới bọn họ, bọn họ không có khả năng đi vào nơi đó.

“Ta tìm được Tử Kim Huyết Linh Chi, phụ thân được cứu rồi.” Diệp Thần gật đầu cười nói.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá.” Lăng Vân vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

Vì không muốn chậm trễ việc trị thương cho Diệp Phần, mấy người Diệp Thần cũng không nói nhiều, trực tiếp trở về nhà, mời lão đại phu tới.

“Thật sự tìm được linh dược nhị cấp Tử Kim Huyết Linh Chi sao?” Lão đại phu cũng không nghĩ tới Diệp Thần thật sự có thể tìm được, cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Diệp Thần gật đầu nói: “Ta đã luyện hóa linh dược này thành chất lỏng.”

Diệp Thần đưa cho lão đại phu một cái bình, lão đại phu mở nắp bình ngửi một cái, một mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi, làm cả người hắn run lên, trong nháy mắt cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Trong mắt lão đại phu nóng như lửa, nhưng chỉ một cái thoáng qua, lại lập tức nói: “Lấy thuốc này cho gia chủ dùng trước, ta lại viết mấy phương thuốc để tiến hành điều dưỡng, vài ngày nữa gia chủ sẽ khỏi thôi.”

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Vậy thì tốt quá.” Diệp Thần vui mừng không thôi, lấy chất lỏng Tử Kim Huyết Linh Chi cho Diệp Phần uống.

Tử Kim Huyết Linh Chi nhị giai có được lực cực kỳ cường đại, nhưng không quá nóng, chỉ chốc lát, sắc mặt của Diệp Phần đã có khí huyết, thoáng ửng hồng.

Lăng Vân cùng Diệp Thần thấy vậy đều cao hứng. Lăng Vân nói: “Thần nhi, thật cực khổ cho con.”

“Đây là điều con nên làm.” Diệp Thần cười nói.

“Hiện tại, phụ thân con đã không còn nguy hiểm, con cũng mệt mỏi rồi, nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi.” Lăng Vân đau lòng nhìn Diệp Thần nói.

“Vâng, mẹ, người cũng nghỉ ngơi đi, ta thấy sắc mặt của người cũng không tốt.” Diệp Thần quan tâm nói.

“Ta lo lắng cho con và phụ thân con, hiện tại hai người không có chuyện gì ta cũng yên lòng, ta không sao.” Lăng Vân thản nhiên cười nói.

“Mẹ, ta đi nghỉ ngơi đây.” Diệp Thần gật đầu cười nói.

Lăng Vân gật đầu, Diệp Thần rất nhanh lại rời đi, sau đó về tới gian phòng của mình, đóng kín cửa sô.

“Hiện tại, ở trong tay ta có nhiều linh dược như vậy, hoàn toàn có thể lấy ra mua được lượng lớn Linh Tinh.” Diệp Thần xoa cằm suy nghĩ.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu....

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chuyên Bán Linh Dược

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Iris Nguyen*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Đêm đến, Diệp Thần liền lập kế hoạch đem bán thần dịch. Hắn nghĩ đến việc pha loãng số lượng thần dịch mình đang sở hữu thành nhiều phần rồi mang đi bán, như vậy chỉ cần một lọ thần dịch cũng có thể làm ra số lượng lớn thần dịch pha loãng.

Sáng ngày hôm sau, Diệp Thần lại đến thăm Diệp Phần, mặc dù Diệp Phần vẫn chưa tỉnh lại nhưng khí sắc đã khá hơn rất nhiều. Diệp Thần lại cho ông uống thêm một phần Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo đã pha loãng.

Sau đó, Diệp Thần nhanh chóng rời khỏi Diệp gia, vội vã đi đến khu tam giác. Hắn tìm một bãi đất trống, trải một tấm vải trên mặt đất. Sau đó lại bày ra mười mấy cái bình nhỏ, trên mỗi cái bình đều có nhãn hiệu riêng, phía bên cạnh hắn còn dựng thêm một cây cờ ghi là: “Chuyên bán linh dược”.

Tại cái Long Dương trấn này không ai mà không biết đến thân phận hiển hách của Diệp Thần, nay hắn lại chạy đến khu vực tam giác này dựng lên một cái sạp vỉa hè sơ sài. Điều này quả thật là thu hút không ít ánh mắt tò mò của mọi người.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Đến đây, đến đây, mọi người đến xem các loại linh dược, thần dịch a, hiệu quả trị thương cực kì tuyệt vời a...” Diệp Thần bắt đầu gào to, không còn chút phong thái của một công tử thế gia.

“Đây không phải là Diệp Thần nhị thiếu gia của Diệp Gia sao? Sao lại chạy đến đây bán thuốc rồi!”

“Đúng vậy a, hiện tại cũng chỉ là một tên phế nhân còn muốn tự lực cánh sinh hay sao?”

“Loại linh dược hắn bán thật sự là thần dịch sao?”

Diệp Thần gào to lập tức thu hút đám đông người qua đường, có rất nhiều người đến xem náo nhiệt, cũng có nhiều người vì thần dịch mà hiếu kì đến xem.

“Các vị hương thân, bằng hữu, thần dịch mà ta bán hôm nay, tuyệt đối là hàng thật. Nếu là hàng giả, ta đây một đèn mười” Diệp Thần hào sảng rao to. “Nơi này ta có Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo, Kim Chi Ngọc Diệp, đây đều là những loại thuốc trị thương tích cực kì tốt, so với những loại thuốc thông thường ngoài kia tốt hơn gấp trăm lần.”

“Diệp thiếu gia, sao ngài lại đến nơi này bán thuốc vậy?” Có người tò mò hỏi.

“Dù sao ta cũng khá nhàn rồi, đến đây kiếm thêm chút tiền cũng tốt. Mấy vị huynh đệ có muốn xem qua thuốc trị thương của ta không?” Diệp Thần cười hỏi mấy người đang đứng gần đó.

“Diệp Thiếu gia, thuốc của người có phải thuốc thật không đấy?” Một gã hán tử từ phía sau đoàn người chen lên, đứng trước mặt Diệp Thần hỏi. Trên người hắn còn quần băng gạc chi chít, xem ra là bị thương không hề nhẹ.

Diệp Thần nhìn thấy hán tử, nhãn thần bừng sáng, liền nghĩ ngay đến việc buôn bán.

“Hàng thật, giá thật. Hàng giả một đền mười.” Diệp Thần cầm lấy một bình Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo nói: “Đây gọi là Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo một bình hai khối Xích Tinh, bảo đảm người chỉ cần dùng một bình thương thể trên người sẽ khỏi hẳn. Nếu như không hiệu quả người đến tìm ta, ta đền cho người hai mươi khối xích tinh.”

Hán tử có chút do dự, nhưng thương tích trên người hắn vốn do yêu thú gây ra, hắn dùng các loại thuốc trị thương thông thường không hề có hiệu quả. Nếu cứ tiếp tục như thế, vết thương sẽ khiến cho hắn chậm trễ không ít công việc.

“Hào, nếu là thuốc của Diệp thiếu gia bán, tại hạ tin tưởng Diệp thiếu sẽ không lừa gạt người khác, tại hạ lấy một bình”. Hán tử cắn răng lấy ra hai khối Xích Tinh.

Diệp Thần hơn hờ lấy một bình Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo đưa cho hán tử, rốt cuộc hôm nay hắn đã khai trương xong.

Hắn đã pha loãng Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo thành mười lăm bình. Bởi vì tạo hiệu ứng vật quý hiếm, hôm nay hắn chỉ lấy ra năm bình.

Bất quá do còn nhiều người còn ôm thái độ chất vấn về việc Diệp Thần đi bán thuốc nên ngoại trừ hán tử khi này, không có ai mua thuốc. Phần lớn người tụ lại xem là vì hiếu kì.

Diệp Thần không hề có chút lo lắng về thuốc mình bán ra, bởi vì cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, không thể một lần liền phát tài.

Thẳng đến giữa trưa, hán Tử mua thuốc lúc sáng hứng thú bùng bùng chạy đến chỗ của Diệp Thần, số băng gạt trên người hắn đã hoàn toàn được tháo bỏ. Hắn vô cùng cảm kích nói: “Diệp thiếu gia, thuốc của ngài thật là hữu dụng. Chỉ mới qua nửa ngày mà thương thể của ta đã tốt hơn rất nhiều”

Diệp Thần một chút kinh ngạc cũng không có, bộ dáng cứ như đã đoán trước được hắn sẽ đến, cười nói: “Về sau nếu có bị thương thì lại đến tìm ta, ta sẽ cho người giá ưu đãi.”

“Vậy ta liền tạ ngài” Hán tử vui vẻ đáp.

Khi hán tử đến, thu hút không ít ánh nhìn, rất nhiều người tụ lại xem. Nhìn thấy cả người hán tử không còn miếng băng gạt nào, họ hết sức kinh ngạc.

“Vết thương của người đã khỏi rồi sao?” Có người hỏi.

“Sau khi dùng thuốc của Diệp thiếu liền tốt hơn rất nhiều” Hán tử cười ha hả đáp lời người nọ.

“Thần kì vậy sao?”

“Đây không phải là thần kì, mà là thuốc của ta là thuốc thật, chúng so với thuốc trị thương thông thường thì được tính mạnh hơn, hiệu quả tự nhiên tốt hơn nhiều lần. Hơn nữa, thuốc này còn tiếp thêm nội lực, có thể hỗ trợ tu luyện” Diệp Thần cười nói.

“Các vị, thuốc của Diệp thiếu tuyệt đối là thuốc thật, cứ yên tâm mua dùng” Vị hán tử kia vô cùng cao hứng, giúp Diệp Thần tuyên truyền.

Những người khi sáng còn do dự, lúc này đã thật sự động tâm.

“Diệp thiếu gia, ta muốn mua một bình Kim Chi Ngọc Diệp!”

“Diệp Thiếu cho ta một bình Cửu Diệp Tục Mệnh Thảo” Lập tức có mấy người nhanh tay mua thuốc.

“Từng người, từng người một... không nên chen lấn!” Diệp Thần vui vẻ không thôi, một mình bận rộn vô cùng.

Không đầy nửa canh giờ sau số thuốc Diệp Thần mang đến đã bán gần hết sạch, chỉ dư lại hai bình.

“Hôm nay chỉ còn hai bình cuối cùng, nhanh tay thì còn chậm tay thì hết” Diệp Thần gào to “Bán xong hôm nay thì không còn nữa đâu, ai muốn mua thì nhanh chân đến đây nào!”

“Diệp thiếu gia! hai bình này ta muốn mua ” một lão già cười cười, chạy đến.

Diệp Thần quan sát người vừa mới đến. Không phải ai khác xa lạ, là quản gia của Triệu gia. Người đến là khách, Diệp Thần cười nói: “Hai bình, tám khối Xích Tinh”.

“Tại sao lại đắt gấp đôi?” Triệu quản gia nhíu mày.

“Triệu quản gia cũng là người làm ăn, buôn bán, chẳng lẽ không hiểu vật hiếm thì quý sao? Nếu Triệu quản gia cảm thấy đắt thì có thể không mua. Ta xưa nay làm ăn không ép người khác.” Diệp Thần trưng ra vẻ mặt vô tội nói.

Triệu quản gia cũng không phải kẻ ngu ngốc liền biết hắn đang cố ý nâng giá, nhưng giờ phút này không còn cách nào khác, nói: “Đây là tám khối Xích Tinh, hai bình thuốc này thuộc về ta.”

“Chờ một chút, hiện giờ không phải là tám khối nữa mà là mười khối Xích Tinh.” Diệp Thần cười nói.

“Sao lại biến thành mười khối Xích tinh rồi?”

“Vừa rồi tám khối Xích Tinh ngày không mua, hiện tại thời gian đã qua, tự nhiên giá sẽ tăng. Mười khối Xích Tinh, ngày có mua hay không? Đợi một hồi, giá lại tăng thêm.” Diệp thần cười nói.

"Mua!" Triệu quân gia cắn răng nói.

Sau đó ông bỏ lại mười khối Xích Tinh, cầm lấy hai bình thuốc trở về.

Diệp Thần nhìn mười khối Xích Tinh cười lạnh một tiếng: “Ta không làm thịt người thì thịt ai?”

Diệp Thần thu dọn quán. Hôm nay bán được tổng cộng hai mươi lăm bình thần dịch, hết thấy kiếm lời được năm mươi sáu khối Xích Tinh. Đây cũng không phải là một con số nhỏ.

Diệp Thần vô cùng cao hứng quay về nhà, khi hắn vừa tiến vào cổng liền bị Diệp quân gia gọi vào đại sảnh, lúc này Lăng Vân và Diệp Lâm đang ngồi chờ trong đại sảnh.

“Mẹ, nhị thúc!” Diệp Thần đi vào đại sảnh kêu lên.

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Ngươi hôm nay đến khu vực tam giác bán thuốc?” Diệp Lâm nhíu mày hỏi.

“Vâng ạ, sinh ý cũng không tệ lắm. Hôm nay con kiếm lời được năm mươi sáu khối Xích Tinh. Diệp Thần cười nói.

“Ngươi là thiếu gia nhà họ Diệp sao lại có thể đi buôn bán lẻ đường như thế? Nếu ngươi muốn buôn bán thì bọn ta có thể an bài ngươi đến cửa hàng, ngươi làm thế còn ra thể thống gì nữa Diệp Lâm nói.

“Ta lại thấy chuyện này cũng chẳng có gì to tát, thần nhi nhà ta tay làm hàm nhai, so với những công tử thế gia ngoài kia còn giỏi giang hơn gấp nhiều lần. Số Xích Tinh hắn kiếm ra vào ngày hôm nay còn nhiều hơn số Xích Tinh mà cửa hàng Diệp Gia chúng ta kiếm được trong một tháng” Lăng Vân vẫn chưa nhìn ra điểm bất cập, ngược lại còn cảm thấy kiêu ngạo lên tiếng.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Diệp Phần Tỉnh Lại

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Iris Nguyen*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

“Đại tẩu! Thần nhi tay làm hàm nhai, tự mình kiếm ra Xích Tinh ta không hề phản đối. Nhưng không nhất thiết phải ra via hè bày hàng như vậy. Nó hoàn toàn có thể mở một cửa tiệm nhỏ để kiếm Xích Tinh mà!” Diệp Lâm giải thích.

“Nhị thúc! Con chuyên bán linh dược, nếu như mở cửa hàng thì phải có nguồn hàng ổn định mà số linh dược của con có hạn. Hơn thế nữa, mở cửa hàng chi phí rất cao, giờ giấc phải cố định, con cảm thấy rất bất tiện. Con bày bán ở via hè thì không có nhiều thứ phải lo lắng như thế, tùy tâm sở dục, không tốn chi phí lại có thể tùy ý thay đổi giá cả.”

Diệp Thần lại tiếp lời: “Khu vực tam giác dòng người khá đông đúc, con buôn bán ở đó cũng thuận tiện hơn. Còn về thân phận Diệp thiếu gia của con căn bản không quan trọng. Chẳng lẽ làm thiếu gia thì liền cao cao tại thượng? Nếu như không có Xích Tinh thì Diệp gia chúng ta có thể lớn mạnh như hiện tại sao?”

“Mẹ, trong tay con hiện tại có không ít thần dịch, nếu cho người trong tộc dùng để tu luyện thì tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều. Tổng thực lực của Diệp gia có cường đại thì mới không sợ liên minh của hai nhà Triệu Ngô kia.” Diệp Thần lấy ra không ít bình nhỏ, bên trong đều chứa thần dịch, hơn nữa

còn là thần dịch thuần khiết. Số thần dịch này so với thần dịch do những người chuyên luyện linh dịch luyện ra thì tinh khiết hơn gấp mười lần.

Lăng Vân cùng với Diệp Lâm đều bị ngây người, Diệp Lâm kinh ngạc hỏi: “Tất cả đều do con luyện ra sao?”

Diệp Thần nói: “Đây là chuyện bí mật, con không tiện nói ra. Nhưng mục đích chính con luyện ra thứ này không phải chỉ để kiểm Xích Tinh, mà còn để giúp cho người trong tộc dùng để tu luyện. Nếu dùng số dịch này thì tốc độ nâng cao cảnh giới sẽ tăng gấp mười lần.”

“Nhị đệ! Những thứ thần nhi làm đều là vì muốn tốt cho gia tộc chúng ta. Bí mật của thần nhi ngoại trừ lão gia tử, Phần ca, ta và đệ ra thì không thể cho ai khác biết được. Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài thì tai họa sẽ lập tức đổ xuống gia tộc chúng ta.” Lăng Vân nhìn Diệp Lâm thận trọng nói.

Diệp Lâm cũng ngưng trọng gật đầu: “Điều này tẩu không nhắc đệ cũng tự ghi nhớ, chuyện này ta nhất định giữ trong lòng, một câu cũng không nói ra.”

[Bạn đang đọc truyện tại]

Mặc dù Lăng Vân có chút thành kiến với Diệp Lâm nhưng bà cũng biết những chuyện liên quan đến lợi ích của gia tộc, Diệp Lâm tuyệt đối sẽ thận trọng.

“Thần nhi những thứ này con đưa hết cho chúng ta, còn phần của con thì sao?” Lăng Vân lo lắng hỏi.

“Mẹ có nhớ thần dịch mà con cho người không?” Diệp Thần ý vị thâm trường cười nói.

Lăng Vân lập tức hiểu ra, nàng biết Diệp Thần nhất định có đãi ngộ không hề nhỏ. Nếu không thì tại sao chỉ sau ba năm thực lực của Diệp Thần đột nhiên tăng cao, cảnh giới trước kia không qua được bỗng nhiên đột phá.

“Vậy thì tốt rồi, con mau đi đi” Lăng Vân cười nói.

Sau khi Diệp Thần đi khỏi, sắc mặt Lăng Vân bỗng trở nên nghiêm túc, bà hướng về phía Diệp Lâm mà nói: “Diệp Lâm, mặc dù giữa ta và đệ có nhiều khúc mắc nhưng dù sao chúng ta cũng là người một nhà, đều vì sự tồn vong của gia tộc mà phấn đấu. Thần nhi có liên quan mật thiết đến vận mệnh trong tương lai của gia tộc chúng ta, về điểm này chắc hẳn đệ cũng đồng ý với ta.”

“Thần nhi, thiên tư xuất chúng, tự nhiên sẽ trở thành trụ cột tương lai của Diệp gia. Hi hi nhà đệ so ra vẫn còn kém hơn rất nhiều.” Diệp Lâm không thể không thừa nhận.

“Hiện tại Diệp gia đang phải đối mặt với liên minh thông gia hai nhà Triệu Ngô, Phần ca lại đang gặp chuyện, tám chín phần là do hai nhà kia gây ra. Cho nên, cục diện trước mắt hết sức khó khăn, nếu như Diệp gia chúng ta không nhanh chóng đột phá, tổng hợp thực lực, thì việc Diệp gia bị hai nhà kia chèn ép đuổi ra khỏi Long Dương trấn, thậm chí là bị diệt tộc là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.”

Lăng Vân đối với những lời này cũng không quá ngạc nhiên, thận trọng nói “Không phải tẩu không tin tưởng ngươi, cũng không phải vì thần nhi là con trai ta mà ta nói như vậy. Nếu như gia tộc gặp bất trắc gì thì đối với mỗi người chúng ta cũng không phải là điều tốt đẹp gì. Cho nên, vì gia tộc, bí mật của thần gi tuyệt đối phải được giữ kín. Một khi Ngô gia và Triệu gia biết được, Diệp gia chúng ta liền triệt để tiêu vong.”

“Đại tẩu yên tâm, những đạo lý này ta đương nhiên hiểu được, Diệp Lâm ta cũng không phải là kẻ hồ đồ làm nên cái việc hủy hoại gia tộc, cái này đối với ta cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.” Diệp Lâm thành khẩn nói.

“Hảo, có câu này của đệ, đại tẩu ta cũng an tâm” Lăng Vân cũng không nhiều lời, bà biết Diệp Lâm hiểu rõ đạo lý trong lời bà nói và biết bản thân hẳn nên làm gì.

Sau đó, Lăng Vân chia phần lớn thần dịch cho Diệp Lâm, Diệp Lâm trong lòng mừng rỡ không từ chối cảm hết số thần dịch được chia cho.

Triệu Gia.

“Lão gia, đây chính là thuốc mà Diệp Thần bán cho ta, ta đã cho hiệu thuốc kiểm tra qua. Cái này đích thực là thuốc trị thương nhưng dược tính không còn thuần khiết, hình như đã bị pha loãng.” Triệu quân gia cung kính nói với Triệu Kim.

“Tiểu tử kia lấy chúng từ đâu được chứ?” Triệu Kim mở bình nhỏ ra ngửi ngửi, nhíu mày nói.

“Lần trước yêu thú ở Long Dương trấn nổi loạn, không ít yêu thú đã bị tiêu diệt. Yêu thú trên Long Dương sơn không còn, chẳng lẽ tiểu tử này nhân lúc đó đã lên núi hái linh dược?” Triệu quân gia nói.

“Long Dương sơn tuy có linh dược, nhưng rất thưa thớt. Không lẽ vận khí của tên tiểu tử kia tốt như vậy?” Triệu Kim nặng nề nói: “Ngày mai tìm một số người đến Long Dương sơn, Diệp Thần hẳn tìm được không lẽ chúng ta không tìm được.”

“Lão gia anh minh, nhưng vấn đề là tiểu tử kia làm cách nào đem số linh dược đó luyện thành thuốc. Đây cũng không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được.” Triệu quân gia trầm tư nói.

Bị Triệu quân gia nhắc nhở một câu như vậy. Triệu Kim giật mình tỉnh ngộ, lông mày nhíu lại “Mấu chốt là, Diệp Thần bán thuốc do chính mình tạo ra, liệu có phải là ý của Diệp gia? Muốn đem linh dược luyện thành linh dịch thì ít nhất người đó cũng phải luyện qua cảnh giới tầng thứ năm. Người trong Diệp gia đạt tới cảnh giới tầng thứ năm này chỉ có bốn người. Mà Diệp Phần thì đang bị thương, liệu ai có thể luyện ra linh dược này?”

“Chuyện này, thật ra Diệp Thần kia có vấn đề, ba năm qua không hề có một chút động tĩnh nào, lần này đột nhiên quật khởi, điều này tuyệt đối có quái khức.” Triệu quân gia lạnh lùng nói.

Triệu Kim suy tư gật nhẹ đầu, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo. “Tiếp cận Diệp Thần, nhất định phải điều tra rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.”

“Vâng.”

Diệp gia, bên trong tiểu viện của Diệp Phần.

“Khí sắc của cha đã tốt hơn rất nhiều, vết thương trên người cũng đã khép lại, có lẽ rất nhanh sẽ tỉnh lại.” Diệp Thần ngồi bên giường của Diệp Phần, thờ dãi nói.

“Lần này cha con bị tập kích bất ngờ, cũng như cho chúng ta một lời cảnh tỉnh, Diệp Thần con cũng nên để tâm”. Lăng Vân dặn dò.

“Chờ cho cha con tỉnh lại, chúng ta liền biết kẻ tập kích là ai.” Diệp Thần cắn răng, trong mắt đầy hận ý.

“Khụ khụ... “Lúc này Diệp Phần ho khan hai tiếng, Diệp Thần cùng Lăng Vân nhanh chóng tiến đến.

Diệp Phần cử động mí mắt, cuối cùng chậm rãi mở mắt, lúc này ánh mắt có chút mơ hồ, phải mất một lúc mới rõ ràng trở lại.

“Cha, người tỉnh lại rồi.” Diệp Thần cùng Lăng Vân vô cùng cao hứng.

“Cha, rốt cuộc là ai đã tập kích người?” Diệp Phần được nâng dậy, Diệp Thần không thể chờ đợi thêm được nữa nên liền hỏi.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Phần nắm chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy hận ý, nhưng lại lắc đầu nói: “Lúc bọn ta cách Long Dương trấn hơn năm mươi dặm liền bị tập kích. Bọn người đấy đều mang mặt nạ che mặt, nên không thể biết bọn họ là ai. Thực lực của bọn họ cũng không tệ, nếu như Diệp Long không dùng mạng sống để hộ tống ta. Có lẽ, ta cũng không thể trở về.”

“Trong vòng phạm vi một trăm dặm của cái Long Dương trấn này chỉ có duy nhất ba ổ thổ phi nhưng chúng ta đều biết rõ chúng. Chúng tất nhiên không dám ra tay với Diệp gia chúng ta.” Diệp Thần phân tích. Hơn thế nữa, thế lực của Long Thành không nhất thiết phải cùng chúng ta đối đầu. Mối hiểm nghi lớn nhất đó chính là thế lực của hai nhà Triệu Ngộ.”

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Không Làm Thịt Người Thì Thịt Ai

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Lấm Muối*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

"Cũng không thể loại trừ khả năng bọn hán cầu kết cùng Triệu gia và Ngộ gia?" Diệp Thần ánh mắt lạnh lùng, không buông tha bất kỳ một khả năng nào.

"Thần nhi nói không sai, chờ thương thế của ta hồi phục, ta sẽ đi gặp tam đại sơn phi kia." Diệp Phần gật đầu, mang theo một cỗ tức giận.

"Cha, người cứ nghỉ ngơi đi đã, chờ người hồi phục lại rồi nói tiếp." Diệp Thần quan tâm nói.

"Vân muội, ta bị thương mấy ngày nay trong gia tộc không xảy ra vấn đề gì chứ?" Diệp Phần hỏi.

"Trong lòng của chàng lúc nào cũng chỉ có gia tộc, đến chừng nào chàng mới có thể quan tâm tới bản thân mình một chút, quan tâm tới ta cùng Thần nhi một chút chứ?" Lăng Vân lạnh mặt nói.

Diệp Phần cười xấu hổ nói: "Ta là gia chủ, gánh vác trách nhiệm tồn vong của gia tộc, đương nhiên không thể qua loa, hi vọng nàng có thể thông cảm cho ta."

"Được rồi được rồi, đừng giằng giãi với ta về những đạo lý này nữa, chàng cứ nghỉ ngơi thật tốt, trong nhà chẳng có chuyện gì xảy ra hết, tất cả đều rất bình thường." Lăng Vân hừ một tiếng nói.

"Cha, mẹ, ta sẽ không quấy rầy hai người nữa, ta đi trước đây." Diệp Thần làm trò cười một tiếng, khuôn mặt ý vị thâm trường, nhưng lại khiến mặt Diệp Phần và Lăng Vân đều đỏ hết lên, cười ha ha chạy ra khỏi gian phòng.

"Tiểu tử này dường như là... muốn ăn đòn!" Diệp Phần cười mắng.

"Ta thấy chàng mới là người muốn ăn đòn!" Lăng Vân trừng mắt nhìn Diệp Phần.

"Nàng xem bộ dáng của ta bây giờ, nàng còn nỡ đánh ta sao?" Diệp Phần cảm tay Lăng Vân, đôi mắt sâu lắng chăm chú nhìn Lăng Vân, ngược lại khiến Lăng Vân có chút thẹn thùng đỏ mặt.

"Đáng ghét..." Lăng Vân mặc dù ngoài miệng nói chán ghét, nhưng thân thể lại ghé vào trên người Diệp Phần.

Ở khu vực tam giác, Diệp Thần lại bắt đầu bày hàng trên vỉa hè, còn "Chuyên bán linh dược" ở bên cạnh cực kì bắt mắt.

Cả ngày hôm qua, rất nhiều người đều ôm trong lòng tâm lý thử mua linh dược một lần. Sau khi mua về dùng thử, không ít người có vết thương cũ đã nhiều năm không thể trị bỗng tốt lên, đều vô cùng mừng rỡ.

Hôm nay, Diệp Thần lại đến khu vực tam giác bày hàng lên vỉa hè, lại lần nữa bị người vây quanh.

"Diệp thiếu gia, dược này của thiếu gia không hổ là linh dược, hai khối Xích Tinh quả không oan uổng chút nào, vết thương cũ đã nhiều năm của ta cũng được chữa khỏi."

"Đúng vậy, ba năm trước ta đi săn ở Long Dương sơn, bị đầu của một yêu thú thương tổn tới nội tạng, ba năm đều không có cách nào chữa trị, làm hại thực lực của ta suốt ba năm qua không có cách nào tăng lên được, hiện tại liền khỏi hoàn toàn rồi."

"Diệp thiếu gia, lấy cho ta thêm hai bình linh dược nữa." Có người lấy ra bốn khối Xích Tinh cực kì sáng chói nói.

"Được được, có ngay đây." Diệp Thần cười ha ha một tiếng, thu lấy Xích Tinh rồi cho hai bình linh dược.

"Có linh dược này, lần sau ta sẽ đi Long Dương sơn chém giết yêu thú cũng không cần sợ hãi nữa." Có người sau khi lấy được linh dược liền tràn đầy hưng phấn rồi đi.

Hiện tại, linh dược của Diệp Thần bán rất hút hàng, chưa tới một canh giờ đã tiêu thụ hết hai mươi lăm bình Linh dược, còn có rất nhiều người muốn đều chỉ có thể chờ đợi ngày mai.

Diệp Thần sở dĩ không bán tất cả linh dược trong một lần duy nhất, chính là vì hắn muốn nắm mũi của khách hàng, chứ không phải khách hàng nắm cái mũi của hắn.

Ta mỗi ngày liền bán ngàn ấy, người nếu không nhanh ra tay, vậy liền chỉ có thể chờ đợi sang ngày thứ hai. Cứ như vậy, với những người cần linh dược gấp, sẽ không chút do dự mà mua, những người khác sau khi biết tập tính này, cũng sẽ không còn do dự khi mua hàng.

Diệp Thần rất nhanh liền kết thúc công việc. Hôm nay mặc dù kiếm không nhiều bằng hôm qua, nhưng hiện tại hắn mới chỉ mới đánh ra chiêu bài mà đã như vậy, không sợ về sau không có người đến mua thuốc.

Tại Tu Chân giới, thuốc là nhu yếu phẩm. Bởi vì tu sĩ không ngừng đấu tranh, chỉ cần có đấu tranh, chắc chắn sẽ có thương tổn, muốn trị tổn thương đương nhiên phải dùng thuốc.

Có chút tổn thương khó mà chữa trị, nếu như chậm trễ trong việc chữa trị, có khả năng sẽ lưu lại di chứng, hoặc là cả đời này không thể tu luyện được nữa. Dược lực cường đại trong linh dược, ẩn chứa linh lực, chính là vật chữa thương tốt nhất.

Nhưng linh dược khó có được, cho nên lần này Diệp Thần bán ra thuốc, đương nhiên là cung không đủ cầu.

Triệu gia.

"Ai nha..."

"Đau..."

Bên trong Triệu gia, bảy tám người nằm trên mặt đất rên rỉ, sắc mặt Triệu quân gia cực kỳ khó coi hỏi: "Đây là có chuyện gì xảy ra?"

Một đại hán thụ bị thương tương đối nhẹ nói: "Triệu quân gia, chúng tôi đi Long Dương sơn để tìm kiếm linh dược, kết quả gặp được không ít yêu thú, chết mất mấy người, chúng tôi cũng phải liều mạng mới thoát ra được."

"Trên Long Dương sơn có rất nhiều yêu thú sao?" Triệu quân gia kinh ngạc nói.

"Không biết trên Long Dương sơn xảy ra chuyện gì mà tất cả yêu thú đều nổi điên." Trong lòng đại hán kia vẫn còn sợ hãi nói.

[Bạn đang đọc truyện tại]

"Chuyện gì xảy ra?" Triệu Kim đi tới nhìn thấy cảnh tượng này, sầm mặt lại hỏi.

"Gia chủ, bọn hán gặp được yêu thú, tổn thất lần này có chút lớn." Triệu quản gia vội vàng nói.

"Tại sao lại như vậy?" Triệu Kim nhíu mày, sau khi từ chỗ đại hán hiểu được toàn bộ sự tình, ngưng trọng nói: "Long Dương sơn ở đâu ra nhiều yêu thú như vậy? Chẳng lẽ là từ Long sơn chạy đến?"

"Gia chủ, Long Dương sơn không thể đi được nữa, vậy tổn thương của bọn hán..." Triệu quản gia nói.

Triệu Kim nhìn thoáng qua, nói: "Bọn hán đều là tinh nhuệ của Triệu gia, đương nhiên là phải chữa trị, bị thương nặng đến vậy, thuốc bình thường khó mà chữa trị được, chỉ có thể đi đến chỗ Diệp Thần để mua linh dược."

Triệu quản gia thở dài một hơi, lần này thật sự là mất cả chì lẫn chài.

Ngày thứ hai, Diệp Thần đi vào khu vực tam giác bày hàng lên vỉa hè, Triệu quản gia đã sớm chờ ở chỗ này, bởi hán biết linh dược của Diệp Thần rất hút hàng, nếu tới chậm, chắc chắn không thể mua được.

"Diệp thiếu gia, linh dược hôm nay của người ta sẽ lấy hết." Trên mặt Triệu quản gia nở nụ cười nói.

"Người muốn nhiều linh dược như vậy làm gì? Muốn uống thay nước sao?" Diệp Thần nhìn Triệu quản gia mang theo một chút châm chọc nói.

"Diệp thiếu gia cứ nói đùa, Diệp thiếu gia muốn bán linh dược còn ta muốn mua, về phần dùng làm gì Diệp thiếu gia cũng muốn biết sao?" Triệu quản gia cười nói.

"Ta đương nhiên không xen vào chuyện của người, chỗ này của ta có hai mươi lăm bình linh dược, tổng cộng là một trăm Xích Tinh, người muốn lấy thì lấy." Diệp Thần cười cười nói.

Triệu quản gia biến sắc, nói: "Diệp thiếu gia, vì cái gì người khác mua chỉ mất hai khối Xích Tinh, đến lượt ta mua liền đắt gấp mười lần so với người khác? Diệp thiếu gia muốn làm ăn nhưng cũng không thể làm như vậy."

"Ta làm ăn không lừa già gạt trẻ, nếu người cảm thấy giá cả không hợp lý có thể không mua, ta cũng không ép buộc người." Diệp Thần không quan tâm, sau đó cất giọng gào to, "Hôm nay linh dược giảm giá đặc biệt, nửa Xích Tinh một bình."

"Linh dược giảm giá, nửa Xích Tinh một bình, nhanh đi mua." Có người hưng phấn hô to lên, không ít người đều chạy tới.

Khóe miệng của Triệu quản gia khẽ co giật, cắn răng quát: "Linh dược này của người Triệu gia ta bao hết."

Những người vừa tràn đầy phấn khởi vừa thấy Triệu quản gia đều thức thời không dám tiến lên, chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

[Bạn đang đọc truyện tại]

"Ta mua một trăm khối Xích Tinh." Triệu quản gia xuất ra một trăm khối Xích Tinh nói.

"Cho người." Diệp Thần thu Xích Tinh về, cầm hai mươi bình Linh dược đưa cho Triệu quản gia.

Triệu quản gia ngây ngẩn cả người, "Sao chỉ có hai mươi bình? Không phải hai mươi lăm bình sao?"

"Vừa rồi người định không mua, còn đuổi khách nhân của ta đi, ta đương nhiên phải tăng giá, nếu người không mua thì thôi." Diệp Thần thờ ơ nhún vai.

"Xem như người lợi hại." Triệu quản gia lại tốn thêm hai mươi lăm khối Xích Tinh mua nốt năm bình cuối cùng rồi giận dữ bỏ đi.

"Không làm thịt người thì thịt ai?" Diệp Thần cười lạnh, bắt đầu thu dọn đồ đạc về nhà.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lại Lên Núi

Nhóm dịch: Tiên Môn

Dịch giả: Lãm Muối

Biên: Lục Tản Dương

Đăng tại:

Triệu gia.

"Thật là ghê tởm! Đây rõ ràng là đang cố ý nhắm vào chúng ta!" Trong đại sảnh, Triệu Kim biết được chuyện bọn hắn phải dùng một trăm hai mươi lăm khối Xích Tinh mới mua được hai mươi lăm bình linh dược thì tức giận đến xanh mét cả mặt mày.

"Diệp Thần kia thật quá ghê tởm, ta nhất định phải cho hắn một bài học!" Triệu quân gia cũng không nuốt trôi cơn giận này, hắn sống một bó tuổi thế này lại bị một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch tính kế, trong lòng sao có thể không giận.

"Lần trước lão tử không có giết chết hắn, lần này ta cũng không tin mình không thể giết chết hắn!" Trong mắt Triệu Kim lóe ra sát ý nồng đậm, "Ta sẽ chú ý quan sát tên tiểu tử kia, nếu có cơ hội thì liền lập tức xử lý hắn."

Mấy ngày nay, mỗi ngày Diệp Thần đều ra ngoài bán thuốc, toàn bộ Xích Tinh kiếm được đều để trong túi Càn Khôn luyện thành linh dịch. Trong túi Càn Khôn của hắn, linh dịch hiện giờ đã được nửa vạc nhỏ.

"Linh dược sắp bán hết, cũng đến lúc mình phải đi Long Dương sơn một chuyến để tìm một chút linh dược." Diệp Thần nhìn trong túi Càn Khôn chỉ còn hơn mười bình linh dược, liền quyết định chủ ý.

Nhưng khi Diệp Thần nhớ tới tiếng hít thở nặng nề bên trong ngọn Long sơn kia, trong lòng cũng có chút do dự, "Ta vẫn không nên mạo hiểm, trước tiên ta nên tăng cảnh giới để đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng bốn sau đó đi vào cũng không muộn."

Diệp Thần tiến vào bên trong Thái Cực Bát Quái đồ, lấy ra một giọt thần dịch để phục dụng, linh khí cuộn cuộn trong cơ thể hắn khuếch tán ra bên ngoài, hùng hậu kinh khủng.

Diệp Thần vội vàng vận chuyển pháp quyết bắt đầu luyện hóa những linh khí này. Sau nửa canh giờ, Diệp Thần đã hấp thu hết lực lượng của thần dịch, có thể cảm giác được rõ ràng mình cách Luyện Khí Cảnh tầng bốn chỉ còn kém bằng một tờ giấy mỏng.

Đối với rất nhiều tu sĩ từ tầng ba lên tầng bốn có hàng rào rất lớn nhưng Diệp Thần gần như có thể không cần để ý đến.

"Chỉ cần lại phục dụng thêm một giọt thần dịch nữa liền có thể đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng bốn." Diệp Thần có chút hưng phấn, lại lấy ra thêm một giọt thần dịch để hấp thu.

Sau một canh giờ, trong phòng Diệp Thần phun trào ra một cỗ lực lượng hùng hậu, khí tức của Diệp Thần nhanh chóng nhảy lên đến Luyện Khí Cảnh tầng bốn.

"Ha ha, Luyện Khí Cảnh tầng bốn..." Diệp Thần vô cùng kích động, trong mắt lóe ra ánh sáng nóng bỏng.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần vẫn an Diệp Phần, Diệp Phần hiện tại đã không còn gì đáng ngại, thần thanh khí爽.

"Cha, mẹ, đây là bốn giọt thần dịch." Diệp Thần lấy bốn cái bình nhỏ ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Do sợ hai người sinh nghi, cho nên trước đó loại thần dịch mà ta cho hai người đều đã được pha loãng, còn đây là bốn giọt không bị pha loãng."

"Trước đó ta không nói, là bởi vì ta sợ điều này sẽ mang đến tai nạn cho gia tộc, nhưng bây giờ cha mẹ đều có nhu cầu tăng thực lực cấp bách, cho nên ta cũng không thể giấu diếm nữa." Diệp Thần mang theo suy nghĩ áy náy nói.

"Đứa nhỏ ngốc, thật ra ta và mẹ ngươi đều đã sớm đoán được, bí mật trên người của ngươi nhất định không thể để người khác biết." Diệp Phần dặn dò.

"Ừm." Diệp Thần gật đầu, "Thần dịch này đủ cho cha mẹ đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng sáu, chờ gia gia xuất quan, gia tộc bọn ta liền có thêm một tu sĩ Luyện Khí Cảnh tầng bảy, cũng không cần sợ hãi hai nhà Triệu Ngô kia nữa."

"Được, Diệp Phần ta có những đứa con như thế này, kiếp này cũng đã đủ rồi." Diệp Phần cười ha ha một tiếng nói.

"Còn những linh dịch này đều đưa cho người tu luyện của gia tộc đi." Diệp Thần cười, cực kỳ vô tư dâng hiến hết thảy.

"Hài tử ngoan!" Diệp Phần có chút kích động.

"Ngươi bây giờ đang bán linh dược, hai nhà Triệu Ngô chắc chắn đều chú ý tới ngươi, ngươi nhất định phải cẩn thận." Lăng Vân xoa đầu của Diệp Thần, quan tâm nói.

"Ừm, ta sẽ cẩn thận." Diệp Thần cười gật đầu, sau khi ném qua điểm tâm, Diệp Thần liền rời khỏi nhà tiến về phía Long Dương sơn.

Diệp Thần rời khỏi nhà, liền bị vài đôi mắt tập trung nhìn chăm chăm.

Trên núi Long Dương, Diệp Thần nhanh chóng chạy vào chỗ sâu trong Long Dương sơn.

"Rống!"

Trong núi, từng tiếng yêu thú gào thét liên tiếp truyền đến, Diệp Thần vẫn luôn có cảm giác nôn nóng bất an liền dừng bước lại, trong lòng càng kinh ngạc, "Tại sao lại có nhiều yêu thú như vậy?"

Diệp Thần thả chậm bộ pháp bắt đầu tiến lên nhưng sắp tới gần chỗ sâu trong Long Dương sơn, Diệp Thần liền cảm giác được đất dưới lòng bàn chân đang chấn động. Hắn nhanh chóng phản ứng, chạy về phía vách núi.

Ầm ầm!

Diệp Thần đi tới địa phương tránh né lần trước, cảm giác được đại địa đang run rẩy, Long Dương sơn dường như muốn sụp đổ.

"Ken két!"

Tầng đá dưới chân Diệp Thần bị chấn động đến mức lún xuống, Diệp Thần kinh hãi nắm chặt lấy gốc cây.

Cạch!

Tầng đá dưới chân Diệp Thần triệt để lún ra khỏi vách đá, tiến vào trong vực sâu. Diệp Thần nắm lấy gốc cây treo giữa không trung, trong lòng kéo căng, chỉ cầu mong gốc cây không bị đứt gãy.

Sau một lúc lâu mặt đất mới bình tĩnh lại, những yêu thú kia đều đã rời đi. Trên trán Diệp Thần đã sớm toát ra mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, toàn thân cũng ướt đầm.

"Nguy hiểm thật, may mà chúng ta chạy nhanh."

"Diệp Thần vừa rời trốn đến bên bờ vực, bây giờ còn chưa có đi lên, chính là cơ hội tốt để động thủ."

Ngay khi Diệp Thần thở dài một hơi liền nghe được giọng nói của mấy người bên bờ vực truyền đến, trong lòng hắn giật mình, sau đó bên trong ánh mắt hiện lên một vòng hàn ý.

"Lại muốn giết ta sao!" Thần sắc của Diệp Thần băng lãnh, kinh lực trong lòng bàn tay hắn phun trào, nhanh chóng bò lên trên vách đá.

Ở trên vách núi có ba tên nam tử, bọn họ đang nhìn vách núi bên dưới.

Suru!

Đúng vào lúc này, một đạo quang ảnh màu đen từ bên dưới vách núi xông ra, một nam tử còn không có kịp phản ứng, đầu liền bị xuyên thủng.

Hai tên nam tử ở hai bên đến khi tên nam tử này ngã xuống mới phản ứng lại được, trên mặt đều lộ vẻ kinh sợ.

Ngay sau đó, một thân ảnh từ bên dưới vách núi xông ra, lạnh lùng nhìn bọn hắn chăm chăm, "Các ngươi là ai? Sao lại muốn giết ta!"

"Giết!"

Hai tên nam tử kia nhìn thấy sự xuất hiện của Diệp Thần, liếc nhau một cái không nói gì, trực tiếp nhào về phía Diệp Thần.

Diệp Thần hừ lạnh một tiếng, kinh lực trên đoàn kiếm phun trào, sát ý hướng về phía một trong hai tên nam tử. Tên nam tử kia đồng dạng rút ra một thanh đoàn kiếm, cùng đoàn kiếm của Diệp Thần va chạm vào nhau.

Ba!

Hai thanh đoàn kiếm va chạm, hoa lửa văng khắp nơi.

Hai tên nam tử này đều là tu sĩ Luyện Khí Cảnh tầng bốn, chiến lực không yếu hơn Diệp Thần. Lúc này, một tên nam tử khác nhảy đến, vung hai nắm đấm công kích hắn.

Diệp Thần hét lớn một tiếng, kinh lực trên nắm tay phun trào, song quyền đánh ra, cùng nam tử kia kịch liệt va chạm, hai người đều lùi ra ngoài.

"Luyện Khí Cảnh tầng bốn!" Hai tên nam tử kia đều kinh hãi.

"Các ngươi là người của Triệu gia hay là người của Ngô gia?" Mặt Diệp Thần âm trầm nói.

"Điều này đã không còn trọng yếu, bởi vì ngươi lập tức sẽ biến thành một người chết." Âm thanh nam tử lạnh lùng nói.

"Thật sao? Vậy các ngươi thử một chút xem." Diệp Thần không sợ chút nào, phóng xuất ra linh lực hùng hậu, phát động đoàn kiếm phóng ra ngoài.

Hai tên nam tử cũng đồng thời rút ra đoàn kiếm, thẳng hướng về phía Diệp Thần.

"Một mình ngươi muốn đối phó với hai người chúng ta, ngươi cũng qua ngày thơ rồi." Một nam tử cười lạnh nói.

Diệp Thần vỗ túi Càn Khôn, lại thêm một thanh đoàn kiếm được phóng ra. Diệp Thần đồng thời thôi động hai thanh đoàn kiếm, cùng hai tên nam tử kia kịch chiến.

Trong lòng hai tên nam tử kia đều kinh hãi. Nếu một người phát động ra một thanh đoàn kiếm thì không khó, nhưng nếu muốn phát động ra hai thanh đoàn kiếm liền trở nên không còn dễ dàng như vậy. Điều này sẽ tiêu hao rất nhiều linh lực, lại yêu cầu tinh thần lực cực kỳ cường đại, nếu không ngược lại sẽ bị phản phệ.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu....

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thị Uy

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Diệp Thần một mình thao túng hai thanh đoàn kiếm, linh lực hùng hậu không ngừng phun trào, hần lập tức uống một bình linh dịch để bổ sung thêm linh lực.

Trên không trung, bốn chuỗi đoàn kiếm kịch liệt va chạm, hỏa hoa văng khắp nơi. Diệp Thần ở phía dưới bổ sung thêm linh dịch, linh lực lập tức cường đại, cứ thế thao túng đồng thời hai thanh đoàn kiếm, không hề có chút biểu hiện rơi vào trạng thái hạ phong, ngược lại là làm cho hai tên nam tử kia hãi hùng khiếp vía.

"Tinh thần lực của hần tại sao lại cường đại như vậy? Có thể đồng thời điều khiển hai thanh đoàn kiếm!" Một nam tử kinh hãi không thôi, cảm thấy một cỗ áp lực đang đè ép cơ thể hần.

"Hôm nay nhất định phải giết hần, nếu không về sau có thể sẽ phải hứng chịu hậu họa vô tận!" Một tên nam tử khác mặc dù cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng giờ phút này trong mắt hần sát ý dạt dào, tuyệt nhiên sẽ không chịu buông tha cho Diệp Thần.

Song phương đều là điều khiển đoàn kiếm để chém giết, linh lực của Diệp Thần tiêu hao gần hết, nhưng nhờ có linh dịch để bổ sung, nên căn bản cũng không cần phải lo lắng. Nhưng còn hai tên nam tử kia thì lại khác, bọn hần nào có phải thổ hào như Diệp Thần để mà có thể phục dụng linh dịch, linh lực tiêu hao căn bản là không có cách nào bổ sung.

"Ta nhìn các ngươi có thể kiên trì tới khi nào!" Diệp Thần quát lạnh một tiếng, liên tiếp uống hai bình linh dịch, linh lực càng thêm hùng hậu, lực công kích của hai thanh đoàn kiếm được tăng cường thêm rất nhiều.

Hai tên nam tử kia sắc mặt đại biến, linh lực của bọn hần tiêu hao hơn phân nửa, lực công kích đang không ngừng hạ xuống, với lực công kích mãnh liệt của Diệp Thần, thanh đoàn kiếm của hai tên kia không ngừng lùi lại, cuối cùng đã rơi vào thế hạ phong.

"Giết!"

Diệp Thần rống lên một tiếng, thanh đoàn kiếm đen kịt lóe ra kỳ quang, mang theo một cỗ uy thế mà phóng ra, đem một thanh đoàn kiếm của hai tên kia đánh cho bay ra ngoài, thanh đoàn kiếm đen kịt hướng thủ cấp của hai tên nam tử kia mà bay tới.

Phốc!

Không một chút huyền niệm, thanh đoàn kiếm của tên nam tử kia bị phá vỡ, đầu lâu bị xuyên thủng, máu tươi văng khắp nơi.

Còn lại một tên nam tử sắc mặt đại biến, Diệp Thần đồng thời thao túng hai thanh đoàn kiếm thẳng hướng hần đi tới, thanh đoàn kiếm của tên nam tử kia cũng bị chấn động mà mất đi quang mang, rơi trên mặt đất.

Phù phù!

Nam tử kia quỳ trên mặt đất, vội vàng cầu xin tha thứ: "Diệp thiếu gia tha mạng a..."

Diệp Thần thao túng hai thanh đoản kiếm đứng trước mặt tên nam tử kia, gã bị dọa đến tái nhợt sắc mặt, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu chảy ra, thân thể không có cách nào khống chế mà run rẩy lên.

"Các ngươi là người của Triệu gia hay là Ngô gia?" Diệp Thần quát hỏi.

"Chúng tôi là người của Triệu gia." Nam tử không dám không nói thật.

"Thế tại sao lại muốn giết ta?"

"Chúng tôi chỉ là phụng mệnh làm việc... xin Diệp thiếu gia tha mạng a..."

"Phụng mệnh làm việc?" Diệp Thần cười lạnh, trong mắt sát ý lóe lên, hai thanh đoản kiếm đồng thời phóng ra.

Phốc!

Đầu của tên nam tử này lập tức vỡ ra, ngã xuống bên trong vũng máu.

Diệp Thần nhìn ba bộ thi thể đang nằm dưới đất, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh lùng, "Triệu gia, các ngươi rốt cuộc nhìn không được liền muốn xuất thủ sao?"

Diệp Thần đem thủ cấp của ba tên nam tử kia cắt xuống, bỏ vào trong túi càn khôn, sau đó hướng về phía chỗ sâu bên trong Long Dương sơn mà chạy.

Hiện tại tất cả yêu thú đều đã rời khỏi Long Dương sơn, đây là một cơ hội cực kì tốt.

Diệp Thần tại chỗ sâu bên trong Long Dương Sơn tìm tòi hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một gốc nhất giai linh dược. Sau đó Diệp Thần chăm chú nhìn vào phía trong Long sơn, do dự một lát rồi liền hướng phía Long sơn mà đi tới.

Hồng học... Hồng học...

Diệp Thần lại nghe thấy một hơi thở nặng nề, trong lòng không khỏi bắt đầu nhảy lên, kinh nghi nói: "Tại sao âm thanh của hơi thở kia vẫn còn tồn tại? Lẽ nào trường hợp bao động gần đây của yêu thú có quan hệ cực lớn với tiếng hít thở kia?"

Diệp Thần đương nhiên có thể biết được, thực lực hiện tại của hắn vẫn còn quá yếu để có thể đi tìm hư thực chuyện này, và lại hắn cũng không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

Hắn điều chỉnh tốt lại tâm tình, bắt đầu xâm nhập dần dần, mặc dù những tiếng hít thở nặng nề này khiến hắn cảm thấy bất an, nhưng là chỉ cần không tiến vào chỗ sâu nhất, thì sẽ không có nguy hiểm gì.

"Nhị giai linh dược, Từ Đà Lan!" Diệp Thần nhãn tình sáng lên, một đóa hoa màu tím mờ ra cực kì tiên diễm, có một mùi thơm bay tới, làm lòng người không khỏi xuyên xao.

Diệp Thần trong lòng mừng rỡ, vội vàng đào lên. Nếu không phải tất cả yêu thú đều bỏ đi hết, thì tuyệt đối không có khả năng đạt được một gốc nhị giai linh dược dễ dàng như vậy.

Sau đó, Diệp Thần lại tìm khắp bốn phía nhưng cũng chỉ tìm được một gốc nhất giai linh dược, không còn thu hoạch thêm được gì nữa.

Diệp Thần lại nghe tiếng thở nặng nề kia, nhìn qua chỗ sâu, khẽ lắc đầu, sau đó nhanh chóng hướng phía bên ngoài núi mà bước đi.

Diệp Thần vừa rời khỏi Long Dương sơn, liền phát hiện có rất nhiều yêu thú cùng thi thể của con người, trong lòng không khỏi run lên, lập tức khẳng định rằng những yêu thú kia chính là xông ra từ Long Dương sơn.

Sau đó Diệp Thần tiến vào Long Dương trấn, thẳng hướng Triệu gia mà đi tới.

Diệp Thần đem ba cái thủ cấp ném ở môn khẩu (cửa lớn) của Triệu gia, rồi nghênh ngang rời đi, gia đình trông coi môn khẩu của Triệu gia vừa nhìn thấy ba cái thủ cấp bay vào, sắc mặt nhất thời đại biến, vội vàng vọt vào đại viện.

Trong đại sảnh Triệu gia, ba cái thủ cấp được bày trên mặt đất, ở trên mặt còn có viết mấy chữ: Muốn giết ta không có đơn giản như vậy đâu.

"Ba tên Luyện Khí Cảnh tầng bốn đều bị giết hết, chẳng lẽ tên Diệp Thần kia đã đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng bốn rồi?" Triệu quân gia sắc mặt khó coi.

Triệu Kim sắc mặt xám lại, hung hăng nói: "Quả thực là phế vật! Hắn đây chính là hướng Triệu gia ta mà thị uy sao? Đúng là quá phách lối mà!"

"Gia chủ, Diệp Thần tại sao lại có thể tu luyện nhanh như vậy chứ? Trước đó chỉ vừa mới đột phá Luyện Khí Cảnh tầng ba, bây giờ lại đột phá đến Luyện Khí Cảnh tầng bốn, đây là loại tốc độ tu luyện gì đây?" Triệu quân gia quả thực là không cách nào tưởng tượng được.

[Bạn đang đọc truyện tại]

"Cứ tiếp tục như thế, thì chắc chắn Triệu gia ta sẽ gặp phiền toái, nhất định phải mau chóng giết hắn! Ngươi đi báo cho Ngô gia, tin tức này nói cho Ngô Thông, để hắn có thể đến đây mà thảo luận." Triệu Kim lạnh lùng nói.

"Vâng." Triệu quân gia nghe xong liền rời đi.

Diệp Thần về tới Diệp gia, hắn từ chỗ của Diệp quân gia mà thăm dò được, lần này có rất nhiều yêu thú đã tập kích Long Dương trấn, mặc dù số yêu thú đó đều đã bị giết hết, nhưng cũng không ít người bị thương, ngay cả Diệp gia cũng có rất nhiều người bị trọng thương.

Diệp Thần đưa một chút dược dịch được pha loãng cho Diệp quân gia đem xuống dưới để mà chữa thương cho những người bị thương trong Diệp gia, Diệp Thần vừa về tới gian phòng, khoe miệng liền lộ ra một vòng tiểu dung.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần liền đi tới khu vực tam giác để mà bày hàng lên vỉa hè.

Sự kiện yêu thú tập kích hôm qua, mặc dù có không ít người bị thương, nhưng cũng có người giết được yêu thú mà thu được một chút nội đan, nên ra tay cũng rộng rãi.

Linh dược của Diệp Thần hôm nay bán càng thêm hút hàng, chưa đến nửa canh giờ mà đã bán hết không còn một bình.

Ngay tại thời điểm Diệp Thần dự định dọn quán, một lão già xuất hiện ở trước mặt Diệp Thần, hắn nhận ra được tên lão già này, lão chính là quân gia của Ngô gia.

Ngô quân gia vuốt râu cười ha hả nói: "Diệp thiếu gia nhanh như vậy liền thu quán rồi sao?"

"Linh dược bán xong đương nhiên là muốn về nhà rồi? Chẳng lẽ ngươi muốn mua linh dược à?" Diệp Thần không có chút hảo khí mà nói.

"Ta biết Diệp thiếu gia vẫn còn có hàng tồn, không biết có thể bán chút cho ta không?" Ngô quân gia vẫn là cười nói.

[Bạn đang đọc truyện tại]

"Không có hàng, ngươi cho rằng linh dược tốt như vậy tìm khắp nơi đều có a." Diệp Thần khoát tay áo, không chờ lão ta phản ứng, liền chuẩn bị rời đi.

"Diệp thiếu gia nói giả đi." Ngô quân gia nói.

Diệp Thần liền ngừng bộ pháp, quay người lại nhìn Ngô quân gia, Ngô quân gia cười tươi như hoa, Diệp Thần cũng cười, nói: "Nếu như ngươi đã muốn như thế, vậy thì ta liền bán cho ngươi, một bình linh dịch giá hai mươi khối Xích Tinh, nếu như trả giá thì ta lại tặng chứ không hề giảm."

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bạo Động Tập Nập

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Nụ cười trên mặt Ngô quân gia liền cứng ngắc lại, nói: "Hai mươi khối Xích Tinh một bình có phải quá mắc hay không?"

"Ba mươi khối Xích Tinh một bình." Diệp Thần duỗi ra ba ngón tay, tỏ ra một bộ mặt vô hại cười nói: "Chỉ có giá đó, trả giá liền thêm, Ngô quân gia nếu như cảm thấy quá đắt thì không cần mua nữa."

Sắc mặt của Ngô quân gia càng thêm khó coi, không nói thêm được cái gì, liền xoay người bước đi.

Ba mươi khối Xích Tinh một bình thật sự là quá hỏ, căn bản là không đáng giá.

Diệp Thần hừ một tiếng, không thèm để ý, trực tiếp trở về Diệp gia.

Đại sảnh Triệu gia.

Triệu Kim cùng Ngô Thông đều ngồi ở trong đại sảnh, Triệu quân gia cùng Ngô quân gia đều đứng bên cạnh chủ tử của mình.

"Hôm nay ta đi tìm Diệp Thần mua linh dược, hắn vậy mà lại dám mở miệng nói ba mươi khối Xích Tinh một bình, thật sự là quá hỏ mà." Ngô quân gia hận đến cắn răng nói.

"Hôm qua yêu thú bạo động, so với lần trước thì yêu thú cường đại hơn không ít, hơn nữa người của hai nhà chúng ta tử thương cũng không ít, muốn chữa trị bằng mấy loại thuốc phổ thông thì cần một lượng thời gian khá lâu, hiện tại thứ mà chúng ta cần đó chính là linh dược. Trước mắt, Long Dương sơn yêu thú bạo động, muốn lên núi tìm linh dược thì cực kì khó khăn, bây giờ Long Dương trấn cũng chỉ có Diệp gia là có được linh dược." Triệu quân gia nói.

"Long Dương sơn yêu thú bạo động, Diệp Thần kia như thế nào lại tìm được linh dược?" Ngô Thông không hiểu nói, kỳ thật trong lòng hắn hiện tại đang hồi hận như điên, lẽ ra hắn không nên hồi hôn với Diệp gia, nếu không thì chẳng phải là đã có một đứa con rể như Diệp Thần rồi sao, nếu như đúng là vậy thì chắc chắn là cả đời này hắn không còn phải buồn rầu vì chuyện gì nữa rồi.

"Diệp Thần bây giờ đã đột phá Luyện Khí Cảnh tầng bốn, tốc độ tu luyện cực nhanh, nhất định là có bí mật mà không thể cho ai biết." Triệu Kim sắc mặt âm trầm nói.

"Mà kế hoạch hôm nay là phải bàn xem làm sao để có được linh dược a." Ngô Thông nói.

"Hai nhà chúng ta đều phái ra mấy tên tinh nhuệ tiến vào Long Dương sơn, nhất định phải tìm được một chút linh dược." Triệu Kim vẫn là không cam tâm.

Ngô Thông suy tính một lát cũng đáp ứng.

Hai nhà Triệu Ngô đều là phái ra năm tên tu sĩ Luyện Khí Cảnh tầng bốn tiến vào bên tả bên hữu của Long Dương sơn để tìm kiếm linh dược. Nhưng tiếc là vận khí của bọn chúng không được tốt lắm, yêu thú vẫn là nhìn chúng không được vừa mắt, và lại còn có một lượng lớn yêu thú tiếp tục bạo động, xông về Long Dương trấn.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Cư dân của Long Dương trấn lại hoảng sợ lần nữa, tam đại gia tộc lập tức xuất thủ, một ít tu sĩ cũng gia nhập chiến đấu, cùng yêu thú tiến hành chém giết.

"Hôm qua mới tới một nhóm, hôm nay tại sao lại tới thêm một nhóm nữa, trong Long Dương sơn cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Văn xem trận chiến ở phía xa xa mà nói.

Diệp Thần liền nghĩ đến tiếng hít thở nặng nề nằm ở bên trong ngọn Long sơn, hình như là nó vẫn cứ tiếp tục, Long Dương trấn sợ là không được an bình.

Tất cả tu sĩ Luyện Khí Cảnh tầng bốn của Diệp gia đều tham gia trận chiến, nhưng con mạnh nhất trong đám yêu thú của đã đạt tới Luyện Khí Cảnh tầng năm, đại chiến cực kì kịch liệt, máu tươi chảy ra lênh láng.

Một cuộc đại chiến diễn ra, toàn bộ đều bị giết hết, mất đi nội đan, rất nhiều tu sĩ cũng chết thảm dưới nanh vuốt của yêu thú, chết không toàn thây.

Nhờ có linh dược của Diệp Thần chữa trị nên Diệp gia dù sao vẫn còn đỡ, những người bị thương hôm qua đều đã khôi phục, hôm nay lại tiếp tục tham gia chiến đấu. Diệp Thần vẫn dùng linh dược để cứu chữa cho họ.

Nhưng hai nhà Triệu Ngô thì không có được tốt như vậy, hôm qua vốn là tổn thất không ít, có rất nhiều bị trọng thương, đến hôm nay lại tử thương thêm không ít người nữa, loại tình huống này khiến hai nhà Triệu Ngô đều không thể thừa nhận nổi.

"Nếu như cứ tiếp tục như thế thì hai nhà Triệu Ngô chúng ta không bị Diệp gia tiêu diệt thì cũng bị bọn yêu thú giết chết hết." Triệu Kim sắc mặt khó coi, cực kì sốt ruột.

"Người của chúng ta được phái đi tìm kiếm linh dược cũng bị tử thương hơn phân nửa." Triệu quân gia đau lòng nói.

"Mau đi kiếm Diệp Thần để mua linh dược, dù có phải trả giá cao cũng phải mua về, trước hết phải vượt qua nguy nan này cái đã." Ngô Thông cắn răng nói, đây cũng là bất đắc dĩ mới tiến hành.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thần liền ra khu vực tam giác để bán thuốc, hôm qua có rất nhiều người bị trọng thương, nên liền đợi Diệp Thần ra bán thuốc để mua linh dược về chữa trị, vì lẽ đó mà Diệp Thần còn chưa có đến thì đã có hàng trăm người bu đông nghẹt xung quanh khu vực mà Diệp Thần thường hay buôn bán.

"Diệp thiếu gia, ta muốn một bình linh dược..."

"Ta cũng muốn một bình..."

Diệp Thần vừa đến, liền bị hàng chục người bao vây, từng người từng người đều ra xuất ra đủ loại Linh Tinh để mua linh dược.

"Tránh hết ra!" Lúc này, mấy đạo thanh âm thô bạo truyền đến, đem đám người đẩy ra, hai vị quân gia của Triệu Ngô vẻ mặt tươi cười đi tới trước mặt Diệp Thần.

"Hai vị đây là ý gì? Không cho ta làm ăn sao?" Diệp Thần bất mãn nói.

"Diệp thiếu gia nói đùa, chúng tôi tới chính là cùng Diệp thiếu gia làm ăn." Ngô quân gia cười nói: "Nơi đó của Diệp thiếu gia có bao nhiêu linh dược chúng tôi đều muốn mua."

"Nếu như các ngươi đều muốn như vậy thì bọn họ phải làm sao đây?" Diệp Thần nói.

"Bọn chúng nếu như có thể lấy ra nổi khối Xích Tinh mà bọn ta ra giá thì liền cho bọn chúng." Triệu quân gia nhìn thoáng qua những người khác, hừ lạnh nói.

"Tại sao các ngươi lại làm như vậy? Chẳng lẽ không muốn người khác sống hay sao?"

"Đúng đấy, các ngươi cũng quá bá đạo rồi..."

Có không ít tu sĩ vì bất mãn mà nói to lên.

"Tất cả im miệng cho ta, nếu ai còn dám dãi dòng nữa, ta sẽ không ngại để cho vết thương của hân càng thêm nặng. Ngô quân gia sầm mặt lại, trong mắt hàn quang lập lòe đảo qua tất cả mọi người.

Không có bất kì một tu sĩ nào ở đây dám cãi lại, tất cả đều âm trầm cúi đầu xuống, hai đại gia tộc của bọn hân là tuyệt đối không thể đắc tội được.

"Thật sự là không có ý tứ, được rồi, ta ra giá một bình linh dược này là năm mươi khối Xích Tinh, nếu các ngươi muốn thì ta liền bán, còn không thì ta sẽ đem cho người khác." Diệp Thần cười cười, lấy sáu bình linh dược đem ra.

"Liền sáu bình?" Triệu quân gia nhíu mày, hân đã dồn hết tâm huyết để chuẩn bị, nhưng là không nghĩ tới Diệp Thần chỉ có sáu bình.

"Linh dược nếu như có thể dễ dàng tìm được như vậy thì mất mớ gì các ngươi phải tìm đến ta?" Diệp Thần tức giận nói.

"Sáu bình bọn ta cũng muốn mua." Ngô quân gia sau một hồi liền bình tĩnh trở lại, không nói thêm một lời nào nữa, cực kì nhếch nhếch lấy ra ba trăm khối Xích Tinh, đem sáu bình linh dược mua về.

"Đi thông thả, không tiễn." Diệp Thần cầm ba trăm khối Xích Tinh cười ha hả nói.

Sắc mặt của hai tên quân gia nhà Triệu Ngô cực kỳ khó coi, giận đùng đùng rời đi.

Diệp Thần đợi sau khi hai tên quân gia của hai nhà Triệu Ngô kia đi về thì liền bắt đầu bày hàng lên vỉa hè, lấy ra hơn mười bình linh dược, cười nói: "Hôm nay chỉ còn bấy nhiêu thôi, mọi người xuất thủ phải nhanh a, chậm liền không có."

"Ta muốn!"

"Ta muốn!"

Những tu sĩ kia trong nháy mắt liền kịp phản ứng, như ong vỡ tổ dâng lên.

"Ghe tòm!" Hai đại quân gia của hai nhà Triệu Ngô biết mình bị lừa, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể nuốt sống Diệp Thần.

Diệp Thần tự nhiên là không có đủ khả năng để đem tất cả linh dược bán cho địch nhân của mình, đây chẳng phải là quá ngu sao. Nhưng, Diệp Thần hiện tại đích thật cũng là không có nhiều linh dược, đại bộ phận đều là cho người trong gia tộc dùng hết.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Hai ngày này, Diệp Thần đều chưa hề đi ra bên ngoài để bán thuốc, đem mình nhốt ở trong phòng tu luyện.

Nhưng mà, khi đêm đến, Diệp Thần cảm giác được đại địa đang chấn động, hân lập tức vọt ra khỏi phòng, đi đến đường cái thì liền nhìn thấy xa xa có một nhóm lớn yêu thú đang từ Long Dương sơn lao xuống.

Rống! Ngao!

Yêu thú đang gầm thét, kinh động đến toàn bộ Long Dương trấn.

"Yêu thú lại tới!" Có người hoảng sợ kêu lớn lên.

Yêu thú cứ như thế mà tấp nập tấp kích Long Dương trấn, người của Long Dương trấn bây giờ cũng đã sức cùng lực kiệt, có một ít mặc dù có lòng nhưng không có lực.

Diệp gia đã phải ra không ít tu sĩ ra ngoài Long Dương trấn, ngăn cản yêu thú xâm lấn Long Dương trấn. Một khi yêu thú tiến vào Long Dương trấn, Long Dương trấn tất nhiên sẽ dính phải một đợt tàn phá cực lớn.

"Yêu thú bạo động ngày càng đông, hiện tại Long Dương trấn sắp không chịu nổi nữa rồi, ta nhất định phải đi điều tra thực hư ra sao." Diệp Thần ánh mắt ngưng trọng, lập tức rẽ đường nhỏ hướng phía Long Dương sơn chạy đi.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cổ Xà Hóa Giao

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Ngọc Thiện Đoàn*

Biên: *Lục Tản Dương*

Đăng tại:

Trên Long Dương sơn, tất cả yêu thú đều lao vọt về Long Dương trấn, trên núi thậm chí ngay cả một con yêu thú cũng không có, Diệp Thần một đường rất nhanh đã đi tới chỗ sâu bên trong Long Dương sơn, tới gần Long sơn.

Diệp Thần vượt qua Long Dương sơn đi tới Long sơn. Giờ phút này, trong lòng hắn cũng cực kì khẩn trương, chậm rãi tiến về phía có tiếng hít thở nặng nề kia.

“Hồng học... Hồng học...”

Theo Diệp Thần không ngừng tới gần, tiếng hít thở nặng nề càng thêm rõ ràng, Diệp Thần nín thở, mồ hôi trên trán tuôn ra.

Diệp Thần sớm đã vượt qua phạm vi lúc trước hắn tiến vào, sau khi đi khoảng chừng hơn một cây số, Diệp Thần dường như cảm nhận được một áp lực đang đè nặng ở trên người hắn, khiến cho bước chân của hắn trở nên nặng nề.

Diệp Thần kinh hãi vô cùng, nhưng hắn không hề từ bỏ, hắn cắn răng đi về phía trước. Trên đường đi, Diệp Thần cũng không có quên tìm kiếm linh dược, hắn liên tục tìm được bốn cây linh dược.

“Bên trong ngọn Long sơn quả thật có không ít linh dược.” Trong lòng Diệp Thần mừng rỡ.

“Hồng học... Hồng học...”

Diệp Thần cảm giác được tiếng hít thở kia dường như đang ở trước mắt, mà lại lúc này nghe vào, tiếng hít thở kia nặng nề và gấp rút, giống như là bị thứ gì đó đè lại, không thở nổi.

“Nhị giai linh dược, Cổ Xà Mạn Đà La!” Diệp Thần vô cùng vui mừng khi nhìn thấy một gốc linh dược có hình dạng giống như một con rắn nằm trên mặt đất, phía trên mọc ra một bông hoa màu đỏ.

...

“Nhị giai linh dược, Tam Diệp Ngọc Lan!” Qua không lâu, Diệp Thần lại tìm được một gốc linh dược nhị giai, nhip tìm hắn cũng tăng nhanh hơn.

Linh dược nhị giai lại là vật cực kỳ hiếm có, hiệp tại Diệp Thần lại lập tức tìm được hai gốc linh dược này, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Hai gốc linh dược này đã đủ để chế luyện ra được lượng lớn dược dịch.” Diệp Thần vui tới phát điên.

Diệp Thần lại đi thêm chừng một dặm, hắn cảm giác được áp lực trên người đã càng lớn hơn, linh lực cũng bị ngăn chặn, khó mà phóng ra ngoài.

Diệp Thần có cảm giác, nơi phát ra tiếng hít thở nặng nề đã cách hắn cực kì gần.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Diệp Thần đột nhiên nhanh chóng lóe lên, trốn đến dưới một tảng đá lớn, nín thở.

“Chúng ta đã điều tra rõ ràng, con Cỗ Xà kia ở trên Long sơn, hiện tại khẳng định đã bắt đầu hóa giao, hiện tại là thời điểm nó suy yếu, chúng ta đi qua, tuyệt đối có thể giết chết nó.” Một âm thanh nặng nề truyền tới.

“Con Cỗ Xà này thật giỏi chạy, để chúng ta đuổi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.” Lại có người mở miệng nói.

“Toàn thân của con Cỗ Xà này đều là bảo vật, đặc biệt là máu rắn, sau khi dùng có thể khiến người ta đột phá rào cản, tăng cảnh giới lên.”

“Con Cỗ Xà khẳng định ngay phía trước, cách đây không xa, chúng ta phải hành động nhanh lên, nếu không người của Tử Hà tông đến, chúng ta sẽ gặp chút phiền phức.” Giọng nói nặng nề kia lạnh lùng nói.

Diệp Thần nghe được mấy câu này, trong lòng kinh hãi, hẳn hiểu được nơi phát ra tiếng hít thở nặng nề kia là cái gì.

“Là một con Cỗ Xà? Lại còn sắp hóa giao sao?” Tim của Diệp Thần đập thành thịch, từ trong Tầng Thứ của gia tộc, hẳn từng xem qua một vài ghi chép nói rắn có thể hóa giao, giao lại hóa thành rồng, sau đó trải qua chín kiếp mới có thể triệt để biến thành rồng.

Mà rắn hóa giao, ít nhất phải có năm trăm năm đạo hạnh, mà cần có kỳ ngộ cực lớn mới được. Nếu không, rắn vĩnh viễn cũng không có cách nào biến thành giao.

“Vương Long, các người đuổi đến thật là mau.”

“Lâm Phong, mũi chó của các người không phải cũng rất thính sao? Tử Hà tông chúng ta muốn có con Cỗ Xà này.”

“Vậy phải xem các người có số mệnh đó hay không đã!”

Trong lúc Diệp Thần đang kinh ngạc, cách đó không xa truyền đến mấy giọng nói, sau đó là tiếng đánh nhau.

Diệp Thần nhô đầu ra, nhìn thấy cách đó mấy trăm mét có hơn mười người đang hỗn chiến, mỗi người bọn họ đều có thực lực không yếu, chỉ ít Diệp Thần không cách nào cảm ứng được cảnh giới của đối phương.

“Bọn hán đến đây đều là vì con Cỗ Xà hay sao?” Diệp Thần len lén nhìn.

P phía trước, cuộc đại chiến diễn ra cực kỳ khốc liệt, từng thanh phi kiếm hóa thành từng đạo quang mang chém ra với uy lực cực kỳ lớn, cây cối và tảng đá xung quanh bị phi kiếm va chạm vào, tất cả đều nổ tung ra.

“Đó đều là pháp khí sao?” Diệp Thần mở to hai mắt nhìn, trong mắt đầy lửa nóng.

Ở Tu Chân giới của Tiên Vũ đại lực chỉ có cường giả Trúc Cơ Cảnh mới có thể luyện chế ra pháp khí, tu sĩ Luyện Khí Cảnh trở xuống sẽ không cách nào luyện chế ra. Bởi vậy, ở Long Dương trấn không có một thanh pháp khí nào, phần lớn mọi người đều dùng binh khí thông thường.

Pháp khí cùng binh khí thông thường kia có sự khác biệt cực lớn, pháp khí là do cường giả Trúc Cơ Cảnh trăm rèn ngàn rèn mới luyện chế ra được, lại hấp thụ linh lực nên có uy lực vô tận, binh khí thông thường căn bản không có thể so sánh được.

“Trong tay những người này đều là pháp khí, bọn họ khẳng định có lai lịch không nhỏ.” Diệp Thần bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát, hẳn rất cẩn thận, nếu như bị người ta phát hiện, hẳn tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Phụt! Phụt!

Trong lúc kịch chiến, không ngừng có người bị chém giết ngã xuống. Có thể nói hai bên có thể lực ngang nhau, gần như là lưỡng bại câu thương.

“Vương Long, chúng ta tiếp tục đánh, cũng không tốt cho bất kỳ người nào, không bằng chúng ta chia đều Cỗ Xà, người thấy thế nào?” Đồng tử của Lâm Phong đảo một vòng, quát lớn.

“Người cho rằng ta sẽ tin tưởng người sao? Hôm nay Cỗ Xà không phải là của Lạc Hà tông ta thì không ai có thể lấy được.” Vương Long quát lạnh một tiếng, tiếp tục xông lên.

Hai bên lại lần nữa khai chiến, chém giết lẫn nhau.

Phụt! Phụt.

Cuối cùng, hai người Vương Long cùng Lâm Phong đều bị công kích của đối phương làm cho trọng thương. Những người còn lại đều không chết cũng bị thương nằm trên mặt đất không bò dậy nổi.

Lâm Phong cùng Vương Long đều gãy dựa muốn đứng lên, ai giết chết đối phương trước, người đó lại có thể nhận được Cỗ Xà.

Hai mắt Diệp Thần nhìn chằm chằm những pháp khí kia, nhìn những người kia gần như đã mất đi chiến lực, hẳn nắm chặt nắm đấm, trong lòng đang gãy dựa.

Đây chính là một cơ hội của hắn, nếu như có thể nhận được những pháp khí kia, như vậy chiến lực của Diệp gia sẽ tăng lên gấp mấy lần, bên trong cùng giai gần như không có đối thủ.

“Đội thêm một lát.” Tim Diệp Thần đập một cách mãnh liệt, đây là một cái cơ hội cũng cần mạo hiểm một lần.

Cái này gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm!

Hai người Lâm Phong cùng Vương Long đều phóng ra linh lực sau cùng, phát động phi kiếm lao thẳng về phía đối phương.

Phụt!

Tốc độ của Lâm Phong muốn nhanh hơn một chút, phi kiếm của Vương Long còn chưa có đánh tới, phi kiếm của Lâm Phong đã xuyên thủng đầu của Vương Long. Thân thể của Lâm Phong lóe lên, phi kiếm của Vương Long lướt qua ngực của hắn, chỉ để lại có một vết thương.

“Haha... Vương Long, ngươi đấu với ta sao? Ngươi vẫn còn kém một chút!” Lâm Phong nhìn Vương Long ngã xuống, hắn ngửa mặt lên trời phá lên cười.

“Lâm Phong...” Bên phía Vương Long còn có khoảng hai ba người chưa chết, trên mặt đầy vẻ phẫn nộ, dốc hết toàn lực phát động phi kiếm lao thẳng về phía Lâm Phong.

Bên phía Lâm Phong cũng còn lại hai người, hai người này đều vọt ra, liều chết chiến đấu một trận. Cuối cùng, hai bên đều ngã xuống, chỉ còn lại có một mình Lâm Phong.

“Chỉ còn lại một người...” Nhịp tim Diệp Thần đập càng thêm lợi hại, hắn cắn răng một cái, lập tức từ phía sau tảng đá lớn xông ra, cùng lúc đó hắn ngưng tụ hết linh lực của toàn thân lại cùng một chỗ phát động đoàn kiếm đâm thẳng về phía Lâm Phong.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đoạt Bảo

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Ngọc Thiện Đoàn*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Ánh mắt của Diệp Thần lạnh thấu xương, đoàn kiếm hóa thành một luồng ánh sáng lao ra, Lâm Phong cảm thấy một sát cơ mãnh liệt, sắc mặt hắn lập tức đại biến.

Lâm Phong phát động phi kiếm về phía Diệp Thần, Diệp Thần đã sớm chuẩn bị tinh thần, biết Lâm Phong sẽ phản kích, bởi vậy vào lúc này đoàn kiếm màu đen lại lao ra ngoài.

"Đồng thời phát động hai thanh phi kiếm sao?" Sắc mặt của Lâm Phong đại biến, đoàn kiếm của Diệp Thần giống như tia chớp đánh tới, đã không cho phép hắn suy nghĩ nhiều hơn.

Ầm!

Thanh đoàn kiếm thứ nhất cả Diệp Thần và chạm, bị chấn động đến mức vỡ nát.

Trong lòng Diệp Thần giật mình, âm thầm nói, đây chính là sự khác biệt giữa pháp khí cùng bình khí bình thường. Trong lòng hắn càng thêm kiên định, nhất định phải chém chết Lâm Phong, thu những thanh phi kiếm này vào trong tay.

Phi kiếm của Lâm Phong cùng đoàn kiếm của Diệp Thần va chạm vào nhau, đồng thời, thanh đoàn kiếm màu đen của Diệp Thần đã chỉ còn cách Lâm Phong không đến một trượng.

Lâm Phong lập tức dùng hết hết toàn lực nhanh chóng nghiêng người né tránh, đoàn kiếm của Diệp Thần lưu lại trên thắt lưng của Lâm Phong một vết kiếm thật dài.

"Hồng bát!" Diệp Thần kinh hãi, lần này ra tay không thành công, vậy hắn sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn.

Hắn theo bản năng nhanh chóng chớp động, cùng lúc đó uống cạn hai bình linh dịch bổ sung linh lực.

"Đồ khốn kiếp, ngươi dám đánh lén ta, ngươi nhất định phải chết!" Lâm Phong gầm thét, hắn không nghĩ tới lại còn một người muốn tập kích hắn, mà lại là một tiểu tử chưa ráo máu đầu.

"Là ai chết còn chưa chắc đâu? Bây giờ linh lực của ngươi đã cạn sạch, ta xem ngươi giết ta thế nào!" Diệp Thần không sợ hãi chút nào.

"Tiểu tử, ngươi là ai, chờ ta giết được ngươi, ta nhất định sẽ tiêu diệt ngươi của toàn gia tộc ngươi." Ánh mắt Lâm Phong lạnh như băng, tản ra ánh sáng làm cho người ta cảm thấy không rét mà run.

"Ngươi không có cơ hội đó đâu!" Diệp Thần nhanh chóng lắc mình một cái, trong tay nắm lấy một thanh phi kiếm gần hắn nhất, sau đó tập trung linh lực phát động thanh đoản kiếm màu đen công kích về phía Lâm Phong.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Tiến công chính là phòng thủ tốt nhất.

"Tiểu tử ngươi muốn chết!" Hai mắt của Lâm Phong tròn từng, mặc dù bị thương, linh lực tiêu hao rất lớn nhưng cảnh giới của Lâm Phong cao hơn Diệp Thần rất nhiều, hắn vẫn có đủ tự tin chém giết được Diệp Thần.

Diệp Thần lại lấy từ phía sau lưng ra một thanh đoản kiếm, lại xông về phía một thanh phi kiếm khác, đưa tay nắm lấy, trong lòng bàn tay hắn có linh lực tuôn ra, đồng thời sử dụng cả hai thanh phi kiếm.

"Đồng thời điều khiển ba thanh phi kiếm sao?" Lâm Phong kinh hãi.

Thanh phi kiếm của Lâm Phong cùng đoản kiếm của Diệp Thần va chạm vào nhau, mặc dù thanh đoản kiếm cứng rắn, nhưng vẫn không chịu nổi một đòn của thanh phi kiếm.

Đoản kiếm vỡ nát, Diệp Thần điều khiển hai thanh phi kiếm nhanh chóng đánh tới, Diệp Thần uống liền hai bình linh dịch, linh lực hùng hậu phóng ra khiến uy lực của phi kiếm tăng mạnh.

"Pháp khí quả nhiên không có thể sử dụng bình thường được, linh lực tiêu hao thật sự quá lớn." Diệp Thần kinh hãi, nếu không phải hắn có linh dịch chống đỡ, chỉ sợ cũng không thể làm được chuyện đồng thời phát động ra hai thanh pháp khí.

Ầm!

Phi kiếm của Lâm Phong cùng một thanh phi kiếm của Diệp Thần đụng vào nhau, hoa hỏa văng ra khắp nơi. Đồng thời, một cái thanh phi kiếm khác lao về phía Lâm Phong, đồng tử của Lâm Phong co lại, muốn né tránh.

Nhưng vào lúc này, hắn đã trọng thương, linh lực cũng không còn thừa lại bao nhiêu, hành động cũng chậm hơn trước đó rất nhiều. Một lần chớp hiện này cũng không có thể hoàn toàn tránh thoát được, phi kiếm đâm vào bộ ngực hắn.

Vào lúc này, lực chú ý của Lâm Phong không cách nào tập trung ở trên phi kiếm, phi kiếm bị đánh bay ra ngoài, phi kiếm của Diệp Thần lại một lần nữa lao tới, đồng tử của Lâm Phong đột nhiên co lại, nhìn thanh phi kiếm đang nhanh chóng lớn dần ở trong tầm mắt của mình.

Phụt!

Chỉ thấy máu bay lên, yết hầu của Lâm Phong bị cắt ra một lỗ thật sâu, máu tươi phun ra.

"A..." Lâm Phong che lấy cổ họng, trong mắt mang theo sự không cam lòng cùng hoảng sợ nhìn Diệp Thần, thân thể chậm rãi ngã xuống.

Diệp Thần nhìn thấy Lâm Phong ngã xuống, thân thể cũng xụi lơ trên mặt đất, lúc này hắn mới phát hiện toàn thân mình đều đã ướt đầm.

Hắn nghĩ cũng thấy sợ, nếu mình không thành công, như vậy người bị giết chết chính là hắn.

"Câu phú quý trong nguy hiểm!" Diệp Thần tỉnh táo lại, ánh mắt trở nên càng thêm kiên định.

Hắn đứng dậy nhặt lên tất cả những thanh phi kiếm kia, tất cả có mười ba thanh phi kiếm. Mà mười ba người kia, trên thân mỗi người đều có một túi Càn khôn.

Diệp Thần thu tất cả túi Càn khôn lại, nhỏ máu nhận chủ từng cái một, sau đó tìm xem đồ vật bên trong.

Không nhìn thì thôi, vừa xem hắn lại giật mình.

"Rốt cuộc những người này có thân phận gì, làm sao lại có nhiều Linh Tinh như vậy?" Diệp Thần kinh hãi không thôi, gần như trong mỗi một cái túi càn

khôn đều có gần trăm viên Xích Tinh.

Mà tròn túi Càn Khôn của Lâm Phong và Vương Long kia lại lần lượt có ba khối Cam Tinh, điều này càng làm Diệp Thần phải hít vào một hơi khí lạnh.

Người bình thường chỉ có thể tu luyện Xích Tinh, Cam Tinh đừng bảo là tu luyện, cho dù muốn nhìn thấy cũng rất khó. Toàn bộ Long thành sợ rằng ngoài phủ thành chủ khả năng có ra, các gia tộc khác tuyệt đối không có.

"Đây là cái gì?" Diệp Thần đột nhiên nhìn thấy trong túi càn khôn của Lâm Phong còn có một cái quyền sách tròn, hắn hiểu kì nhìn thoáng qua.

"Phong Hành Thuật!" Diệp Thần mở ra xem, lập tức mừng muốn phát điên. "Đây là pháp thuật!"

Tại Tu Chân giới, công phu quyền cước cùng phát động phi kiếm như vậy cũng chỉ là phương thức chiến đấu cấp thấp nhất. Pháp thuật có thể ngưng tụ ra pháp của thiên địa, thi triển công kích đáng sợ, uy lực phải cường đại hơn so với phi kiếm

Trước đó, Lâm Phong cùng Vương Long thi triển hòa long cùng thủy cầu chính là pháp thuật.

Nhưng thi triển pháp thuật sẽ tiêu hao linh lực cực kỳ lớn, cho nên dưới tình huống bình thường tu sĩ sẽ không tùy tiện sử dụng pháp thuật, trừ phi có đầy đủ linh lực để tiêu hao.

Diệp Thần xem những thu hoạch này, hắn càng cảm giác hôm nay mình mạo hiểm ra tay quá đáng giá.

"Bốn ngàn sáu trăm khối Xích Tinh, sáu khối Cam Tinh, lần này là đại phát tài a, ha ha!" Diệp Thần không nhịn được phá cười lên.

Kích động qua đi, Diệp Thần nghĩ đến Cổ Xà kia, hắn từ trong miệng mấy người Lâm Phong kia đã biết được, con Cổ Xà kia hiện đang hóa giao, lúc này chính là thời điểm suy yếu nhất.

"Nếu như chém con Cổ Xà kia, vậy thu hoạch của ngày hôm nay lại càng lớn hơn, hơn nữa còn có thể giải nguy hiểm cho Long Dương trấn." Hai mắt của Diệp Thần phát sáng, hắn quyết định đi tìm hiểu tình huống trước đã.

Diệp thần đã biết con Cổ Xà kia hiện tại không thể động loạn, hắn cũng thấy thả lỏng hơn rất nhiều.

"Hồng học... Hồng học..."

Lúc này, tiếng hít thở nặng nề dường như ở ngay bên tai, Diệp Thần phóng tầm mắt nhìn tới, ngay cách hắn mấy trăm mét có một cái sơn động, tiếng hít thở kia chính là từ trong sơn động truyền ra.

"La Phong, các ngươi đừng mơ tưởng có được Cổ Xà!" Lúc này, ở chỗ khác của Long sơn, còn có hai bóng người xuất hiện.

Đây là một nam một nữ, nam tử một thân áo xanh, mũi cao thẳng, khí chất phi phàm. Nữ tử một thân váy tím bông bành, mái tóc màu xanh tung bay trong gió, đôi mắt xinh đẹp kèm theo một tia ngạo nghễ, có một loại cảm giác siêu phàm thoát tục.

[Bạn đang đọc truyện tại]

"Liễu Phiêu Tuyết, nàng cảm thấy nàng là đối thủ của ta sao? Giờ phút này, đám người Lâm Phong sợ là đã chém chết Cổ Xà rồi." Nam tử áo bào xanh cười khê nói.

"Thực lực của Vương Long cũng không yếu hơn Lâm Phong, Lâm Phong bọn họ chưa hẵn đã làm được, hôm nay ta đánh bại ngươi trước lại nói sau." Nữ tử mặc váy tím kia quát lên một tiếng, trong tay có linh lực phun trào, nàng sử dụng một thanh phi kiếm đâm thẳng về phía nam tử áo bào xanh.

Nam tử áo bào xanh cười lạnh một tiếng, đồng thời cũng phóng ra linh lực, một thanh phi kiếm lao ra, chớp động ánh sáng màu xanh chói mắt. Hai thanh phi kiếm va chạm vào kịch liệt, hiển nhiên linh lực của nam tử áo bào xanh hùng hậu hơn nữ tử váy tím.

Phi kiếm của nữ tử váy tím chấn động, lui lại lui, hoàn toàn bị áp chế.

"Thiên Thủy Thuật!" Nữ tử váy tím hét lớn một tiếng, trong không khí đột nhiên ngưng tụ ra hơn mười thủy cầu bay thẳng về phía nam tử áo xanh.

Ầm!

Trên không trung, thủy cầu nổ tung, sinh ra từng gợn sóng, đánh úp về phía nam tử áo bào xanh.

"Hỏa Xà Thuật!" Nam tử áo bào xanh không sợ chút nào, trong khoảng khắc đánh ra ba con Hỏa Xà, mỗi một con Hỏa Xà đều giống như một con mãnh xà xông ra, khiến cho nước trong không khí đều bốc hơi.

Ba con Hỏa Xà xông về phía nữ tử váy tím, nữ tử váy tím kinh hãi, thân thể nhanh chóng lùi về phía sau, trong tay nhanh chóng ngưng tụ linh lực, quát to: "Thủy Vân Thuật!"

Hai tay của nữ tử váy tím vung lên, hơi nước trong không khí nhanh chóng ngưng tụ, tạo thành một dòng suối nhỏ bắn về phía ba con Hỏa Xà.

Àm!

Thế lực của hai bên ngang nhau, hơi nước cùng Hỏa Xà đều bị hủy diệt, hai người đều bị sóng khí đẩy lùi về phía sau.

Hãy like + comment nhé các đạo hữu

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cổ Xà Bị Ghim Trên Mặt Đất

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Lắm Muối*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

"Liều Phiêu Tuyết, lâu không gặp, không ngờ chiến lực của nàng lại tăng lên không ít đấy." La Phong cười lạnh nói.

"La Phong, Liều Phiêu Tuyết ta lần trước bại trong tay ngươi, lần này tuyệt đối sẽ không lại bị đánh bại nữa." Ánh mắt Liều Phiêu Tuyết sắc bén, linh lực phóng ra, hét lớn một tiếng nói: "Thiên Thủy Vân Long Thuật!"

Trong không khí, hơi nước nhanh chóng ngưng tụ thành một con rồng nước, con rồng nước trong suốt lấp lánh, xông về phía La Phong.

"Pháp thuật dung hợp?" La Phong cảm nhận được áp lực cường đại, linh lực nhanh chóng phóng ra, hét lớn một tiếng, một rắn lửa to khỏe xông ra, cùng rồng nước va chạm vào nhau.

Àm!

[Bạn đang đọc truyện tại]

Nước lửa giao hòa, hủy diệt lẫn nhau, tạo nên một chấn động lớn ở bên trong không trung, khiến một ít cây gỗ đá lớn xung quanh đều vỡ vụn ra.

Liều Phiêu Tuyết khẽ quát một tiếng, ở trong quá trình quay ngược lại nàng lại phát động phi kiếm xông ra, trong mắt La Phong có tia sáng sắc bén lóe lên, phi kiếm hóa thành con rắn lửa cùng phi kiếm của Liều Phiêu Tuyết va chạm vào nhau.

Àm!

Cuộc chiến đấu vô cùng kịch liệt, hai người có thế lực ngang nhau, trong lúc nhất thời người này cũng không thể làm gì được người kia, cũng chỉ có hao tổn linh lực của nhau, xem linh lực của ai sẽ tiêu hao trước.

Diệp Thần đứng cách sơn động khoảng trăm thước nhìn chằm chằm vào sơn động, trong lòng hắn đang rầu rĩ, hắn không biết mình sau khi đi vào còn có thể sống sót đi ra hay không.

"Đánh cược một lần!" Diệp Thần cắn răng, cuối cùng bàn chân bước ra, đi về phía sơn động, hắn đi rất chậm, vô cùng khẩn trương.

Tìm hắn cũng sắp nhảy ra ngoài, căn bản không cách nào khống chế được.

Khoảng trăm thước không dài, Diệp Thần rất nhanh đã đi tới cửa sơn động, hắn nhìn về phía bên trong sơn động, có một trận gió từ bên trong sơn động thổi ra.

"Phù phù... Phù phù..."

Tiếng thổi hỗn hỗn truyền đến, lại có một trận gió từ bên trong sơn động thổi tới. Diệp Thần kinh hãi, "Gió này chính là do con Cổ Xà này hít thở tạo thành sao? Như vậy phải cần có bao nhiêu lực lượng chứ?"

Diệp Thần một lòng thấp thỏm, chậm rãi đi về phía bên trong sơn động, lòng bàn tay hắn điên cuồng phun ra linh lực, chuẩn bị ra tay bất kỳ lúc nào.

Bên trong sơn động có hơi tối, nhìn không rõ. Sau khi Diệp Thần tiến vào, hai huyết quang giống như đèn lồng lóe lên, tản ra khí tức khiến cho người ta khiếp sợ tới cực độ.

"Phù phù... Phù phù..."

Tiếng hít thở nặng nề truyền đến, một trận cuồng phong thổi lên, thân thể của Diệp Thần không tự chủ được lui về phía sau.

"Đó chính là con mắt của Cổ Xà sao? Thật là khủng khiếp!" Diệp Thần kinh hãi không thôi, hắn cẩn thận nhìn chằm chằm vào phía trước, sau khi mắt thích ứng với bóng tối, tầm mắt của hắn trở nên rõ ràng.

Diệp Thần nhìn thấy được một thân thể to lớn nằm ở trên mặt đất, dài hơn mười trượng. Nhưng ở trên thân thể không lồ kia lại cắm một khối đá lớn, khối đá lớn ghim chặt ở trên mặt đất, cấm cách chỗ bảy tấc của con Cổ Xà có một chút, có thể nói đã cắm tới bảy tấc rưỡi.

"Cổ Xà bị ghim ở đây?" Diệp Thần mở to hai mắt, nhìn kỹ lại, ở chỗ vị trí bảy tấc của Cổ Xà mất đi một tầng da rắn, nhưng chỗ bị ghim xuống, da rắn căn bản là không mất xuống, bị hòn đá lớn kia ngăn cản.

"Là ai ghim Cổ Xà ở đây?" Diệp Thần kinh ngạc nghi ngờ, sau đó trong lúc vô tình ánh mắt nhìn thấy được ở trong sơn động có một bộ thi thể, đó là một nam tử, thi thể còn chưa mục nát, nhìn qua hắn mới chết chưa lâu.

"Lẽ nào chính là bị hắn ghim xuống? Hắn đánh với Cổ Xà một trận, ghim Cổ Xà ở đây, Cổ Xà giết chết hắn?" Diệp Thần xoa cằm suy đoán, hiện nay cũng chỉ có một lời giải thích như vậy là nghe xuôi tai.

Lúc này, đôi con mắt đỏ ngầu như máu của Cổ Xà nhìn chằm chằm vào Diệp Thần, tiếng hít thở nặng nề thổi lên một trận gió to, một khí tức cường đại lan ra, cho Diệp Thần một áp lực rất lớn.

"Giúp ta thoát khỏi sự vây khốn, ta cho ngươi lợi ích!" Trong lúc bất chợt, trong đầu Diệp Thần truyền đến một giọng nói suy yếu lại trầm thấp.

Diệp Thần kinh ngạc nhìn Cổ Xà, Cổ Xà khẽ gật đầu, ngực Diệp Thần phập phồng lên xuống, có chút kinh hoàng nói: "Ngươi... Ngươi đang nói chuyện với ta?"

"Nếu như ngươi giúp ta thoát khỏi bị vây khốn, sau này ta sẽ báo đáp!" Giọng nói suy yếu trầm thấp này lại truyền vào trong đầu Diệp Thần.

Diệp Thần nhìn chằm chằm vào Cổ Xà, hắn không thể tin được Cổ Xà, nếu chẳng may hắn giúp Cổ Xà thoát khỏi sự vây khốn, Cổ Xà giết hắn thì phải làm sao bây giờ?

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không giết ngươi, ta muốn giết ngươi, bây giờ cũng có thể giết được ngươi." Cổ Xà hình như nhìn ra được tâm tư của Diệp Thần, âm thanh truyền vào trong đầu Diệp Thần.

"Vì sao ngươi tin tưởng ta sẽ giúp ngươi thoát khỏi sự vây khốn mà không phải là tới giết ngươi?" Diệp Thần tò mò hỏi.

"Bởi vì ngươi không giết được ta!"

"Nếu như ta giúp ngươi thoát khỏi bị vây khốn, ngươi có thể cho ta cái gì?" Diệp Thần lấy lại bình tĩnh, hắn tin tưởng hiện tại Cổ Xà sẽ không ra tay với hắn, hơn nữa nếu như Cổ Xà muốn giết hắn, cũng đã sớm động thủ.

"Ta có thể cho ngươi máu Cổ Xà của ta, ngươi sử dụng nó rèn luyện thân thể, cũng có thể dùng đột phá rào cản, đây là trợ giúp cực lớn để ngươi đột phá Trúc Cơ Cảnh." Cổ Xà nói.

"Ngươi là bị hắn ghim ở chỗ này sao?" Diệp Thần hiếu kỳ nói.

"Ta bị Từ Hà tông cùng Hòa Vân tông một đường truy sát đến nơi này, lão nhân này là một trưởng lão của Hòa Vân tông có thực lực cường đại, hắn nhân lúc ta đang lột xác, dốc toàn lực tập kích bất ngờ ghim ta ở chỗ này, ta ngược lại giết chết hắn. Nhưng trong lúc ta lột xác, vô cùng suy yếu, không thể thoát ra được, nếu như là thời kỳ toàn thịnh hắn căn bản không thể gây thương tổn được cho ta." Cổ Xà tràn ngập sự căm hận nói.

"Ta có thể giúp ngươi thoát khỏi bị vây khốn, nhưng ta cần phải nhận được hồi báo trước đã." Diệp Thần cũng rất cẩn thận, hắn cũng không thể tin hoàn toàn Cổ Xà.

"Ngươi qua đây, ta cho ngươi trước một ít máu rắn." Cổ Xà yếu ớt nói.

Diệp Thần do dự một lát, nhìn chằm chằm vào Cổ Xà hồi lâu, hai con mắt của Cổ Xà này vẫn đỏ như máu.

Cuối cùng Diệp Thần cũng đánh cược một lần, đi về phía Cổ Xà, Cổ Xà nói: "Miếng vết thương của ta có máu rắn, ngươi lấy đi thôi."

Diệp Thần đi tới miếng vết thương, nhìn thấy được phía trên có một bãi máu rắn, máu rắn vẫn chưa khô, có một lực lượng cường đại điên cuồng phun ra. Vết thương của Cổ Xà đã đông lại, nhưng nhìn thấy vẫn khiến người ta phải giật mình.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần không do dự, dùng bình chứa máu rắn, hắn chứa được đủ năm cái bình. Chỉ có điều Diệp Thần lấy xong, có chút do dự, nói: "Người tới giết ngươi đã chết, tự giết lẫn nhau mà chết, người cuối cùng bị ta tập kích bất ngờ giết chết."

"Người muốn nói cái gì?" Cổ Xà thân nhiên nói.

"Máu rắn này tuy rằng lực lượng cường đại, nhưng phần lớn lực lượng đã tiêu tan, căn bản không cường đại như vậy." Diệp Thần nói: "Không phải ta tham lam, mà ta cần gấp nâng cao thực lực. Ta cần phải máu tươi của người, không cần quá nhiều, vài giọt là được. So với sự tự do cùng tính mạng của người, vài giọt máu tươi chắc hẳn không tính là cái gì chứ?"

Trong ánh mắt của Cổ Xà có một sự tức giận, dù sao nó là một vị cường giả, một tu sĩ Luyện Khí Cảnh tầng bốn ở trong mắt nó chỉ là một con kiến hôi, nhưng bây giờ lại cùng nó nói điều kiện, khiến nó cực kỳ bất mãn.

Nhưng Cổ Xà cũng nhin xuống, nói: "Máu tươi là căn bản, không có khả năng cho người nhiều như vậy, tối đa một giọt cũng đủ người sử dụng. Mặt khác, ta lại truyền cho người một loại pháp thuật, người thấy thế nào?"

Diệp Thần cảm nhận được Cổ Xà tức giận, biết mình không thể được voi đòi tiền nữa, vì vậy nói: "Được, vậy cảm ơn Cổ Xà tiên bối."

Hãy Like + comment để ủng hộ tinh thần nhá....

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thoát Khỏi Sự Vây Khốn

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Lắm Muối*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

"Người rất tham lam." Giọng nói của Cổ Xà có chút lãnh đạm.

"Cổ Xà tiên bối, tiền bối sẽ không giết ta sau đó chứ?" Diệp Thần cẩn thận, nhìn Cổ Xà nói.

"Ta còn khinh thường ra tay đối với một Luyện Khí Cảnh như người." Cổ Xà hừ lạnh nói.

"Vậy thì mong Cổ Xà tiên bối cho ta máu tươi cùng với pháp thuật trước đã." Diệp Thần yên tâm lại, Cổ Xà cường đại, hẳn không phải là đối thủ. Cũng chính bởi vì Cổ Xà cường đại, cho nên cường giả có sự cao ngạo cường giả, tất nhiên sẽ không tính toán với hắn.

Hắn đây là trước tiểu nhân sau quân tử, cũng là đề phòng Cổ Xà sau đó sẽ đổi ý.

Cổ Xà hừ một tiếng, mở miệng to như chậu máu, phun ra một cái quyền sách cuộn, Diệp Thần mở ra quyền sách cuộn, phía trên viết ba chữ lớn "Đằng Xà Thuật".

Sau đó, trong miệng Cổ Xà bay ra một giọt máu lớn chừng trái nhãn, giọt máu tản ra khí tức nồng đậm, bên trong ẩn chứa lực lượng vô cùng hùng hậu tinh thuần.

"Cổ Xà tiên bối, ta phải làm thế nào mới có thể giúp người thoát khỏi sự vây khốn?" Diệp Thần mừng rỡ như điên, vội vàng thu máu tươi vào.

"Đập gãy tảng đá lớn này cho ta là được." Cổ Xà nói.

Diệp Thần nhìn tảng đá lớn trên thân của Cổ Xà, tảng đá này cần ba người vòng tay có khả năng ôm hết, Diệp Thần cẩn thận quan sát một hồi, sau đó nói: "Cổ Xà tiên bối, ta trước tiên thực lực rất thấp, lại không hiểu pháp thuật, cho nên cần phải từ từ làm, tiền bối nhẫn nại một chút."

"Bắt đầu đi." Giọng nói của Cổ Xà bình thản, không quan tâm, hình như những điều đó không quan trọng đối với nó.

Diệp Thần lấy lại bình tĩnh, tập trung linh lực, đồng thời phát động ba thanh phi kiếm cùng nhau công kích tảng đá lớn.

"Chỉ mới Luyện Khí Cảnh tầng bốn mà đã có thể đồng thời điều khiển ba thanh phi kiếm sao?" Trong lòng Cổ Xà vô cùng kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi nhìn Diệp Thần.

Cổ Xà tất nhiên hiểu rõ ràng, tu sĩ bình thường đều chỉ điều khiển một thanh phi kiếm, bởi vì điều khiển phi kiếm không chỉ là vấn đề linh lực, còn liên quan đến lực tinh thần của cá nhân.

Nếu như lực tinh thần không đủ cường đại, như vậy phát động hai thanh phi kiếm, cho dù linh lực cường đại mấy đi nữa, lực tinh thần không thể tập trung, cũng không có cách nào phát huy ra uy lực cường đại, hơn nữa ở thời điểm chiến đấu cũng không thể quan sát hết được tình hình xung quanh, đến lúc đó sẽ càng nguy hiểm hơn, khiến cho mình rơi vào cảnh túng quẫn.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Àm!

Ba thanh phi kiếm đụng vào trên tảng đá lớn, đá lớn chấn động, đá loạn bắn ra. Diệp Thần lại một lần nữa rút ba thanh phi kiếm ra, đụng vào trên tảng đá lớn.

Àm!

Trên tảng đá lớn xuất hiện một cái lỗ lớn, Diệp Thần liên tiếp uống ba lọ linh dịch bổ sung linh lực, sau đó lại lấy ra ba thanh phi kiếm đánh tới đá lớn.

Đá loạn bắn ra, trên đá lớn bị đập ra cái lỗ càng lúc càng lớn. Lại như vậy, Diệp Thần liên tục công kích tảng đá lớn năm lần, lúc này tảng đá lớn mới gãy ra.

Trên mặt của đá lớn có một phần sụp xuống, Diệp Thần sợ đá lớn nện ở trên thân của Cổ Xà, phát động ba thanh phi kiếm đánh vào tảng đá lớn, thay đổi vị trí tảng đá lớn rơi xuống, lúc này mới xác định sẽ không đập phải Cổ Xà.

"Cổ Xà tiên bối, tiên bối thử xem có thể thoát thân hay không." Diệp Thần lui về phía sau một chút nói.

Cổ Xà gào thét một tiếng, thân thể lắc lư, ở dưới thân thể to lớn lắc lư, son động đều chấn động, lại giống như muốn sụp xuống vậy.

Diệp Thần nhanh chóng lui về phía sau, Cổ Xà tuy rằng đã vô cùng suy yếu, nhưng lúc này cũng xuất ra toàn lực ép tảng đá lớn từ trong cơ thể hấn ra ngoài từng chút một.

Phụt!

Đá lớn bay ra, khe động tới vết thương, máu rần ròi ra, Cổ Xà đau đến mức gào thét một tiếng, kinh thiên động địa.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Đang chiến đấu kịch liệt, La Phong cùng Liễu Phiêu Tuyết đều nhất thời kinh sợ.

"Ha ha, nhất định là Lâm Phong đang đối phó với Cổ Xà." La Phong lập tức phá lên cười, hân tràn đầy lòng tin vào Lâm Phong.

"Thực sự buồn cười, nói không chừng là Vương Long." Liễu Phiêu Tuyết lộ ra sắc mặt khó coi, trong lòng nàng thực sự có chút lo lắng, công kích càng thêm hung bạo mạnh mẽ.

Hiện tại, hai người gần như đã tiêu hao hết linh lực, ánh mắt của La Phong âm u lạnh lẽo, nở nụ cười lạnh. "Liễu Phiêu Tuyết, nếu nàng đã muốn chết như vậy thì hôm nay ta sẽ thành toàn cho nàng."

La Phong lấy ra một viên đan dược, đan dược lóe ra ánh sáng, Liễu Phiêu Tuyết thấy vậy sắc mặt đại biến. La Phong nuốt viên đan dược này xuống, linh lực toàn thân lại đang nhanh chóng khôi phục, trong nháy mắt lại trở về trạng thái đỉnh phong.

"Hồi Linh đan!" Liễu Phiêu Tuyết kinh hãi không thôi.

"Hồi Linh đan có thể trong nháy mắt khiến cho linh lực của mình trở lại trạng thái đỉnh phong, hiện tại lấy tình trạng của nàng, còn đấu với ta thế nào!" La Phong phá lên cười đầy vẻ âm u lạnh lẽo.

Liễu Phiêu Tuyết thấy tình thế không ổn, lập tức thi triển Phong Hành thuật, chân không chạm đất nhanh chóng chạy trốn.

"Còn muốn chạy sao? Không dễ dàng như vậy đâu, để mạng ở lại chỗ này đi!" La Phong nở nụ cười dữ tợn lên, đồng thời chân không chạm đất đuổi theo.

Liễu Phiêu Tuyết tiêu hao linh lực cực lớn, triển khai Phong Hành thuật cần phải có linh lực chống đỡ, ở trên phương diện tốc độ nàng tất nhiên không có nhanh bằng La Phong, La Phong rất nhanh lại đuổi kịp.

"La Phong, ngươi muốn giết ta, ngươi cũng phải trả cái giá thật lớn!" Liễu Phiêu Tuyết bị ép không còn đường nào có thể chạy trốn, cắn răng hét lớn một tiếng, vận chuyển tất cả linh lực ngưng tụ ra một quả cầu nước có đường kính khoảng chừng nửa trượng, trong quả cầu nước có ánh sáng của phi kiếm chớp hiện.

Trong nháy mắt, La Phong đánh ra hai con rắn lửa với uy lực cường đại, cùng quả cầu nước va chạm vào nhau. Quả cầu nước nổ mạnh, phi kiếm từ trong quả cầu nước bay ra, xông về phía La Phong...

"Chúc mừng Cổ Xà tiên bối thoát khỏi sự vây khốn." Bên trong son động, Diệp Thần nhìn thấy Cổ Xà hoàn toàn rút thân ra khỏi đá lớn, cười chúc mừng nói.

Hiện tại, Cổ Xà vô cùng suy yếu, nhưng đã không bị tảng đá lớn khổng chế, Cổ Xà có thể tiếp tục tiến hành lột xác thành giao.

Diệp Thần nhìn máu rần rơi trên mặt đất, liếm môi một cái, mang tính thăm dò cười nói: "Tiền bối, máu rần này ta cũng muốn lấy đi, nếu không sẽ lãng phí."

Hiện tại, Cổ Xà không có công sức để ý tới hắn, nó nhất định phải mau chóng lột xác, như vậy không những hóa giao thành công, còn có thể khôi phục thương thế của mình.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần thấy Cổ Xà không nói gì, coi như Cổ Xà thừa chấp nhận, sau đó thu lấy số lượng máu rần vừa phun ra. Những máu rần này ẩn chứa lực lượng còn hùng hậu hơn so với lượng máu rần hắn nhận được trước đó.

Diệp Thần một chút cũng không buông tha, lấy luôn cả túi Càn Khôn của thi thể trong sơn động kia, chỉ đáng tiếc một thanh phi kiếm đã gãy, nếu không tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ thanh phi kiếm nào hắn từng nhận được.

"Cổ Xà tiền bối, ngài hiện tại đã thoát khỏi sự vây khốn, ta lại không quấy rầy ngài lột xác nữa, cáo từ." Diệp Thần nhận được lợi ích tất nhiên không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, chấp tay thờ dài sau đó liền nhanh chóng chạy ra khỏi sơn động.

Trong lòng Diệp Thần mừng rỡ như điên, vội vàng chạy về phía Long Dương sơn, không dám dừng lại.

Đến Long Dương sơn, lúc này Diệp Thần mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mở ra một túi Càn Khôn vừa nhận được, bên trong có ánh sáng màu đỏ chớp hiện, khoảng chừng một nghìn khối Xích Tinh, còn có hơn mười khối Cam Tinh.

"Lần này thực sự là phát tài lớn rồi, ha ha..." Diệp Thần không nhịn được cười như điên.

Thực sự là cầu phú quý trong nguy hiểm, lần này mạo hiểm lên núi, thu hoạch thật sự rất lớn. Tổng cộng nhận được hơn năm ngàn khối Xích Tinh, hai mươi bốn khối Cam Tinh, điều này sợ rằng còn phải nhiều hơn số Linh Tinh do toàn bộ Diệp gia kiếm được trong một năm.

Quan trọng hơn chính là, hắn còn chiếm được mười ba thanh phi kiếm, mười hai lọ máu rần, một giọt máu tươi của Cổ Xà, hai loại pháp thuật. Đây mới là vật đáng tiền nhất.

"Có mấy thứ này, Diệp gia ta còn sợ hai nhà Triệu Ngô liên thủ nữa sao? Lần này yêu thú tập kích Long Dương trấn, hai nhà Triệu Ngô khẳng định bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng, như vậy bọn họ căn bản cũng không có bản lĩnh chống lại Diệp gia chúng ta nữa." Diệp Thần nở nụ cười.

Hãy Like + comment a!

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cứu Người

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Lắm Muối*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

“Không biết hiện tại tình hình của Long Dương trấn thế nào rồi, ta phải nhanh chóng trở về”. Sau khi Diệp Thần hết hưng phấn, nghĩ tới tình hình của Long Dương trấn hắn khó tránh khỏi cảm thấy lo lắng.

Hắn ta một đường phi nước đại trở về, nhưng chính lúc sắp tới Long Dương sơn vô tình hắn nhìn thấy một bóng dáng màu tím nằm dựa vào hòn đá cách đó không xa, hắn bắt giác dừng lại.

Diệp Thần tò mò đi qua, vừa nhìn thấy nữ tử vậy tím nằm trên đất thì hắn liền ngẩn người. Hắn bị thu hút bởi gương mặt siêu phẩm thoát tục của nữ tử kia.

Nhưng chỉ là trong chớp lát Diệp Thần đã phản ứng lại, suy đoán ra thân phận của Liễu Phiêu Tuyết.

“Nàng ta có phải là đồng bọn của những người kia không?” Diệp Thần suy đoán, nếu nàng ta là đồng bọn với họ, vậy nếu hắn giết người cướp đồ rồi bị phát hiện ra, chắc chắn hắn sẽ xong đời,

Nhưng trước đây hắn chưa hề nhìn thấy hình dáng của Liễu Phiêu Tuyết. Nếu như là cùng một bọn chắc hắn phải xuất hiện cùng một lúc mới đúng, hơn nữa trên người Liễu Phiêu Tuyết có không ít vết máu, trên ngực vẫn đang chảy máu, bất giác hắn do dự.

“Cứu hay không cứu đây?” Diệp Thần khó xử, không cứu thì hắn không đành lòng nhưng nếu cứu rồi đến lúc mọi chuyện bại lộ, sợ là Diệp gia sẽ gặp phải tai họa.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Thần nhìn chằm chằm vào Liễu Phi Tuyết, sau đó nghiêng răng quay người rời đi. Nhưng sau khi mới bỏ đi được vài bước, hắn liền dừng lại, hắn luôn cảm thấy mình bỏ đi như vậy quả thật không tốt. Dù sao thì hắn cũng không biết rõ rốt cuộc Liễu Phiêu Tuyết có phải là cùng một bọn với Lâm Phong, Vương Long hay không?

“Dù sao lúc đó cũng không có ai nhìn thấy. Cho dù nàng ta là cùng một bọn, nàng ta cũng không biết là ta làm đầu. Cứu người trước đã.” Sau khi Diệp Thần suy nghĩ một hồi, cuối cùng hắn quyết định cứu người.

Diệp Thần ôm Liễu Phi Tuyết đang hôn mê lên, Thân thể Liễu Phi Tuyết nhẹ bồng, Diệp Thần ngắm nhìn khuôn mặt gần như hoàn mỹ của Liễu Phi Tuyết, trong lúc cơ thể tiếp xúc với nhau, tim hắn bất giác đập nhanh.

Mà lúc này, trên chóp mũi lại ngửi thấy được một mùi thơm thoáng thoáng, khiến cho khuôn mặt Diệp Thần có chút ửng đỏ. Cũng may mùi máu tươi kia khiến cho Diệp Thần tỉnh táo lại.

Diệp Thần lớn như vậy rồi, cũng chỉ có tiếp xúc thân thể với tiểu ma nữ Diệp Văn. Diệp Văn là muội muội của hắn, đương nhiên hắn không có ý nghĩ gì, nhưng đối với một nữ tử xinh đẹp lại xa lạ như vậy, Diệp Thần không tránh khỏi có chút khản trương.

Diệp Thần lắc lắc đầu, ném đi những suy nghĩ khác, một đường phi nước đại đến Long Dương trấn.

Đến bên ngoài Long Dương trấn, Diệp Thần lập tức liền ngây người. Bên ngoài có không ít xác yêu thú đang nằm, ngay cả bên trong trấn cũng có, hơn nữa không ít nhà cửa, kiến trúc đều bị phá hủy, người chết cũng không ít.

Diệp Thần vội vàng chạy về Diệp gia, bên trong Diệp gia cũng vô cùng hỗn loạn.

Để ngăn cản yêu thú, Diệp Phần, Diệp Lâm, Lăng Văn đều ra tay. Nhưng đám yêu thú này quá nhiều lại còn vô cùng cường đại, còn có yêu thú Luyện Khí Cảnh tầng sáu. Cuối cùng, nếu như không phải lão gia tử ba nhà Diệp, Triệu, Ngô ra tay còn không biết tình hình sẽ như thế nào?

Sau khi lão gia tử của ba nhà đã thoái ẩn cũng rất ít khi ra mặt, bọn họ đều đang dốc lòng tu luyện muốn đột phá cảnh giới, hiện tại lại không thể không ra tay.

Diệp Nam Thiên cũng xuất quan sớm, suýt chút nữa đã đột phá, hiện tại lại đi bế quan rồi.

Diệp Phần, Diệp Lâm, Lăng Văn cũng bị thương ở mức độ khác nhau. Diệp gia cũng có không ít người bị tử thương. Mặc dù tình hình nhà bọn họ tốt hơn so với hai nhà Triệu Ngô, nhưng cũng là lần tổn thất lớn nhất trong mấy năm nay.

Diệp Thần đưa Liễu Phiêu Tuyết cho hạ nhân chăm sóc, kêu người tìm đại phu điều trị. Sau đó phát xuống từng binh lính được đã được pha loãng.

“Thần nhi, con đã đi đâu?” Lăng Văn lo lắng hỏi.

“Con nhìn thấy yêu thú đều đến Long Dương trấn, liền đi lên núi hái thuốc. Con biết hiện tại có thể dùng.”

“May mắn có linh dược của Thần nhi bằng không thương thế của chúng ta muốn tốt hơn cũng phải cần tốn không ít thời gian.” Diệp Phần an ủi nói.

“Mấy ngày nay yêu thú thường xuyên tập kích. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì tổn thất sẽ rất lớn.” Diệp Lâm than thở nói.

“Cũng may chúng ta có linh dược của Thần nhi. So với hai nhà Triệu Ngô cũng đỡ hơn không ít.” Đây là chỗ Diệp Phần cảm thấy được an ủi nhất.

“Cha mẹ, các người nghỉ ngơi cho tốt đi. Tối nay sẽ không có chuyện gì đâu.” Diệp Thần an ủi nói.

Diệp Thần tự mình đến bên cạnh Liễu Phiêu Tuyết, vết thương trên người Liễu Phiêu Tuyết đã được nha hoàn lau sạch sẽ, cũng đã thay một bộ quần áo sạch.

Diệp Thần lấy một binh lính được ra chậm rãi rót vào miệng Liễu Phiêu Tuyết.

“Nhị ca, nàng ta là ai?” Diệp Văn chạy tới tò mò hỏi.

“Nhật được ở trên núi.” Diệp Thần nhìn Liễu Phiêu Tuyết, hiện giờ nàng đã thay một bộ quần áo khác, sau khi lau xong càng lộ ra vẻ siêu phàm thoát tục.

“Nàng ta là một nữ tử, tại sao lại ở trên núi? Còn bị thương nặng như vậy?” Tiểu ma nữ nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Ai biết chứ, đợi sau khi nàng ta tỉnh lại muội đến hỏi đi.” Diệp Thần hồ hững cười nói.

“Ta mới không hỏi đâu.” Tiểu ma đầu liếc mắt nói.

“Nhị thúc bị thương muội cũng không đi thăm, còn chạy đến đây làm gì?” Diệp Thần nói:

“Đã lớn như vậy nên hiểu chuyện đi, đi chăm sóc cha muội đi.”

“Biết rồi.” Diệp Văn không hài lòng kéo dài giọng, sau đó nhìn Liễu Phiêu Tuyết một cái, cười tinh quái nói: “Tỷ tỷ này đẹp như vậy có phải là nhị ca thích nàng ta rồi không?”

Diệp Thần sùng sốt, có chút ngượng ngùng, bất giác đỏ mặt, vờ như không nhìn được nói: “Ta nói muội nói mò gì đấy? Mau biến khỏi mắt ta.”

“Còn đỏ mặt, bị ta phải hiện rồi nhá? Ha ha...” Diệp Văn vô cùng đắc ý cười.

“Đi hay không?” Diệp Thần giả vờ đáng vẻ muốn đánh người cả giận nói.

“Dọa ai chứ? Đi thì đi.” Diệp Văn không thèm để ý, nàng biết chắc Diệp Thần sẽ không ra tay nên cười tinh quái sau đó chạy ra ngoài.

“Tiểu nha đầu gạt người...” Diệp Thần cười mắng một tiếng, quay đầu lại nhìn Liễu Phiêu Tuyết. Sau đó, hắn lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ trong đầu, thở dài một hơi liền rời khỏi phòng, an bài cho nha hoàn chăm sóc Liễu Phi Tuyết.

Diệp Thần trở về phòng của mình. Trong một ngày đã xảy ra quá nhiều chuyện, hắn cảm thấy hơi mệt mỏi.

“Hiện giờ ta đã là tu sĩ Luyện Khí Cảnh tầng bốn, hoàn toàn có thể tu luyện pháp thuật.” Tuy Diệp Thần hơi mệt mỏi, nhưng nghĩ tới hai loại pháp thuật, cảm giác buồn ngủ đã biến mất, không còn sót lại gì.

Hắn lấy ra hai loại pháp thuật, một loại là Phong Hành Thuật, một loại là Đăng Xà Thuật.

Phong Hành Thuật không phải là một loại pháp thuật công kích mà là một loại pháp thuật giống như bay. Thi triển pháp thuật này, có thể di chuyển một cách nhanh chóng, chân không chạm đất, đây là một loại pháp thuật dùng để chạy trốn cùng công kích không tệ.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Mà Đăng Xà Thuật là pháp thuật Cổ Xà, có tính công kích cực kỳ mạnh mẽ. Có thể ngưng kết linh lực thành một con Đăng Xà để tấn công, hơn nữa bản thân cũng có thể linh hoạt giống như rắn, nâng cao tốc độ công kích.

“Từ đây về sau, Diệp gia ta cũng có pháp thuật rồi.”

Trong mắt Diệp Thần là một mảng lửa đỏ, sau đó hắn chiếu theo phương pháp thần tiên vào bên trong Thái Cực Bát Quái đồ tiến hành diễn tập.

Diệp Thần một đêm không ngủ cứ mãi tu luyện hai loại pháp thuật này, cho đến buổi sáng ngày hôm sau, lúc này hắn mới dừng lại nghỉ ngơi.

“Ta đã học xong hai loại pháp thuật này rồi. Nhưng nếu muốn thi triển ra uy lực cường đại, yêu cầu đối với linh lực cũng cực kỳ cao. Với cảnh giới của ta hiện tại, có thể ngưng tụ ra Đăng Xà quá nhỏ.” Diệp Thần thở dài.

Giống như miêu tả ở trên, ngưng tụ Đăng Xà càng lớn, uy lực càng mạnh. Nếu như linh lực hùng hậu, có thể ngưng tụ ra nhiều con Đăng Xà phát động xuất kích cùng lúc, uy lực không chỉ lớn hơn gấp bội so với một con Đăng Xà.

Cầu Thích, Cầu Donate, Cầu Kim Phiếu...

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ta Là Người Tốt

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Iris Nguyen*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Diệp Thần đi ra khỏi phòng để xem tình hình của Diệp Phần cùng Lăng Vân, vết thương của hai người bọn họ cũng đã tốt hơn rất nhiều. Sau đó, Diệp Thần đi về hướng phòng của Liễu Phiêu Tuyết.

“Thiếu Gia!” Nha hoàn thấy Diệp Thần đi đến, vội vàng hành lễ.

“Tình hình của nàng ấy thế nào rồi?” Diệp Thần hỏi.

“Một mực không có tỉnh lại.” Nha hoàn đáp.

“Ta hiểu rồi, ngươi đi xuống bếp làm ít canh bồi bổ thân thể đi rồi mang lên đây.” Diệp Thần khoát tay, nha đầu cúi đầu lui xuống.

Diệp Thần đi đến bên giường của Liễu Phiêu Tuyết, chuẩn bị ngồi xuống. Liễu Phiêu Tuyết đột nhiên mở to mắt, đánh tới một chưởng. Diệp Thần giật mình ngã người ra phía sau, tránh né một chưởng kia.

“Cô nương làm gì thế?” Diệp Thần vội vàng hỏi.

“Ngươi là ai?” Liễu Phiêu Tuyết ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Diệp Thần.

“Ta là người tốt a” Diệp Thần nhìn thấy ánh mắt của Liễu Phiêu Tuyết mang theo địch ý, liền vội vàng giải thích nói: “Ngày hôm qua ta lên núi hái thuốc, phát hiện cô nương nằm trên núi liền hảo tâm đưa cô nương xuống núi chữa thương.”

Liễu Phiêu Tuyết bán tín bán nghi nhìn hắn, Diệp Thần nhìn thấy cô ta vẫn chưa tin, bèn nói: “Nếu ta mang ý đồ xấu, thì sao phải chờ đến bây giờ?”

Liễu Phiêu Tuyết suy nghĩ một chút, lại nhìn thấy y phục trên người đã đổi thành một bộ khác sạch sẽ hơn, nhìn chằm chằm Diệp Thần nói: “Lúc ta hôn mê, ngươi đã làm gì?”

“Ta cái gì cũng không làm a, chỉ là cho cô uống thuốc. Y phục trên người cô là do nha hoàn giúp cô thay ra.” Diệp Thần giải thích.

Liễu Phiêu Tuyết vẫn còn chút địch ý với Diệp Thần, nhưng trong lòng đã thả lỏng phòng bị hơn một ít, nói: “Ngươi vì sao lại cứu ta, chúng ta không thân lại không quen biết. Ngươi không sợ ta là kẻ xấu ư?”

“Ta vốn là người tốt a, nếu thấy chết không cứu thì sẽ day dứt không thôi. Hơn nữa, cô nương xinh đẹp như thế này không thể nào là người xấu được.” Diệp Thần cười nói.

Liễu Phiêu Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: “Khi ấy ngươi có nhìn thấy ai nữa không?”

Diệp Thần lắc đầu: “Ta chỉ nhìn thấy mỗi cô nương, cô có phải còn đồng bạn cũng bị thương không?”

Liễu Phiêu Tuyết nhìn vào mắt Diệp Thần, không nhìn ra chút gian dối nào, nói: “Cảm ơn ngươi đã cứu ta, ơn cứu mạng này lần sau ta sẽ báo đáp. Giờ ta có việc phải đi, cáo từ.”

“Vết thương của cô nương còn chưa khỏi mà!” Diệp Thần nói.

“Ta có chuyện quan trọng phải làm, nhất định phải rời đi.” Liễu Phiêu Tuyết lạnh lùng nói.

“Việc gì so với tính mạng của cô còn quan trọng hơn?” Diệp Thần cố ý hỏi.

Liễu Phiêu Tuyết nhìn chằm chằm Diệp Thần, nói: “Đó là việc của ta, ngươi tuy rằng đã cứu mạng ta nhưng không có nghĩa là ngươi có thể xen vào việc của ta, ơn cứu mạng về sau nhất định sẽ báo đáp ngươi.”

“Cô nương đã khẳng định muốn đi, ta cũng không có lý do để ngăn cản. Đây là thuốc trị thương, cô nương mang theo đi, chúng sẽ có ích khi cô bị thương.” Diệp Thần bất đắc dĩ thở dài, đưa một bình dược nhỏ cho Liễu Phiêu Tuyết.

Liễu Phiêu Tuyết cũng không từ chối, cầm lấy bình dược nói một tiếng “Đa tạ!”. Sau đó rất nhanh liền rời đi.

“Đề ta đưa cô nương ra ngoài.” Diệp Thần đuổi theo, đưa Liễu Phiêu Tuyết đến cổng ngoài của Diệp gia.

Diệp Thần nhìn theo bóng dáng của Liễu Phiêu Tuyết dần biến mất trên đường lớn, thở dài nói: “Ngay cả danh tự còn chưa biết là gì a!” (Biên: ngươi không biết chứ ta đã biết rồi a)

“Nhi ca! Tỷ tỷ xinh đẹp kia đi rồi à?” Diệp Văn xuất quỷ nhập thần xuất hiện bên cạnh Diệp Thần, nở nụ cười ý vị thâm trường hỏi.

Diệp Thần trừng nàng một cái, quay lưng bước vào nhà. Diệp Thần phỏng đoán, Liễu Phiêu Tuyết kia chắc là đi về Long Sơn nhưng việc này cũng không liên quan gì đến hắn.

Diệp Thần quay về phòng dọn dẹp một chút liền đi đến khu vực tam giác. Trải qua trận tập kích của yêu thú vào ngày hôm qua, nhu cầu mua thuốc trị thương các tu sĩ của Trấn Long Dương kia chắc hẳn sẽ rất cao.

Quả nhiên khi Diệp Thần còn chưa đến đã có không ít người đứng chờ. Ngay sau khi Diệp Thần xuất hiện, bọn họ liền chen lấn nhau để mua thuốc trị thương, ai cũng sợ chậm chân sẽ không mua được thuốc tốt.

“Không nên chen lấn, hôm nay linh dược rất nhiều, từng người từng người một thôi!” Diệp Thần tươi cười, lấy ra linh dược bắt đầu giao dịch.

“Diệp thiếu gia, linh dược ngày hôm nay ta mua hết, ngài cho ta một cái giá đi!” Triệu quân gia, tay quần băng gạt lại xuất hiện trước mặt Diệp Thần.

“Triệu quân gia cũng bị thương rồi à? Sao lại bất cẩn như thế chứ!” Diệp Thần mang theo chút châm chọc nói.

Triệu quân gia mặc dù lúc này rất tức giận nhưng cũng chỉ có thể gượng cười nói: “Là do lão phu thực lực yếu kém, số linh dược này Diệp thiếu gia ra giá đi!”

“Ta đây vốn là người tốt, một bình này liền đưa cho ngài, chúc Triệu quân gia sớm ngày bình phục!” Diệp Thần cầm lấy một bình linh dược đưa cho hắn, về mặt chân thành nói.

Mặt Triệu quân gia biến sắc, nói: “Diệp thiếu gia, một bình này thì dùng được cho cái gì chứ?”

[Bạn đang đọc truyện tại]

“Một bình này dùng không được à, vậy thôi quên đi!” Diệp Thần nghe xong không cao hứng đem bình dược thu lại.

“Ngươi!” Triệu quân gia biết hắn không chịu bán linh dược cho mình, đành phải tức giận rời đi.

Diệp Thần cười cười không thèm để ý, tiếp tục bán linh dược của mình.

Đại sảnh Triệu gia.

Triệu quân gia tay không trở về khiến Triệu Kim tức giận không thôi, hết quãng ghé lại đập chén, lửa giận ngập trời.

Triệu gia cùng Ngô gia sau hai lần bị yêu thú tập kích, thực lực bị diệt hơn một nửa, phần còn lại cũng chỉ toàn là thương binh.

“Nếu Diệp Thần không chịu bán, chúng ta phải đến Long Thành.” Ngô Thông siết chặt nắm đấm, đối với Diệp Thần hận thấu xương.

Triệu Kim ánh mắt băng lãnh, cả giận nói: “Ta nhất định phải phá hủy cả Diệp gia, tên vương bát đần Diệp Thần kia phải quỳ gối xưng tội trước mặt ta cầu xin sự tha thứ.”

“Chúng ta giờ đây đang chịu tổn thất nặng nề, Diệp gia kia nhất định nhân cơ hội này chèn ép. Chúng ta phải nhanh chóng trở lại Long Thành.” Ngô Thông sắc mặt âm trầm.

“Đi, chúng ta trở về Long Thành!” Triệu Kim nộ khí trùng thiên.

Diệp Thần hôm nay bội thu, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà. Trên đường về, hắn lại gặp Liễu Phiêu Tuyết nằm trên đường.

“Cô nương! Cô nương! “ Diệp Thần vội vàng đỡ Liễu Phiêu Tuyết sắc mặt trắng bệch, không còn một tia huyết sắc ngồi dậy. Trên người cô là một đạo vết thương đang không ngừng chảy máu.

Diệp Thần khinh hãi không thôi, vội ôm nàng trở về Diệp gia: “Người đâu! Mau đến đây!”.

Diệp Thần hô to, kinh động không ít người trong nhà chạy ra.

“Chuyện gì đây?” Lãng vân thấy con trai bế một cô nương trên người có vết thương, kinh ngạc hỏi.

“Mẹ, chúng ta vào trong lại nói.” Diệp Thần tiến đến bên cạnh bà nói: “Mau mời đại phu đến, con cần một nữ đại phu.”

Diệp gia sau khi nghe Diệp Thần gào to đã bắt đầu bận rộn. Sau khi đại phu đến đã băng bó kỹ vết thương cho Liễu Phiêu Tuyết. Nhớ lại khi đại phu nhìn thấy vết thương của Liễu Phiêu Tuyết đã bị dọa đến tay chân run rẩy, hãi hùng khiếp vía, không biết Liễu Phiêu Tuyết làm sao có thể kéo hơi tàn đến tận lúc ấy.

“Thần nhi, chuyện gì đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lãng vân hỏi.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp thần sau khi Liễu Phiêu Tuyết được băng bó lại, cho cô uống thêm một ít linh dược, thử dài đem mọi chuyện kể lại một lượt cho Lãng Vân nghe.

“Mẹ, mẹ không trách con đã tự ý mang người về chứ?” Diệp Thần hỏi.

“Con bị gì thế? Cô nương này bị thương nặng như thế nếu như không cứu giúp thì tâm địa quá sắt đá rồi!” Lãng Vân thoáng nhìn qua Liễu Phiêu Tuyết

nói.

“Tỷ tỷ này lại bị thương nữa rồi à?” Diệp Văn sau khi nghe tin liền tức tốc chạy đến.

“Chắc là bị yêu thú đã thương.” Diệp Thần thân nhiên nói. “Hiện tại đã cho dùng linh dược, cũng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, chỉ cần tịnh dưỡng thêm một thời gian ngắn nữa thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Huyết Xà Tôì Thê

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *Iris Nguyen*

Biên: *Lục Tân Dương*

“Sao lại bị thương nặng như vậy?” Sau khi mọi người đã đi ra khỏi phòng, Diệp Thần suy tư nhìn Liễu Phiêu Tuyết đang suy yếu nằm trên giường.

Hắn quyết định sẽ đến Long Dương sơn để điều tra cho rõ ngọn ngành.

Khi Diệp Thần đến Long Dương sơn, cả ngọn núi đã chìm trong tĩnh lặng, một tiếng thú gào cũng không nghe được. Tất cả tạo nên một cảm giác bức bối như đang kìm nén một cái gì đó.

Trên đường đi Diệp Thần không gặp phải bóng dáng của bất kì một con yêu thú nào. Hắn thông thả đi đến Long sơn, trong núi Long Sơn cũng đồng dạng chìm trong tĩnh lặng đến đáng sợ, tiếng hít thở nặng nề ngày trước cũng biến mất.

Lúc Diệp Thần cách cửa sơn động khoảng vài trăm mét cũng cảm nhận được một cỗ áp lực cường đại, cỗ uy áp này làm hắn có chút không thoải.

Diệp Thần kinh hãi không thôi. Đúng lúc này, sơn động đột nhiên nổ tung, đất đá bay tán loạn. Toàn bộ Long sơn dường như đang rung chuyển, mặt đất bắt đầu xuất hiện những vết nứt khủng lồ. Diệp Thần cũng cảm giác bản thân mình không thể đứng vững được nữa.

Rống!

Đột nhiên từ trong hang động kia phát ra một tiếng rống kinh hồn, đỉnh tai nhức óc. Ngay sau đó, một đạo thân thể khổng lồ từ sơn động vọt ra.

“Cổ Xà hóa Giao thành công!” Diệp Thần nhìn chằm chằm thân ảnh to lớn đang bay lượn trên không trung, trong mắt mang theo một tia hâm mộ.

Hắn muốn ngao du khắp nơi, muốn trở thành kẻ cường giả quan sát chúng sanh.

Giờ phút này Diệp Thần mang bản thân mình ra so sánh với Cổ Xà, hắn bất quá cũng chỉ là một con kiến bé nhỏ so với loài vật to lớn uy vũ kia.

Cổ Xà hóa Giao, bay lên chín tầng mây, khí thế so với trước kia càng trở nên cường đại hơn rất nhiều, bao phủ toàn bộ Long sơn. Tất cả yêu thú trong Long sơn đều cúi đầu xưng thần, cúi rạp người xuống mặt đất, nơm nớp lo sợ.

Bên trong Long sơn xảy ra động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên sẽ kinh động đến Long Thành. Bên trong Long Thành có rất nhiều người thất kinh, nhìn thấy một đạo thân thể to lớn mờ ảo đang bay lượn trên bầu trời Long sơn.

“Kia là rồng!” có người sợ hãi rống lên.

“Không phải rồng mà là giao!”

“Bên trong Long sơn lại có giao...” trong Long thành phủ, một nam tử trung niên đứng chấp tay, trên thân tỏa ra một cỗ khí tức uy nghiêm, nhìn chằm chằm lên khoảng không trên Long Dương sơn, kinh hãi không thôi.

Bên trong Long Dương sơn, Diệp Thần ngược nhìn Cổ Xà bay lượn một vòng sau đó nhất phi trùng thiên rồi đi.

Diệp Thần kinh ngạc đến ngẩn người, mãi đến khi nghe được tiếng gào gú của yêu thú mới giật mình thức tỉnh. Không có uy áp của Cổ Xà, bọn yêu thú nhất định sẽ trở nên điên cuồng, nếu như không sớm rời khỏi nơi này thì sẽ không bao giờ rời đi được nữa.

Diệp Thần triển khai Phong Hành Thuật, nhanh chóng hướng về phía chân núi Long Dương.

Khi tiến vào phạm vi của chân núi Long Dương, Diệp Thần mới dám thở dài một hơi. Một mực ra khỏi Long Dương sơn, hắn mới triệt để trầm tĩnh trở lại.

Hắn vừa tiến về Long Dương trấn vừa nhíu mày suy tư, thật không hiểu nổi vì sao Liễu Phiêu Tuyết lại bị thương. Yêu thú trong Long Dương sơn và ngọn Long sơn kia đều bị uy áp của Cổ Xà trấn áp không dám làm càn, tại sao còn có thể công kích cô nương ấy.

“Chẳng lẽ nàng bị Cổ Xà đã thương?” Đồng tử Diệp Thần co rút lại, hắn hít vào một ngụm khí lạnh.

Lúc Cổ Xà tiến hóa thường rất suy yếu, đặc biệt là trong thời kì mấu chốt càng trở nên suy yếu hơn hết. Cổ Xà đã qua thời kì mấu chốt nên đã dần qua thời kì suy yếu. Nhưng do bị chế trụ nên bây giờ mới có thể thoát ra được. Cổ xà qua giai đoạn mấu chốt sẽ trong vòng một đêm hoàn tất tiến hóa.

Có Phải Liễu Phiêu Tuyết vào lúc Cổ Xà suy yếu nhất đã vào Long sơn. Nhìn thấy Cổ Xà suy yếu liền muốn nhân cơ hội giết chết Cổ Xà?

Cổ Xà mặc dù nói là suy yếu nhưng uy lực không hề suy giảm, Liễu Phiêu Tuyết lại vừa mới trị thương xong, thương thế chưa khỏi hẳn, lại bị Cổ Xà đã thương xém chút nữa đã mất mạng. May mắn là cô nương ấy đã gặp được Diệp Thần ta, lại còn được cho uống linh dược nên mới mang được mạng từ quỷ môn quan trở về.

Bởi vì Cổ Xà bị suy yếu nên không có truy kích. Khi Diệp Thần đến cơ hồ đã khôi phục trở lại.

Diệp Thần sau khi về đến Diệp gia liền đến gian phòng của Liễu Phiêu Tuyết xem xét tình hình rồi mới trở về phòng mình bắt đầu tu luyện.

“Lượng huyết xà này, hay là ta dùng để rèn luyện thân thể đi.” Diệp Thần đem huyết xà từng chút một hòa vào trong nước sạch. Bên trong huyết xà tồn tại một thứ sức mạnh cường đại, trong nháy mắt đã đem nước sạch biến thành màu đỏ, sôi trào lên sùng sục.

Diệp Thần hít một hơi thật sâu, nhảy vào trong nước. Sau đó hắn liền cảm thấy toàn thân đau nhức lạ thường, hắn liên tục hít vào ngụm khí lạnh, gân xanh trên người bắt đầu nổi lên chần chịt. Cả cơ thể như muốn nổ tung ra.

Diệp Thần cắn chặt răng, hai tay nắm chặt thành bồn. Dem thành bồn nắm chặt tạo ra mấy cái dấu tay sâu hoắm.

Diệp thần bắt đầu vận chuyển khí pháp, hấp thụ năng lượng trong nước. Huyết xà mang theo năng lượng cực đại, hấp thu chúng là một quá trình vô cùng khó khăn cùng thống khổ nhưng đồng thời đây cũng là một trong những phương pháp rèn luyện thân thể nhanh chóng nhất.

Trong quá trình hấp thu, cỗ năng lượng kia tựa như từng cái gai nhỏ đâm vào thân thể của Diệp Thần. Sau đó những cái gai này chạy tán loạn trong cơ thể hắn. Cuối cùng là đâm vào trong xương tủy hắn, thống khổ vô cùng.

Đây là một loại tra tấn, một loại cực hình, là cái loại cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, muốn trở thành một Diệp Thần càng ưu tú, càng cường đại thì đây là một quá trình thống khổ không thể tránh khỏi.

Bởi vì, xác thịt chính là căn cơ. Nếu như thân thể không cường tráng, thì cho dù tính cảnh giác cao đến đâu, linh lực hùng hậu thế nào thì cũng không thể vô địch khắp thiên hạ.

Nếu như thân thể đủ cường tráng thì sẽ không sợ công kích từ đối thủ, điều này trong chiến đấu đã là một ưu thế không hề nhỏ.

Và lại, Trong giới tu Chân cũng tồn tại bộ môn rèn luyện thân thể tu sĩ, xưng là luyện thể sĩ. Đồng thời phương pháp rèn luyện gọi là luyện thể thuật.

Khi thân thể tu luyện đến cực hạn, thì sẽ đạt đến cảnh giới kim cương bất hoại, không sợ bất kì công kích nào.

Thử nghĩ một chút nếu như tu luyện đến cảnh giới này, cho dù đối phương có linh lực cường đại, cảnh giới cao hơn mà không thể phá vỡ phòng tuyến vững chắc này thì có lợi ích gì? Không phá được phòng tuyến nhục thể, công kích lợi hại hơn đi chăng nữa cũng chỉ phí công vô ích.

Diệp thần nhẫn nhịn chịu đựng dày vò, thống khổ, ánh mắt kiên định không hề muốn lùi bước.

Một canh giờ trôi qua, Diệp Thần đã hấp thu hết huyết xà. Màu đỏ của huyết sắc trong bồn nước đã bị thay thế bằng chất lỏng sền sệt, tanh hôi từ cơ thể Diệp thần tiết ra.

Diệp Thần sau khi cơ thể được thanh lọc thì trở nên khoan khoái, dễ chịu.

“Mỗi ngày đều phải rèn luyện một phen, không thể nói trước là bản thân có thể đạt đến trình độ nào nhưng chí ít nhục thể có thể cường đại hơn người thường.” Diệp Thần trong lòng vui vẻ tự nhủ.

“Ba!”

Cửa phòng Diệp Thần bị đẩy ra, Diệp Văn vừa vào đến cửa đã ngửi thấy một mùi hôi thối bốc lên, không chịu được đành che mũi lại nói: “Sao mà lại hôi như vậy chứ!”

Diệp Thần mặt mũi tràn đầy hắc tuyến, trầm mặc nói: “Muội không học được cách gõ cửa sao?”

Diệp vẫn sau khi bận bịu đi ra ngoài hít vội mấy ngụm không khí trong lành, đối với Diệp Thần ở trong phòng kính nhĩ viễn nhĩ nói: “Ai biết huynh ban ngày ban mặt vậy đã tắm rửa, lại còn dùng cái thứ buồn nôn kia để tắm nữa chứ!”.

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bắt Đầu Chèn Ép

Nhóm dịch: *Tiên Môn*

Dịch giả: *LụcTânDương*

Biên: *LụcTânDương*

Đăng tại:

Diệp Thần phát tay đóng cửa lại, rất nhanh liền mặc xong quần áo, đi ra cửa phòng, khẽ nói: "Người yên tâm, loại đồ vật buồn nôn như vậy ta cũng sẽ để cho người hưởng thụ một chút."

Diệp Thần nói xong liền lấy ra một bình xà huyết (máu rắn).

"Đây là thứ quý quái gì thế?" Diệp Văn tròn trắng mắt, tò mò hỏi.

"Đồ vật quý quái? Đây chính loại đồ vật mà cho dù có dùng đến Xích Tinh cũng không thể mua được." Diệp Thần mặt đen lại, nói: "Đây là máu của một con Cỗ Xà đang hóa giao, có thể dùng để rèn luyện thân thể, người mỗi ngày tắm rửa chỉ cần nhỏ lên hai giọt này, đến lúc đó bảo đảm người sẽ có một làn da tinh tế tí mỉ, nhục thể tinh khiết a."

"Thật hay giả vậy?" Diệp Văn bán tín bán nghi nói.

"Vừa rồi, thứ đồ vật tanh hôi kia chính là tạp chất được xuất ra sau khi ta tắm rửa xong, người đến lúc đó cũng sẽ có, nói không chừng so với ta còn nhiều hơn nữa a." Diệp Thần làm ra một dáng vẻ buồn nôn, sau đó cười ha ha rồi đi.

"Bồn tiểu thư chắc chắn sẽ không có bản giống như người vậy đâu!" Diệp Văn tức giận đến dậm chân, khẽ nói.

Diệp Thần đi tới gian phòng chữa thương của Liễu Phiêu Tuyết, nàng vẫn chưa có tỉnh lại, lần này bị thương quả thật là quá nặng.

Diệp Thần lại cho Liễu Phiêu Tuyết phục dụng thêm một bình nhĩ giai linh dược, và lại, độ tinh khiết của bình dược này cũng tương đối cao.

"Người nếu như nghe ta không đi, thì chắc cũng sẽ không bị thương nặng như vậy." Diệp Thần tự lẩm bẩm một tiếng, nếu như Liễu Phiêu Tuyết đi Long sơn muộn một chút thì chắc cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Đại sảnh Diệp gia.

Ba cha con Diệp Nam Thiên đều tỏ ra vẻ mặt tươi cười, bên trong tiên nhan của Diệp Nam Thiên lóe lên một vòng tinh quang, lộ ra một loại khí tức cường thế lẫn uy nghiêm.

"Chúc mừng phụ thân xuất quan, thành công đột phá Luyện Khí Cảnh tầng bảy." Diệp Lâm kích động chúc mừng.

"Ha ha... Ta bị vây ở Luyện Khí Cảnh tầng sáu mấy chục năm, không nghĩ tới sẽ có một ngày được đột phá, may mắn này đúng là nhờ có Thần nhĩ a." Diệp Nam Thiên tâm tình cực kỳ tốt, cũng bởi vì đột phá mà khí sắc có biểu hiện là trẻ lại rất nhiều.

"Mấy hôm nay yêu thú bạo động đều là nhờ có linh dược của Thần nhĩ, nếu không thì Diệp gia chúng ta sẽ có cùng tình huống với hai nhà Triệu Ngô kia." Diệp Phần nghe được Diệp Nam Thiên tán dương Diệp Thần, hẳn làm phụ thân đương nhiên sẽ lấy làm kiêu ngạo.

"Công lao của Thần nhĩ không thể bỏ qua!" Diệp Nam Thiên cười ha ha một tiếng, sau đó ánh mắt trở nên sắc bén, nói: "Ba nhà chúng ta trước kia thế lực ngang nhau, chỉ vì lão gia hỏa của hai nhà Triệu Ngô cùng ta có thực lực ngang bằng nhau, bởi vậy một mực tương hổ giằng co (tựa như thế chân vạc, giằng co không có ai thắng thế cả), hiện tại ta đã đột phá cảnh giới, xem hai nhà bọn hắn còn có thể cùng ta tranh đấu như thế nào."

"Phụ thân, ta đề nghị lập tức xuất thủ, không nên để đêm dài lắm mộng!" Diệp Lâm không kịp chờ đợi, nói.

"Ta cảm thấy, chúng ta vẫn là nên giữ ổn thỏa của cả ba nhà, bởi vì cái gọi là chó cùng rứt giậu, con thỏ ép cũng cắn người, không thể nóng vội." Diệp

Phần tính cách trầm ổn, không có vội vã nóng nảy như vậy.

"Phụ thân hiện tại cũng đã đột phá, hai lão gia hỏa của hai nhà Triệu Ngô kia sao lại là đối thủ của phụ thân? Đại ca, ngươi quá cẩn thận rồi." Diệp Lâm phản bác.

"Nếu như bọn hắn đã hết biện pháp, trễ như vậy sao không chịu chạy đi, nhưng nếu như bọn hắn đã có chuẩn bị, làm cho bọn hắn chó cùng rứt giậu đối với chúng ta cũng không có chỗ tốt." Diệp Phần nói.

"Bọn hắn bây giờ còn có hậu thủ gì?"

"Tốt, không nên tranh cãi nữa, đại ca ngươi nói không sai, chúng ta phải từ từ nuốt bọn chúng, như vậy cũng có lợi cho chúng ta cùng cố địa vị." Diệp Nam Thiên cũng đồng ý suy nghĩ của Diệp Phần, nói: "Kể từ hôm nay, buông tay buông chân đi làm, chia binh hai đường, đồng thời đối phó hai nhà Triệu Ngô, bắt đầu chen ép từ mặt tiền cửa hàng của bọn chúng tại Long Dương trấn."

"Vâng." Diệp Phần cùng Diệp Lâm đều lĩnh mệnh lệnh rồi đi, Diệp gia bắt đầu hành động.

Diệp Thần biết được Diệp Nam Thiên thành công xuất quan, cũng thật cao hứng. Diệp Nam Thiên thường xuyên đem Diệp Thần gọi vào hắc thư phòng.

"Gia gia, chúc mừng ngài đột phá." Diệp Thần cười nói.

"Đây đều là công lao của ngươi." Diệp Nam Thiên cười ha ha một tiếng, càng nhìn Diệp Thần thì càng thích, trong mắt lộ ra một loại từ ái chỉ sắc.

Diệp Thần khiêm tốn cười cười, nói: "Có thể vì gia tộc làm chút chuyện ta cũng thật cao hứng. Hiện tại gia gia đã đột phá nan quan (chuyện nan giải vì không thể đột phá), những ngày tháng yên lành của hai nhà Triệu Ngô cũng liền chấm dứt."

"Ta đã an bài cho cha ngươi cùng nhị thúc của ngươi đi làm rồi, hai nhà Triệu Ngô bị diệt vong chỉ là chuyện sớm muộn." Lời nói của Diệp Nam Thiên cũng rất bình thản, không có bao nhiêu hưng phấn, tựa hồ cái này một mực là hợp tình hợp lý.

"Gia gia, chúng ta cũng nên cẩn thận hai nhà Triệu Ngô kia cuối cùng sẽ làm ra tình huống chó cùng rứt giậu." Diệp Thần cẩn thận nói.

"Ngươi a, không hồ là nhi tử của cha ngươi, hai người các ngươi đều cùng nghĩ đến một chuyện." Diệp Nam Thiên cười ha ha nói.

Diệp Thần cười cười, sau đó một mặt đứng đắn mà nhìn Diệp Nam Thiên, nói: "Gia gia, gần đây vận khí của tôn nhi tương đối tốt, trên núi gặp được một người chết, từ trên người hắn lấy được không ít đồ tốt."

Diệp Nam Thiên nhìn Diệp Thần kia một mặt nghiêm chỉnh, liền biết những món đồ vật đó không hề đơn giản.

Diệp Thần đem hai thanh phi kiếm ra, lại đem Đẳng Xà Thuật cùng Phong Hành Thuật đặt ở trên bàn sách, Diệp Nam Thiên sau khi thấy, sắc mặt liền đại biến, vội vàng đi đến cửa thư phòng xác định bên ngoài không có ai, đem hết tất cả cửa sổ đều đóng lại.

"Đây đều là những đồ vật lấy được từ trên thân người chết kia?" Hô hấp của Diệp Nam Thiên bắt đầu trở nên dồn dập, nhịp tim không thể khống chế được nữa.

Diệp Thần gật đầu, nói: "Hai thanh phi kiếm này đều là pháp khí, tuyệt đối bất phàm. Có hai quyển pháp thuật này cùng với phi kiếm, hoàn toàn có thể tăng chiến lực của gia tộc chúng ta lên gấp nhiều lần, từ nay về sau, Diệp gia chúng ta cũng là một gia tộc có pháp thuật."

Bên trong con mắt của Diệp Nam Thiên lửa nóng pháp phỏng, nhìn chằm chằm phi kiếm cùng pháp thuật, suy nghĩ, nói: "Thật sự là trời phù hộ Diệp gia ta a."

"Gia gia, ta còn từ trên người hắn lấy được một cái túi Càn Khôn, bên trong còn có không ít Linh Tinh, đến Cam Tinh cũng có." Diệp Thần lại lấy ra một cái túi Càn Khôn, nói.

[Bạn đang đọc truyện tại]

Diệp Nam Thiên lắng nghe, mở to hai mắt nhìn, hô hấp càng ngày càng gấp gáp, Diệp Thần cho hắn quá nhiều vui mừng, tùy tiện bên nào đều có thể làm cho hắn tìm đập nhanh hơn, khó mà khống chế.

Vị này là ai mà có nhiều đồ vật như vậy, nếu như xuất ra, liền ngay cả đại gia tộc của Long thành cũng sẽ phải điên cuồng để mà giành lấy.

Diệp Nam Thiên liền tranh thủ thu những đồ vật này vào, nhìn chằm chằm Diệp Thần, cực kì nghiêm túc nói: "Thần nhi, những chuyện này nhất định phải giữ bí mật, nếu như mà truyền đi thì nhất định Diệp gia ta sẽ gặp phải tai ương."

"Ta hiểu rõ." Diệp Thần gật đầu nói: "Nhưng nếu như Diệp gia chúng ta thực lực tăng lên, thì sợ gì những người bên trong Long thành kia? Sớm muộn cũng có một ngày Diệp gia chúng ta không chỉ làm bá chủ của Long Dương trấn, mà sẽ còn chiếm cả Long thành, độc bá một phương."

"Thật là chí khí! Ha ha..." Diệp Nam Thiên kích động phá lên cười, hắn cảm thấy cực kì hưng phấn.

Mặc dù những món kia có thể mang đến tai nạn cho Diệp gia, nhưng là chỉ cần giữ bí mật tốt, vậy sẽ khiến Diệp gia nhanh chóng lớn mạnh.

Diệp Thần cười cười, hiện tại trong toàn bộ Diệp gia chỉ có Diệp Nam Thiên là mạnh nhất, chỉ có đem chiến lực của Diệp Nam Thiên tăng lên thì mới có thể độc bá một phương.

Diệp Phần cùng Diệp Lâm đã bắt đầu bắt đầu chèn ép hai nhà Triệu Ngô, chỉ cần tạm thời cắt đứt mạch máu kinh tế của hai nhà Triệu Ngô, như vậy thì hơi tàn của hai nhà Triệu Ngô làm sao chống lại?

Đại sảnh Triệu gia.

"Diệp gia đã xuất thủ, hôm nay mấy gian cửa hàng của Triệu gia chúng ta đều bị Diệp gia quấy rối, còn đã thương một số người của chúng ta." Triệu quân gia sắc mặt khó coi nói.

"Cửa hàng của Ngô gia bọn ta cũng bị đá kích." Ngô quân gia sắc mặt âm trầm, nói: "Hiện tại chỉ có thể gọi gia chủ của chúng ta trở về, đến lúc đó cùng gia chủ của Long thành hợp tác, để xem Diệp gia còn làm sao để mà phách lối nữa."

Like + comment nào!!

Bạn đang đọc truyện *Lục Giới Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.